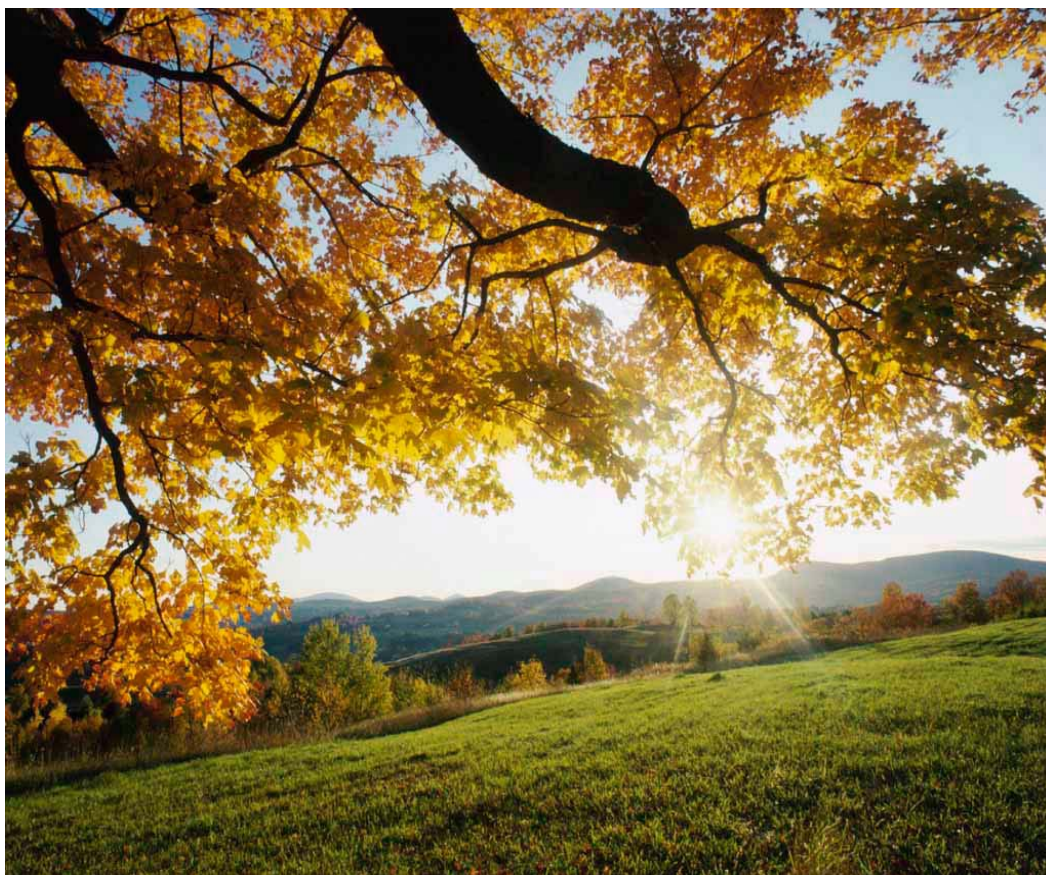

Hoàng Thu Dung

Chuyến Đi Bão Táp

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Hoàng Thu Dung

Chuyến Đi Bảo Táp

Chương 1

Ngồi ở phòng chờ, Mỹ Linh than luôn miệng :

- Trời ơi là trời ! Anh em kiêu gì mà như vậy đó . Ấy là mới làm trợ lý , nếu làm giám đốc nữa chắc không mong gì được diện kiến.

Phương Mai ngồi im, mặc cho Mỹ Linh bòn chòn đi tới đi lui như con rối .

Cô cắn móng tay nhìn vợ vẫn trong phòng . Cô hiểu Mỹ Linh sốt ruột ghê lắm . Cả cô cũng tò mò muốn biết ông anh kết nghĩa của Mỹ Linh . Người mà nó nháo nhác đi tìm suốt ngày nay . Xem ông ta mặt mũi ra sao.

Cửa phòng bật mở, rồi 1 thanh niên đi ra . Anh ta còn đang ngó dáo dác tìm kiếm Mỹ Linh đã nhanh chân tóm lấy áo ông anh đáng kính :

- Anh biết em chờ anh bao lâu rồi không ? Gần 1 tiếng . Anh làm trò khi gì trong đó vậy ?

- Nói từ từ thôi Linh, làm gì dữ vậy, rách áo anh . Người ta nhìn kia.

Mỹ Linh buông áo anh ra, nói 1 tràng :

- Em đã gọi điện cho anh 6 lần, không lần nào gặp được hết . Anh biết em gấp lắm không , bị cấm thi đến nơi rồi kia, em mà không được thi lại môn này thì...

Người thanh niên ngắt lời cô :

- Đi, đi qua quán nước nói chuyện, đứng đây kỳ lắm.

- Thì đi.

Phương Mai còn chưa kịp đứng lên thì Mỹ Linh đã lao chao nắm tay kéo cô

đến trước mặt ông anh :

- Bạn em đó, còn đây là anh ta, anh kết nghĩa.

Phương Mai gật đầu chào anh, anh cũng gật đầu với cô . Chưa kịp nói gì thì Mỹ Linh đã kéo anh ra sân . Phương Mai lững thững đi theo sau . Vừa ngồi vào bàn ông anh của Mỹ Linh đã khoát tay :

- Chuyện gì nói nhanh lên . Trong vòng 10 phút thôi, anh bận lắm , yêu cầu nói ngắn gọn.

Phương Mai phật lòng nhìn anh, thấy tự ái dùm Mỹ Linh . Nếu là cô thì cô sẽ đứng dậy bỏ về rồi . Làm gì mà ghê vậy " tiếp trong 10 phút " đúng là " bộ trưởng" bộ quan trọng.

Nghĩ vậy nhưng cô vẫn lặng yên nhìn 2 người . Mỹ Linh có vẻ không để ý thái độ gần như nghiêm khắc của ông anh . Cô nhấp nhòm :

- Anh có biết em bị cấm thi không ?

- Làm sao anh biết được.

- Bởi vậy, anh em gì đó , anh khác trước nhiều lắm nghe , bộ đi làm rồi thay đổi hả , có chuyện quan trọng em mới tìm anh chứ bộ , vậy mà bắt em ngồi chờ 1 buổi , trong khi em rồi như tơ vò, em...

Anh chặn lại :

- Nói ngắn gọn thôi , tại sao em phải thi lại , và bây giờ anh phải làm sao , em muốn anh giúp chuyện gì ?

Mỹ Linh cứ xoắn tay vào nhau ., hết bẻ mấy ngón tay lại vò vò chiếc khăn .

Cử chỉ thật láu táu, bối rối :

- Hôm qua em về nhà, mới lên trường thì tụi bạn nó cho em hay em bị cấm thi . Hồn vía em bay tứ tung luôn . Thật rồi muốn chêt được.

Người thanh niên cau mày :

- Thi lại hay cấm thi ?

- Cấm thi, cho nên em mới rồi, chứ thi lại thì em lo học bài rồi . Tìm anh làm

gì.

- Tại sao phải đến nỗi như vậy lận ?

Mỹ Linh lúng túng :

- Mấy môn khác em cũng nghỉ... nhưng tùy môn, còn môn Anh văn em tưởng đâu đến nỗi, đằng này lại cấm thi môn Tirét , mà đây là môn phụ thì có quan trọng gì . Vậy mà lại khó khăn . Trong khi...

Nói chuyện không đầu không đuôi như vậy ai mà hiểu cho nỗi . Mỹ Linh là hay như vậy lắm . Lúc rồi lên thì nó làm cho người khác cũng rối theo .

Thấy ông anh kết nghĩa rõ ràng là không hiểu, Phương Mai xen vào :

- Thế này anh ạ . Tại học kỳ 2 Mỹ Linh nghỉ học nhiều quá . Nhất là môn Triết . Nó nghỉ quá số tiết qui định nên khoa cấm thi . Bây giờ nó đến nhờ anh năn nỉ giùm thầy chủ nhiệm khoa,, vì anh được thầy cưng nhất trong các sinh viên, với lại bây giờ anh cũng đã thành đạt.

Giọng nói từ tốn và đầy thuyết phục của cô khiến anh phải ngồi im lắng nghe . Rồi quay lại nhìn cô :

- Bạn Mỹ Linh đây hả ? Tên gì vậy cô bé ?

Mỹ Linh lanh chanh :

- tên Mai, Phương Mai, bạn thân của em đó.

- À, người mà em muốn làm mai cho anh đó hả ?

Phương Mai mở lớn mắt vì bất ngờ :

- Gì, có chuyện này nữa hả ? Không dám đâu nghe, đùa gì kỳ vậy ?

Mỹ Linh cười hăng hắc :

- Giỡn chơi mà . Nhưng tao thấy mày xứng đôi với anh Tường lắm đó , yêu đại đi, tao làm mai cho.

"Vô duyên không thể tưởng tượng " Phương Mai nghĩ thầm, cô giận Mỹ Linh thật sự và cứ ngồi yên lặng , mặt lăm lì.

Anh Tường của Mỹ Linh im lặng lấy thuốc ra hút :

-Em đừng nói đâm ngang nữa . Lo giải quyết chuyện thi cử đi.

- Bây giờ sao hả anh ?

Tường không trả lời, chột nhứ mày :

- Nhưng em làm gì nghỉ học nhiều vậy ?

Mỹ Linh làm thinh . Phương Mai cũng ngồi im . Cả hai không thể nói lý do với anh Tường . Anh mà biết thì chẳng hay ho gì . Chẳng lẽ nói với anh ấy rằng cô phải chạy bàn cho 1 quán cà phê từ chiều đến khuya . Mệt quá cô hay bỏ học, nói thì anh Tường giải quyết được gì . Thấy hai cô im lặng ,
Tường ngạc nhiên :

- Sao, có chuyện gì vậy ?

-...

- Không nói được hả ? Chuyện gì mà giấu vậy ? À, chắc trốn học đi chơi quá nên khó nói phải không ?

Mỹ Linh lúng túng :

- Không phải như vậy mà.

- Vậy thì tại sao ?

Thấy mặt Mỹ Linh nhăn nhó, Tường mỉm cười :

- Chắc chắn là bỏ học chứ gì ?

- Đã nói không phải mà.

- Bây giờ còn nói dối phải không ?

Phương Mai nổi sùng , chột la lên :

- Anh không biết gì hết, đi chơi đâu mà đi chơi.

Tường quay lại. nhìn cô , ngạc nhiên :

- bây giờ cự nự nữa à, chuyện gì nữa đây.

Thấy mình vô lý, Phương Mai hơi què :

- Ai bảo anh không hiểu làm chi.

Tường dụi mắt thuốc :

- Hai cô đã nói gì đâu mà hiểu.

Mỹ Linh rầu rĩ :

- Bây giờ làm sao hả anh Tường ?

- Làm sao là làm sao , không thi thì nghỉ đi chơi tiếp chứ sao.

Mỹ Linh dậm chân :

- Trời ơi, em rồi muốn chết mà anh còn giỡn.

Dù đang tức giận Mỹ Linh , Phương Mai cũng phì cười vì cách nói vừa châm chọc. vừa giễu cợt của anh Tường . Tự Mỹ Linh lườm cô :

- Vui gì mà cười . Rồi muốn chết đây nè . Buồn quá trời luôn mà không ai thông cảm cho mình hết.

Tường nhìn đồng hồ rồi nói dứt khoát :

- Bây giờ 2 cô về đi . Thứ hai anh cho biết kết quả.

Mắt Mỹ Linh sáng rỡ :

- Chắc chứ anh Tường, vậy thì em về yên tâm học bài há.

Tường nói kháy :

- Đi chơi đã chưa mà học . Học bài rồi lấy đâu ra thời giờ mà bát phở.

Mỹ Linh lườm anh :

- Cái anh này , vậy thứ hai em đến nha.

Hai cô đứng dậy , anh Tường tiễn cả hai ra cổng rồi đứng đĩnh quay vào . Ra ngoài đường, Mỹ Linh huyền thuyên :

- Ôi giờ ơi, nhẹ nhõm . Thế là thoát nợ, có thể yên tâm rồi.

Phương Mai cảnh tỉnh cô :

- Nhưng ông anh đáng kính của mi đã trả lời ra sao đâu mà yên tâm.

Mỹ Linh cười tự tin :

- Yên chí đi, anh Tường chỉ cần hứa là thế nào làm cũng được . Từ đó giờ anh nói là làm được à, chuyện này nhằm gì.

- Hay quá há ?

- Không hay . Nhưng không tệ.
- Coi bộ mi nâng ông anh lên mây dữ.

Mỹ Linh cười xòa :

- Anh dễ chịu lắm . Trong số mấy anh kết nghĩa ta thích anh nhất đó mi.

Phương Mai bĩu môi :

- Không biết nhìn ra sao mà bảo dễ chịu . Điều bộ Ông ta quan liêu dễ sợ .
Bất chờ cả tiếng đồng hồ, tới chừng ra gặp thì bảo nói ngắn gọn . Nghe mà tự ái.

- Tại anh bận công chuyện mà . Với lại tính ta ăn nói nhêu ngoa . Anh chỉ thích nói đâu ra đó . Nhắc vậy là phải rồi.

- Chà bệnh vực kỹ quá.

Chợt nhớ ra, Phương Mai lại tức mình :

- Này mai mốt làm ơn bỏ cách giỡn đó đi nghe . Mi nói vậy không sợ ta ngượng hả ?

Mỹ Linh cười phá lên :

- Anh Tườngchứ có ai lạ đâu mà ngượng.
- Nhưng đó là anh của mi chứ không phải của ta . Lúc này hai người nói chuyện ta muốn chui xuống đất cho đỡ quê.
- Hì... hì... tại mi dễ mắc cỡ chứ có gì đâu mà quê.
- Nhưng mi nói gì với anh vậy ?
- Ô... ta hay kể cho anh nghe về mi , ta nói mi đẹp , thùy mị , sâu sắc... nói chung là hợp với anh . Ta còn hứa sẽ tạo điều kiện cho "hai trẻ" gặp nhau nữa.

Phương Mai nhăn mặt :

- Làm ơn dẹp giùm đi nha , dẹp dứt lối giỡn đó . Sao mi không nghĩ làm vậy anh mi coi thường ta . Bộ ta tệ lắm hay sao mà phải nhờ mai mốt . Ta không thích đâu.

Mỹ Linh cười cầu hoà :

- Thôi đừng giận , đừng giận , mai mốt ta không giận nữa . Chịu không bà già xibêri ?

- Đập chết bây giờ chứ xibêri . Ông anh của mi xibêri thì có . Người gì mà khó hơn ông cụ mai mốt làm ơn đừng bắt ta tới chỗ đó nữa.

- Mi nữ bỏ bạn bè trong lúc hoạn nạn sao ?

Phương Mai liếc xéo :

- Cho mi chết luôn chứ thèm mà bỏ.

- Đồ ác đức.

Mỹ Linh rửa thắm . Rồi lại quên ngay . Cô hát khe khẽ một đoạn nhạc . Mỹ Linh vui vẻ đến nỗi quên mất lúc này mình còn khổ sở lo lắng phát ốm , và cô vô tư như không có chuyện gì xảy ra với mình.

Sáng Chúa nhật Mỹ Linh nằm dài trên giường học bài . Phương Mai lúi húi đi chợ nấu nướng . Hôm nay chúa nhật , cô mua về một đồng cóc, ổi , chùm ruột ngâm đường , hai miếng khóm . Cô định cả ngày rảnh rồi sẽ vừa đọc truyện vừa nhâm nhi . Nhưng chỉ mới buổi sáng mỗi thứ đã hết vào không để lại dấu vết.

Phương Mai bày các thứ ra bàn, vừa trộn muối ớt vừa gọi :

- Có xuống tham gia không mi.

Mỹ Linh thò đầu nhìn trên bàn, nuốt nước miếng :

- Trời ơi, hấp dẫn quá . Kiểu này ta học hành gì nổi.

- Vậy thì xuống đây.

Phương Mai vừa gọt trái cóc thì ngoài ngõ một tiếng rao quen thuộc hay tới nghe lạnh lót :

- Ai chè đậu đen... en...

Cô buông dao xuống , tự nhiên cả hai nhìn nhau :

- Ăn không mi.

- Ăn chứ sao không . Chắc trưa nay bỏ cơm luôn quá.

Vừa nói Phương Mai vừa đi lấy chén , cô đi ra sân , vừa trả tiền xong thì một tiếng xe chọt thắng kết làm cô giật mình quay lại . Anh Tường vẫn ngồi yên trên xe , nhìn cô cười cười :

- Có Mỹ Linh ở nhà không Mai ?

- Dạ có.

Hai tay vẫn cầm hai chén chè . Phương Mai cứ đứng yên nhìn anh Tường.

Cô thấy quê quê và không biết phải làm gì . Tường nhắc :

- Mời anh vô nhà chơi chứ.

Phương Mai nhớ ra :

- Em quên . Anh Tường vô nhà chơi.

Nói rồi cô quay vào . Tường dựng xe xong đi theo cô . Đứng ở cửa anh đã thấy mọi thứ trên bàn . Thấy anh cười cười , Phương Mai càng quê . Nhưng đẹp thì không tiện, chẳng khác nào không muốn mời khách . Còn mời, anh Tường gần mấy thứ này thì kỳ lắm . Phương Mai lúng túng nhìn Mỹ Linh . Nhưng con nhỏ tinh bơ, nó reo lên :

-A, sao anh đến đây, anh đi đâu vậy ?

- Thấy mấy cô có chè nên qua đây chơi -Tường giễu cợt.

Mỹ Linh nguýt dài :

- Cái anh này . Sao rồi anh , anh có đi hỏi giùm em chưa ?

Trong phòng không còn chỗ nào . Tường phải ngồi cạnh chiếc bàn . Anh vừa đẩy mấy trái ổi vào giữa bàn, vừa nheo mắt :

- Anh qua đây không đúng lúc rồi phải không ? Có chửi thề anh

Tường không Mai ?

Phương Mai hỏi một câu lằng nhách :

- Anh Tường có ăn chè không , em mua ?

Mỹ Linh cự nự :

- Hối vậ mà cũng hối , mời kiêu đó ,ai dám ăn.

Tường xua tay :

- Thôi, khỏi mua, anh không quen ăn hàng.

Phương Mai làm như không biết anh đang trêu chọc cô . Cô mím môi :

- Cũng được, chứ con trai mà ăn hàng thì quê lắm.

Tường nhướn mắt :

- Chà, cũng ghê lắm . Vậy mà Mỹ Linh bảo hiền.

Mỹ Linh cãi lại :

- Không , nó hiền thiệt mà, em không nói dối đâu.

- Anh không tin.

"Hai người này vô duyên dễ sợ . Người ta hiền hay dữ thì ảnh hưởng gì đến ai . Mắc gì hai người tranh cãi ." Phương Mai nghĩ thầm . Cô nhìn Mỹ Linh đang đỏ mặt vì cãi . Nó lôi ra một tràng những chuyện về Phương Mai kể với anh Tường . Phương Mai muốn cản mà không cách gì cản được . Cô biết tính Mỹ Linh rất dễ bị kích động . Chỉ cần nói khích một câu là nó có thể ngồi suốt ngày để cãi . Còn anh Tường rõ ràng là đang chọc tức con nhỏ . Hai người này điên dễ sợ.

Mấy lần Phương Mai định xen vào mà xen không được . Hễ Mỹ Linh vừa ngừng thì anh Tường chêm vô một câu thế là nó noi một tràng . Nó không biết đang bị chọc . Cuối cùng , chịu hết nổi Phương Mai la lên :

- Mi không lo hỏi chuyện thi cử, ở đó lo cãi.

- Ừ nhỉ, ừ nhỉ . Ta quên ,sao rồi anh Tường? Anh đến gặp thầy chưa ? Thầy có đồng ý không ?

Tường nheo mắt :

- Không đồng ý là anh trốn rồi, chứ đâu dám đến đây , Mỹ Linh mè nheo anh chịu gì nổi.

- Đó , em biết mà.

Cô quay qua Phương Mai :

- Thấy chưa mi, ta nói rồi mà . Chỉ cần anh đồng ý là được.
- Thì ta có nói gì đâu.

Tường chợt chỉ vào bàn , ra hiệu :

- "Làm việc" đi chứ , để mấy trái ổi nó chờ tội nghiệp.
- Anh này, chộc quê người ta hoài.
- Ăn chứ có gì đâu mà quê.
- Anh có ăn không ?

Tường lắc đầu và lấy thuốc ra hút . Phương Mai tỉ mỉ gọt ổi . Cô thấy không việc gì phải mắc cỡ với anh Tường cả . Suy cho cùng thì ăn quả đâu có gì là xấu . Không chừng lúc nhỏ anh Tường cũng ăn hàng không kém gì các cô . Có gì đâu mà ngượng.

Nghĩ vậy, cô chấm ổi vào muối ớt ăn một cách ngon lành . Hai cô cứ tỉ tỉ ăn hết ổi đến chùm ruột , rồi khóm . Vừa ăn vừa nói chuyện rôm rả . Cuối cùng chỉ còn lại mấy trái cóc .Tường nhắc :

- Còn nữa mà, tiếp tục đi chứ.

Mỹ Linh lắc đầu :

- Cái đó để chiều.

Tường giễu cợt :

- Ăn quả mà cũng để dành nữa hả ? Lạ nhỉ ?
- Lạ gì, tại ăn hết nổi mới để dành chứ tử tế gì.
- Tội nghiệp chưa . Ăn không nổi lặn à ?
- Chứ gì nữa.

Tường châm chọc :

- Tội quá.

Mỹ Linh háy một cái :

- Ai cần anh tội nghiệp . Xí !

Thấy Phương Mai tự lự nhìn xuống bàn . Tường lên tiếng :

- Còn Mai, có bị cấm hay thi lại gì không ?

Cô chưa kịp trả lời thì Mỹ Linh la oai oái :

- Anh đừng có hỏi vậy , rùi nó bị thi lại làm sao . Nhỏ này siêng học lắm .

Từ năm thứ nhất tới giờ nó chưa bị thi lại lần nào.

- Vậy hả , coi chừng lần này bị vướng đó . Thi lại cho biết với người ta.

Phương Mai nổi sùng nhìn Tường, tức muốn ngạt thở . Mấy hôm nay cô nơm nớp sợ rớt môn Triết , vậy mà còn bị anh trù ẻo . Rùi bị vướng môn này chắc cô rửa anh Tường cho tới lúc ra trường.

Thấy cái nhìn bất mãn của Phương Mai . Tường cười xoa :

- Đừng sợ Mai , miệng anh nói không linh đâu . Mà nếu có lỡ rớt thì đừng đổ thừa anh Tường nha.

Nói xong Tường đứng dậy , làm như không thấy cô tức :

- Bây giờ anh về . Mỹ Linh chừng nào có kết quả thì nhớ cho anh hay . Chịu khó học bài dùm anh , em mà thi rớt anh quê với thầy Quang lắm.

Mỹ Linh lau chau :

- Không rớt đâu, em bảo đảm mà . Em học bài " chiến đấu " lắm chứ bộ.

Tường châm chọc :

- Vậy sao không chịu khó đi học " chiến đấu " giùm cho anh đỡ khổ ?

- Nữa, cái anh này.

- Thôi anh về, về nghe Mai.

Phương Mai đứng dậy , không thềm cười với anh . Chọc tức được cô ,

Tường có vẻ thú vị . Anh cười cười đi ra cửa . Mỹ Linh đi theo anh ra sân .

Khi cô quay vào thì Phương Mai đã dọn sạch sẽ trên bàn , cô liếc xéo Mỹ Linh.

- Mi có ông anh thích gây thù chuốc oán với người ta quá há.

- Thôi mà mi , anh nói vậy chứ có ác ý gì đâu, hơi đâu mà mi tức.

- Rửa người ta thì rót mà còn bảo là không ác ý, xì, ác đức.

Mỹ Linh bóng bẩy :

- Mi rửa kiểu đó coi chừng sau này hối hận đó . Ảnh mà khổ thì mi cũng khổ theo à nghe.

Phương Mai quay phắt lại :

- Mi nói gì đó.

Nhưng Mỹ Linh đã cười hăng hắc và leo lên giường . Nhỏ học bài chăm chỉ như không để ý Phương Mai với cái bụng tức anh ách.

Chuyến Đi Bão Táp

Chương 2

Mỹ Linh quăng giở lên giường , cười hớn hở một mình . Rồi cô ngó qua giường của Phương Mai , Phương Mai đang tần mẩm thêu tấm khăn trắng tinh . Không biết nó thêu cho ai . Mỹ Linh tò mò :

- Mi làm gì vậy ?
- Không thấy sao còn hỏi.
- Nhưng thêu cho ai vậy ?

Phương Mai sửa lại cái bàn căng , vừa ngắm chiếc khăn vừa trả lời :

- Không cho ai hết , tại rảnh nên thêu chơi . Với lại khăn tay của ta cũ hết rồi.

Cô chợt liếc Mỹ Linh :

- Làm gì mà mi cười hoài nãy giờ vậy ?
- Tại ta vui.
- Chuyện gì ?
- Cũng không có gì , lúc nãy ta với mấy anh bạn anh Tường đi Lái Thiêu chơi, giỡn suốt đường về, cười tới bây giờ còn mỗi miệng.
- Tội quá há.
- Tội con khi . À, tuần tới mấy anh đi đám giỗ ở Cửu Long.
- Vậy cũng " báo cáo " với ta . Ngoan dữ.
- Trưa thứ bảy đi, chiều chúa nhật về.
- Rồi sao nữa ?
- Đi vui lắm . Đám giỗ ở nhà bạn anh Tường . Đi bằng Honda, vui lắm.
- Rồi sao nữa ?
- Nhà anh đó có vườn trái cây , có sông tha hồ bơi thuyền . Gặp lúc này có trăng nữa , tuyệt lắm nhé.
- Rồi sao nữa ?

Mỹ Linh chợt nhận ra cách hỏi giỡn cợt của Phương Mai , cô gắt :

- Sao sao con khi . Có nghĩa là tao muốn mi đi đó . Hiểu chưa ?

Phương Mai lắc đầu nguầy nguậy :

- Thôi , thôi, không đi đâu hết . Ta ghét đi xa lắm, bụi tùm lum.
- Biết ngay là cụ sẽ lắc đầu mà . Thưa cụ Mai , làm ơn siêng giùm cho cháu nhờ.
- Siêng gì chứ đi xa thì siêng hong nổi, ngại lắm . Đi đường hít cả đồng bụi , mặt mũi lem luốc, thấy ghê.

- Nhưng bù lại vui lắm.

Phương Mai bấu môi :

- Bạn mi ta có quen với ai đâu mà vui.

- Anh Tường làm chi.

- Thôi thôi, có ông anh đó đi ta càng trốn dữ nữa . Gặp rủi bị trù ẻo chuyện gì nữa , ta có mà chết.

Mỹ Linh phì cười , cô biết Phương Mai còn tức anh Tường ghê lắm . Lần đó anh Tường nói đùa, ai ngờ rớt thật . Lần đầu tiên Phương Mai bị thi lại , nó đổ thừa tại anh Tường , và mỗi lần học bài là nó lại rửa mặt , nghe mà nhức cả mình.

Mỹ Linh cười cầu hòa :

- Thôi mà mi, thù dai quá ai chịu cho nổi.

- Ặ nói như vậy mà bảo đừng thù hả ?

- Nhưng mi ghét anh Tường chứ đâu có ghét ta, sao không chịu đi.

- Mi đi chơi mà bắt ta theo làm gì ?

Mỹ Linh buột miệng :

- Anh Tường bảo rủ mi đó.

- Vẽ vờ chuyện gì nữa đó . Thôi nha, mi mà làm mai là mỗi kiêu đó ta đập chết liền.

Mỹ Linh cười xoa :

- Ai mà mai mối . Nhưng làm gì mi ghét chuyện đó dữ vậy ?

- Không ghét nhưng không thích . Đùa như vậy anh Tường của mi xem thường ta thì sao . Rủ anh Tường ta nhờ mi làm mai thì mặt mũi ta vất đi đâu hả con khi.

- Xì, lo vậy mà cũng lo . Vớ vẩn ! Nhưng mi có chịu đi chơi với ta không ?

- Không đi.

- Đồ khó ưa.

- Ủ, tính ta vậy đó . Không ai ưa ta vẫn sống nhăn răng.

Biết có căng cũng không xong , Mỹ Linh xuống nước cầu hoà :

- Đi giùm mà mi . Ta năn nỉ, tội nghiệp ta mà.

- Trời trời . Lần đầu tiên có chuyện năn nỉ đi chơi . Mô đen gì vậy hở trời ?

- Thật đó, mi biết không , toàn là con trai,có mình ta là con gái làm sao ta dám, buồn lắm.

- Buồn thì đừng đi , ai ép mi.

- Không đi thì không được , lỡ hứa với anh Tường rồi . Mi nghĩ coi, ta nhờ gì anh Tường cũng làm , bây giờ anh muốn ta đi chơi làm sao ta nỡ chối từ.

Lý luận nghe chả xuôi tai tí nào . Phương Mai định từ chối tiếp, nhưng Mỹ Linh năn nỉ nhiệt tình quá , cuối cùng cô đành nhượng bộ :

- Thôi đừng lải nhải nữa , để ta đi . Chịu chưa con khi.

Mỹ Linh mừng quính, nó nhào vô ôm Phương Mai :

- Trời , mi dễ thương quá, cho ta hôn một cái.

Phương Mai đẩy nó ra quyết liệt :

- Ê , làm trò gì vậy . Mi học ở đâu mà đen đó vậy , cấm áp dụng với ta nghe chưa . Cấm tuyệt đối.

Mỹ Linh cười hì hì :

- Mi lạc hậu quá , mà đen bây giờ người ta bày tỏ tình cảm kiểu đó đó . Vậy nó mới thẩm thiết.

Phương Mai bĩu môi , châm chích :

- Chà, vậy mỗi lần mi thấy bạn trai dễ thương mi cũng hôn tuốt chứ gì .

Khiếp đảm.

Mỹ Linh tỉnh bơ :

- Bạn trai thì chưa , nhưng nếu húng ta cũng làm tuốt , có sao đâu . Mình tưởng tượng như đang hôn con vậy mà.

Phương Mai ngồi im nghĩ ngợi , rồi tỉnh quái :

- Vậy tuần tới đi chơi, mi hôn anh Tường đi . Nếu anh có thắc mắc thì bảo giống hôn con . Dám làm không ?

- Bậy mi.

- Mi không làm thì ta không đi.

- Con khùng.

- Ủ , ta thích vậy đó, nếu mi không dám thì ta ở nhà.

- Đừng thách ta ghen mi.

- Ta biết, mi mà có sợ gì , chuyện chút xíu vậy mà không dám làm . Nhất !

Mỹ Linh bỗng nổi hứng :

- Được rồi, chống mắt lên xem , đi theo ta rồi mi sẽ thấy.

- Nhưng phải hôn trước mặt mọi người.

- Chơi luôn.

Phương Mai phì cười . Cô biết Mỹ Linh sẽ không dám làm . Nhưng bị nói khích biết đâu nó sẽ bốc lên . Nhỏ đó mà, ờ, lúc ấy anh Tường phản ứng ra sao nhỉ ? Chắc sẽ tức cười lắm.

Trưa thứ bảy đi học về, Phương Mai leo lên giường ngủ ngon lành . Cô quên khuấy vụ đi chơi của Mỹ Linh . Còn Mỹ Linh thì tưởng cô nằm chơi thôi nên không nhắc chuẩn bị đồ . Đến gần một giờ thì anh Tường đến.

- Xong chưa các cô ?

Thấy Phương Mai ôm gối ngủ say sưa , Tường có vẻ ngạc nhiên, anh thận trọng qua bên bàn ngồi chờ . Mỹ Linh vội xếp đồ vào giỏ, miệng la oai oái :

- Mai ơi, dậy đi mi, mấy anh chờ kia.

Cô kéo nhẹ tay Phương Mai, không phản ứng , cô lắc mạnh :

- Trời ơi, giờ này còn lo ngủ.

Phương Mai mở choàng mắt , bực mình :

- Gì vậy con khỉ ?

- Dậy đi, mọi người chờ mi kìa.

- Chờ cái gì ? - Phương Mai ngơ ngác.

- Đi chơi chứ gì . Bộ mi quên rồi hả ?

Rõ ràng là nhỏ không nhớ gì hết , Mỹ Linh tức mình :

- Tuần trước mi hứa đã rồi quên hả ? Đây , không đi là không yên với ta đâu nha . Đừng bắt người ta chờ lâu đó.

- Ai chờ đâu ?

Cô quay đầu lại , thấy anh Tường bên bàn, Phương Mai vội ngồi bật dậy, Tường tế nhị :

- Hai cô chuẩn bị đi nha, anh ra đây chờ.

Nói xong anh đi ra sân . Mười phút sau Phương Mai và Mỹ Linh đi ra . Nhìn nét mặt bơ phờ còn ngái ngủ của Phương Mai, anh hơi cười :

- Bị phá giấc hả Mai ?

- Dạ.

Phương Mai trả lời lơ mơ . Cô còn buồn ngủ quá nên cứ lơ mơ nhìn mọi người . Ra ngoài đường , thấy một tốp đứng chờ, trong đó có một cô gái rất đẹp ngồi trên xe đang vịn eo của một thanh niên , Phương Mai quay lại nhìn Mỹ Linh :

- Vậy mà mi bảo có mình mi là con gái.

Mỹ Linh thanh minh :

- Ta đâu có biết trước . Với lại nhỏ đó là bồ của bạn anh Tường, ta đâu có quen.

Nói xong , cô ngồi lên sau xe anh Vịnh , bắt buộc Phương Mai phải đi chung xe với anh Tường.

Thấy mọi người phóng nhanh , một lát ai cũng mất tiêu . Tường quay ra sau :

- Vịn nghe, anh chạy nhanh đó.

Nói xong , Tường nhấn mạnh ga chiếc xe vọt tới làm Phương Mai ngã ập vào anh . Cô quính quáng giữ chặt áo anh .Hết hồn cô đâm ra tức mình . Cô buông áo anh Tường , một tay giữ chặt yên xe , tay lay hoay gỡ chiếc giỏ bị vướng . Tường cười lớn :

- Hết hồn hả cô bé , anh xin lỗi nghe.

-...

- Phải đi nhanh cho kịp mấy xe kia, chứ không phải anh cố ý.

Thấy Phương Mai làm thỉnh, Tường quay lại :

- Giận anh hả Mai ?

Cô vẫn không thèm trả lời . Nhất định làm thỉnh tới bến. Hai lần gặp anh cô đều bị chọc tức hết hai lần .Anh thân với Mỹ Linh chứ đâu có thân với cô . Vậy mà cứ xem cô như đứa con nít , muốn chọc ghẹo lúc nào cũng được .Trong khi cô thì có chọc ghẹo anh đâu . Xem thường cô quá lắm.

Tường thấy Phương Mai im lặng cũng không nói chuyện nữa . Anh chăm chú lái xe . Phải ra khỏi thành phố mới bắt kịp nhóm bạn . Mọi người đang dừng lại chờ:

- Sao lâu vậy ? Tưởng hai người muốn tách đi chơi riêng rồi chứ.

Tường nhún vai không trả lời, Mỹ Linh thấy mặt Phương lăm lì, cô cười tủm tỉm:

- Anh Tường có chộc gì cho nó giận không đấy ?

Tường không trả lời, Mỹ Linh nói tiếp:

- Nhỏ này thù dai lắm, mà hay giận nữa . Anh mà chộc nó giận là em bắt đền anh đó.

Phương Mai định bảo Mỹ Linh ăn nói vớ vẩn, thì anh Vịnh đã lên tiếng:

- Thôi đi nhanh đi mấy huynh. Coi chừng về tới nhà tôi thui đó . Mạnh ai nấy phóng nghe.

Bốn chiếc xe rú ga phóng như bay trên đường . Tường nhắc Phương Mai :

- Vịn xe kỹ nha . Anh chạy nhanh đó.

Và anh chạy ào ào . Phương Mai sợ muốn đứng tim . Cô muốn bảo anh Tường chạy chậm lại . Nhưng không dám, vì mấy người kia chạy còn nhanh hơn nữa . Cô vịn yên xe một cách khổ sở, mấy lần cứ suýt té . Cái tạt mắc cỡ làm hại cô . Nếu ngồi sát vào anh Tường thì dễ biết mấy.

Đến Trung Lương thì Phương Mai mới như cả người, vì phải gượng lâu quá, cô lên tiếng:

- Còn xa không anh Tường ?

- Từ đây qua đó xa hơn đây về thành phố . Nói chung là chưa được nửa đường.

"Trời ơi, chết mất!" - Phương Mai than thầm . Cô thấy hối hận vì đã nhận lời đi chơi kiểu này, đã không vui còn mệt . Tất cả cũng tại con khỉ Mỹ Linh.

Tường như hiểu cô, anh chạy hơi chậm lại:

- Mọi rồi phải không ? Đưa giỏ đây anh để phía trước . Và ngồi sát vào vịn anh cho dễ . Bỏ tạt mắc cỡ đi, anh không có cười đâu.

Phương Mai ngoan ngoãn làm theo lời anh Tường . Cô thật cảm ơn anh đã tế nhị với cô . Nếu phải giữ kiểu này, từ đây đến Cửu Long, chắc cô te tua quá.

Về đến nhà anh Hoan thì trời đã tối mịt . Gặp phải đi đường vườn ngoằn ngoèo thật khổ sở . May là trời có trăng . Nhưng xui là hôm nay bị mưa .

Đường hầy còn trơn rất khó đi . Cả bọn phải dừng lại dắt xe ị ạch, phía trước Mỹ Linh và cô gái nọ Oai oái:

- Đường gì trơn như sân trượt patin vậy hờ trời!

- Phải bằng phẳng như sân trượt còn đỡ, đường này lại... Oái, chết...

Tiếng la chối lối làm Phương Mai ngó nhìn phía trước, cô gái nọ bị chụp ếch nằm dài dưới đất . Tự nhiên cô cười rúc rích:

- Trượt patin đẹp mắt quá, hi... hi...

- Coi chừng đến lượt em đó cô bé, đi cẩn thận . Tháo giày ra anh giữ cho, và xắn quần lên đi cho dễ đi.

Nói rồi Tường ngừng lại chờ cô . Phương Mai cúi xuống tháo dây giày, xắn quần gần đến gối, cô với anh Tường lúc nào cũng bị tụt lại phía sau . Đã vậy cô còn đi chậm, chắc anh Tường bức mình cô lắm.

Nhỏ Linh thì cứ đi ào ào phía trước . Làm như cố tình bỏ quên cô vậy . Nhỏ này về nhà sẽ biết tay.

Phương Mai tay cầm đôi giày, tay vịn xe anh Tường làm điểm tựa, cô đi từng bước một cách chật vậy . Được giữa đường thì trời lại đổ mưa rào rào . Cô phải khóc lên vì khốn khổ . Cả người ướt nhem và lạnh run . Anh Tường cũng ướt lộp lộp . Nhưng đỡ hơn Phương Mai vì có áo khoác . Hình như anh cũng vất vả không kém cô, vì còn phải dắt xe.

Anh phải dựng xe lại lần nữa, cởi áo khoác đưa cô:

- Em mặc cho đỡ lạnh.

Phương Mai định từ chối thì anh nói như ra lệnh:

- Nhanh lên.

Cô đành cầm lấy, chiếc áo làm cô thấy đỡ lạnh hơn . Nhưng ướt thì vẫn phải chịu ướt . Chưa bao giờ cô gặp phải chuyện đi khổ sở như lần này . Kinh khủng đủ thứ . Ai bảo đại đột cho lắm vào.

Cả bọn vào đến nhà thì đã gần khuya . Gõ cửa thật lâu mới thấy một cô gái cầm đèn ra mở cửa . Có lẽ đó là em anh Hoan . Cô ta mở mắt lớn nhìn mọi người . Anh Hoan lên tiếng:

- Mấy anh chị này là bạn anh đó.

- Dạ.

Cô ta gật đầu chào . Rồi hỏi anh Hoan:

- Sao anh về khuya vậy ?

- Về cho kịp mai đám giỗ.

- Gì ?

Cô g ai kêu lên một tiếng ngạc nhiên, mắt tròn xoe:

- Đám giỗ rồi mà, mới hồi trưa này nè.

Rồi cô ta cười như nắc nẻ . Anh Hoan ngớ người:

- Đám rồi hả, gì kỳ vậy ?

Đang lạnh run mà Phương Mai cũng phải bật cười . Cô bụm miệng khúc khích, Mỹ Linh và cô gái kia cũng phá lên cười:

- Hi .. hi... anh Hoan cho đi đám giỗ hự.

Anh Vịnh xoa tay cho đỡ lạnh:

- Thôi, cho bọn này vô nhà đi chứ, các cô lạnh run rồi kìa.

Anh Hoan mở rộng cửa:

- Quên nữa, túi mỳ vắt xe vô nhà đi . Còn Chi thì đưa mấy chị đi thay đồ.

- Dạ, mấy chị đi theo em.

Các cô đi theo Chi, mò mẫm ra nhà sau . Chi vui vẻ:

- Ba má em ngủ hết rồi, mấy chị khỏi chào . Chà, vậy là mấy chị gặp đám mưa lúc này hả ? Lạnh chết, thay đồ đi rồi em kiếm gì ăn.

Chi đưa các cô vào buồng cô . Trong buồng tối mờ, Phương Mai mệt quá chỉ muốn chui vào giường mà ngủ . Nhưng thấy ai cũng tỉnh táo cười đùa nhỏ nhỏ, cô cũng ráng thức.

Khi các cô đi ra, Chi đã bày linh kinh đồ ăn lên bàn . Anh Hoan đề nghị lấy rượu ra và thức chơi đến sáng . Nhưng anh Tường gạt ngang bảo để các cô nghỉ ngơi.

Ngoài sân trăng sáng vời vọi, bóng trăng lồng vào bóng cây lá lung linh trong mặt đất, đẹp một cách ảo ảo . Trời vẫn lâm râm mưa . Ngồi trong nhà, bên đèn dầu leo lét nhìn ra sân . Mọi người thất lắng lắng một cảm xúc mà ở thành phố không ai tìm được . Vô tình ai cũng nghĩ đến chuyện đi ngủ.

Anh Hoan nói nhỏ:

- Nếu không có mưa mình trải chiếu ngoài sân chơi tứ sắc là hết ý.

Mỹ Linh nói thêm:

- Và ăn bắp nấu, hoặc chè.

Cô gái tắc lưỡi:

- Ưông quá, Nga thích đi về vườn mấy lúc có trăng thế này.

Anh Hoan đề nghị:

- Vậy thì ở lại một ngày nữa, sáng thứ hai về sớm.

Không ai phản đối, nhưng còn lưng khựng chưa quyết định . Phương Mai ngồi thu mình trong chiếc áo len mượn của Chi . Cô im lặng nghe mọi người nói chuyện . Nhìn cô ủ rũ như con mèo mắc mưa.

Cô cảm thấy sốt hằm hập, đau như cả người và nhức đầu kinh khủng .

Nhưng cũng ráng ngồi với mọi người . Vì cô sợ đi ngủ một mình.

Cô ráng thức, nhưng hai mắt cứ nặng chịch . Nhức đầu thật khó chịu, cô tựa vào vách, lẳng lặng đưa tay xoa trán:

Anh Tường chột lên tiếng:

- Mai làm sao vậy ?

Mọi người chột quay lại nhìn cô, Phương Mai bỏ tay xuống cô nói bình thường:

- Em không có sao hết.

Mỹ Linh sờ tay lên trán cô, rồi kêu lên:

- Sao mi nóng dữ vậy ? Cổ cũng nóng nữa.

Mọi người lao nhao:

- Có sao không ?

- Mi làm sao vậy Mai ?

Phương Mai lắc đầu không nói, Mỹ Linh kêu lên:

- Mi khóc nữa hả ? Bệnh rồi phải không ? Nó bệnh rồi anh Tường ơi . Sốt cao

quá . Trán nóng như lửa nè.

- Sao này giờ không chịu nói gì hết . Mấy anh đâu biết.

Anh Hoan sờ tay lên trán Phương Mai :

- Nóng quá! Mắc mưa bị cảm rồi, để anh đi lấy thuốc.

Anh Hoan thấp thêm cây đèn nữa, rồi đi lên nhà trên . Phương Mai chúi vào góc giường, ôm đầu khóc thút thít . Vừa khó chịu, vừa tủi thân, vừa nhớ nhà... đủ thứ chuyện làm cô không kể được, khóc tức tưng, làm mọi người quính quáng Nga kêu lên:

- Làm sao bây giờ ? Ở đây có bệnh viện không ?

Mỹ Linh lắc đầu:

- Không đến nổi vô bệnh viện đâu , nó bị cảm đó . Nhỏ này mỗi lần bệnh hay khóc lắm . Tiểu thư mà.

Nga ngơ ngẩn:

- Vậy hả ? Nga đâu biết . Ừ, nhìn Phương Mai có vẻ mảnh mai yếu đuối quá hé, dễ bịnh quá.

Anh Tường xoa dầu hai bên thái dương cho cô:

- Mai nằm xuống đi, cho dễ chịu . Nín, đừng khóc . Càng khóc em càng nhức đầu đó.

Anh Hoan mang xuống mấy viên thuốc:

- Uống thuốc đi Mai, rồi đi ngủ.

Mỹ Linh tặc lưỡi:

- Ai mà biết có sự ra thế này, nếu biết, ta không bắt đi, khổ quá.

Phương Mai uống thuốc xong nằng rúc vào góc giường , chẳng mấy chốc cô ngủ thiếp đi, không hay biết mọi người làm gì.

Khi cô thức dậy thì nắng đã lên cao . Phương Mai ngồi bó gối trên giường , nhíu mày, cô cố nhớ 1 lúc cô mới biết mình đang ở đâu . Cô bước xuống giường đi, đi lần mò ra ngoài.

Trong nhà vắng hoe , cô hơi hoảng, chẳng lẽ mọi người bỏ cô ở nhà 1 mình . Còn đang ngơ ngẩn thì thấy Chi thấp thoáng ngoài sân . Phương Mai đi ra cửa :

- Chi ơi.

Chi quay lại cười tươi :

- Chị dậy rồi đó hả ? Chị đỡ chưa ?

- Cũng đỡ. Nhà đâu hết rồi Chi ?

- Ba má em đi đám giỗ . Mấy anh chị Ở ngoài vườn kia . Mấy anh dặn chừng nào chị dậy thì ra gọi mấy anh . Để em ra gọi nha.

- Thôi, mệt công Chi lắm, chỉ chỗ đi, chị ra đó.

Chi nhìn cô ái ngại :

- Chị đi nổi không , với lại ra đó phải đi qua mấy cây cầu, chị đi 1 mình không được đâu.

Phương Mai cười tự tin :

- Chị khoẻ rồi, không sao đâu . Qua cầu có gì mà không đi được . Chi ở nhà đi.

Nói rồi cô lững thững đi ra vườn . Thật ra cô còn hơi yếu . Nhưng không thích nằm hoài . Phương Mai rất dễ bệnh mà cũng mau hết . Hôm qua cô làm mọi người hoảng hồn , chỉ có Mỹ Linh không sợ vì đã hiểu cô quá rõ . Nhà anh Hoan có vườn nhãn và chôm chôm nhìn thật mê . Cả 1 góc vườn đỏ rực màu chôm chôm chín . Phương Mai đi lần về phía vườn chôm chôm . Tiếng nói chuyện loáng thoáng văng tới tai cô.

Phương Mai định gọi Mỹ Linh nhưng lại thôi . Cô thích làm nó ngạc nhiên khi thấy cô xuất hiện.

Đứng bên bờ mương , cô ngần ngại nhìn cây cầu thân nhỏ xíu . Định đi trở lại , nhưng cuối cùng cô làm gan, đôi giày cầm trên tay, cô bậm môi với lấy cây vịn bước qua . Không ngờ trơn tuột làm cô chới với , ngã ùm xuống mương , cô hét lên 1 tiếng làm vang cả khu vườn yên tĩnh.

Nghe tiếng hét mọi người vội vàng chạy về phía Phương Mai . Mỹ Linh và Nga luống cuống đi tìm mấy cây cầu . Mấy anh thì phóng nhanh qua mương . Ở dưới mương bên bờ vườn chôm chôm , Phương Mai bị uống mấy ngụm nước , ho sặc sụa . Cô chới với tìm cách đứng lên, nhưng cứ lơi ngoi dưới bùn , đang lúc cô sắp ngạt thở thì anh Tường` phóng nhanh xuống, choàng qua người đỡ cô đứng dậy . Hai người đứng không vững vì chưa kịp hoàn hồn . Cô bám chặt vào Tường , làm anh không còn cách gì bước lên được . Anh giữ tay cô lại :

- Mai buông anh ra đi, bây giờ anh vịn cho em đi lên . Đừng sợ, không có gì đâu.

Trên bờ, anh Hoan khom người xuống nắm tay Phương Mai, kéo cô bước lên . Khi Mỹ Linh và Nga qua được mấy cây cầu chạy đến, thì Phương Mai và anh Tường đã được đưa lên bờ.

Mặt Phương Mai xanh mét, tóc ướt đầm , cả người dính đầy bùn . Cô sợ đến mức đứng không vững . Mỹ Linh lo cuống lên :

- Có sao không mi ? Tỉnh hồn lại chưa mi ?

Mỹ Linh lắc đầu không trả lời , mọi người vây quanh cô lao xao, Nga xuýt xoa :

- Trời ơi ! Tối hôm qua bệnh, sáng nay còn bị té mương . Chịu gì nổi, xui dữ vậy không biết nữa.

- Sao không gọi mấy anh dắt qua cho, liều quá.

- Anh có dặn Chi đi gọi, sao Mai đi chi vậy ? Có sao không ?

Mọi người 1 tiếng ồn ào, Tường bình tĩnh lên tiếng :

- Bây giờ về cho Mai thay đồ, đứng đây lạnh lắm.

Mọi người sức nhớ ra, kéo 1 dây men theo bờ mương về nhà . Phương Mai ử

rủ ngồi ở ghế, để mặc cho Mỹ Linh và Nga tíu tít xoa dầu . Bây giờ cô chỉ muốn về nhà, về lập tức . Đi chơi gì mà bị bầm dập toi tả thế này , giống bị đi đày quá . Từ trưa qua đến giờ cô toàn gặp những chuyện kinh khủng . Về cho rồi.

Nghĩ vậy nhưng Phương Mai không lên tiếng đòi về , cô không muốn mình cô làm cho mọi người mất vui.

Nhưng hình như không ai nghĩ đến điều đó . Anh Vịnh còn chọc cho Phương Mai cười nữa chứ . Cười gì nổi mà cười.

Tường lặng lẽ đi thay đồ . Chiếc sơ mi trắng của anh bây giờ chuyển sang màu cà phê sữa . Bùn dính đầy áo . Anh nhớ đôi mắt rầu rĩ của Phương Mai lúc đứng dưới mưa mà thấy tội . Ai ngờ chuyện đi này Phương Mai bị te tua như thế . Nếu biết vậy anh không bảo Mỹ Linh rủ cô bé đi chơi . Tội nghiệp cô nhỏ.

Khi Tường` thay đồ thì mọi người đang ở ngoài sân, quây quần bên gốc nhãn trái oằn xuống tận đất . Ba cô gái ngồi quỳ 1 chân dưới gốc cây, bẻ cành nhãn đầy trái cắn ngon lành . Chi đứng lơ thơ bên cạnh , cô rủ ;

- Bên kia lạch có vườn ổi ngon lắm . Có mấy câu lựu trái trái chín rồi, mấy chị đi không ?

- Đi bằng gì ?

- Bằng xuống.

Thấy Phương Mai ngần ngừ, Chi vẽ vờ :

- Dọc bờ có mấy cây bần nữa, mấy chị có ăn trái bần chưa ? Chua chua ngọt ngọt , ngon lắm . Để em hái cho mấy chị mang về thành phố . Thế nào bạn mấy chị cũng thích.

Mắt Mỹ Linh sáng lên :

- Có lý đó . Mình đi đi.

Mới bị rớt dưới mưa lên Phương Mai hãy còn dị ứng với sông nước . Cô mê đi chơi kiểu này lắm . Lúc ở thành phố cô và Mỹ Linh đã tưởng tượng cuộc đi chơi bằng xuống , đi dọc theo những con lạch và ăn trái cây . Bây giờ Chi rủ vậy là đúng ý các cô rồi . Nhưng mà lúc này...

Phương Mai đứng im phân vân . Xui gì cũng qua rồi . Và giới hạn thôi chứ . Chẳng lẽ bị té thêm lần nữa . Lần này cô sẽ cẩn thận hơn mà.

Thấy chỉ có mình Phương Mai phân vân , anh Hoan khuyến khích :

- Đi đi Mai, có mấy anh đi kèm mà, không sao đâu . Đừng sợ, với lại không lẽ bị té hoài.

" Đúng rồi, không lẽ bị té hoài " - Cô nghĩ thầm, định gạt đầu thì anh Tường lên tiếng :

- Nếu Mai sợ thì đừng đi, anh ở nhà với Mai.

Mọi người phản đối :

- Thôi, đi nguyên đám mới vui, đi đi Mai . Có mấy anh mà.

- Dạ đi - Cô cười háo hức - Em cũng thích đi chơi trên sông lắm.
 Tường lắc đầu mỉm cười , thì ra cô nàng cũng mê đi chơi , chứ đâu nhát như anh nghĩ . Anh nghĩ 1 lần bị té Phương Mai sẽ sợ đến già chứ.
 Thấy anh Tường nhìn mình cười , Phương Mai khẽ hếch mặt với anh , rồi chạy tới trước nhóm Mỹ Linh.
 Buổi sáng nắng lên cao, mặt nước loang loáng ánh nắng . Chiếc xuồng lướt nhẹ, dưới hàng dừa râm mát . Nhóm bạn vừa ăn trái cây vừa ngắm cảnh yên lặng của những hàng cây . Ngang qua hàng bần, Tường với tay hái 1 trái đưa cho Mai, Mỹ Linh ganh tị kêu lên :
 - Anh cho nó mà không cho em hả ?
 Cô lau chau :
 - Từ qua tới giờ hai người này cứ rủ rỉ với nhau hoài, hong biết "có gì" không à.
 t nhướng mắt không trả lời , Phương Mai trừng mắt :
 -Ăn nói vậy đó hả con khi.
 Mỹ Linh và Nga cười phá lên , Nga hình như có vẻ hiểu chuyện , cô ranh mãnh :
 - Hèn chi, hôm qua nay thấy anh Tường lo cuống lên, Nga tưởng 2 người là " anh em " chứ . Ai dè tưởng lắm . Suýt tí nữa là Nga " cua" anh Tường rồi . Xin lỗi nghe Mai.
 Rồi cô cười nghiêng ngửa, Mỹ Linh và mấy anh cũng cười rần lên . Phương Mai đỏ mặt định phản đối , nhưng biết càng phản đối càng bị chọc dữ . Cô ngồi im giả như không nghe.
 Mỹ Linh khoái chí lắm . Nhưng biết Phương Mai tức nên cô ráng nín cười . Cô đứng dậy, tay vịn vai anh Vịnh giữ thăng bằng rồi khom người tìm cách hái bần . Anh Hoan cảnh cáo :
 - Coi chừng té nghe Linh.
 - Không dám té đâu, em chứ đâu phải nhỏ Mai mà sợ té . Rớt xuống nước thì lội lên chứ đâu có sao.
 Hoan cười cười :
 - Nói thì nhớ nghe , có té thì lội lên nghe . Đừng có kêu anh Hoan à.
 - Dĩ nhiên.
 Vừa nói cô vừa khom người tới hái 1 trái bần khá cao . Nhưng đúng lúc tay cô vừa chạm trái bần thì chiếc xuồng lướt tới . Mỹ Linh hệt tay lạng quạng, cô hét lên 1 tiếng rồi quỳnh quáng chụp Phương Mai . Nhưng cô ngã mạnh quá làm Phương Mai đỡ không nổi, bị ngã người ra sau rơi bùm xuống nước.
 - trời ơi !
 - Chết rồi.
 - Nhảy xuống lẹ lên.
 Bị bất ngờ, mọi người trên xuồng kêu lên hoảng hồn . Anh Tường và anh

Vịnh nhảy nhanh xuống nước .Cả xuống như nháo nhào lên ồn cả 1 đoạn lạch im vắng.

Phải mất đến 10 phút anh Tường và Vịnh mới đưa được Phương Mai lên xuống .Ba người ướt loi ngoi . Phương Mai sợ đến muốn xỉu , tay chân cô mềm nhũn vì kinh hoàng . Cô ngồi ngơ ngác thật lâu rồi bật khóc lên :

- Đi về, đi về, em không muốn chơi nữa, em sợ lắm rồi... hu... hu...

Mỹ Linh rồi rít :

- ta xin lỗi mà, tai. lúc này ta quýnh quá chộp đại, ai ngờ xô mi xuống sông .
Đừng giận ta nghe mi .trời xui gì đâu ấy.

Nga cũng nói luôn miệng :

- Biết vậy lúc này đừng đi . Sao số Mai xui dữ vậy không biết nữa . thật khổ.

Tường vượt nước còn chảy ròng rọc trên mặt , đổ dành :

- thôi Mai nín đi, để tụi anh đưa về, bây giờ không đi đâu nữa hết, về Sài Gòn luôn.

Cả bọn cũng đồng tình :

- Ủ, về luôn cho rồi , lòng dạ nào đi chơi nữa.

- Đi lát nữa không chừng nó té thêm lần nữa cho đủ 3 lần lăm à.

Đang khóc mà Phương Mai cũng ngẩng lên lườm Mỹ Linh :

- Còn trù ẻo nữa phải không ..hic... hic...

Cô híc mũi, và càng khóc tằm tức .Anh Hoan rồi lên, khoát tay lia lia. :

- Đừng khóc nữa Mai , đừng khóc... coi chừng mực nước dâng cao gây lũ lụt , tội nghiệp dân tình.

Cả bọn cười ré lên , Phương Mai nhìn anh Hoan 1 cách hờn giận , mọi người ngậm miệng lại :

- Mai đừng giận nghe . Bọn mình cười anh Hoan chứ không phải cười Mai đâu . té sông như vậy ai mà cười cho nổi... hic... hic...

Cô bùm miệng lại, cố nén cười . Nhưng tiếng cười cứ bật ra không nín được

.Không phải chỉ riêng Nga mà ai cũng thấy tức cười vì cái xui của Phương

Mai .Nhưng sợ cô giận nên ai cũng làm mặt nghiêm . tình cảnh gì kỳ cục .

Khóc cũng không được mà cười cũng không xong.

Xuống cập bờ , mọi người loay hoay đứng dậy . Bên con trai nhảy phóc lên

cầu 1 cách gọn gàng . Các cô thì đi 1 cách thận trọng .Anh Hoan đứng trên

cầu, khom người xuống đỡ tay Phương Mai :

- Cẩn thận nghe, coi chừng làm người cá lần nữa đó.

Mỹ Linh la lên :

- trời ơi, anh đừng có nói gở . Rủi nó té thật rồi sao.

Không phải " rủi " mà lại là té thật . Đúng lúc Phương Mai đi đến mũi xuống

định bước lên cầu ,thì phía sau anh Ngân vô tình kéo nhánh lá dừa trên bờ

định did tất . Chiếc xuống chao mạnh 1 cái làm Phương Mai mất thăng bằng

bay " chéo " xuống nước , kéo theo cả anh Hoan.

Cả bọn cười điên ruột , cười chảy cả nước mắt khi nhìn Phương Mai và anh Hoan đứng lóp ngóp dưới bùn . Phương Mai làm thỉnh luôn . Hết còn sức để khóc hay la , xui đến mức này thì còn sức đâu mà khóc nữa , im cho xong , cô nhìn anh Hoan cúi gập người vì cười, không có ý kiến.

Mọi người nổi thành hàng dài men theo bờ đất đi về . Mọi người mặt đỏ rần vì cười, chưa có 1 cuộc đi chơi nào vừa tức cười vừa bị đất như vậy.

Về đến nhà thì đã 11 giờ . Gặp mẹ anh Hoan ở cửa . Bà ngạc nhiên nhìn Phương Mai :

- Sao quần áo lấm lem vậy cháu, té hả ?

Cô chưa kịp trả lời thì Mỹ Linh đã láu táu :

- Dạ, nó té đó bác , té ngoài ruộng.

- tội nghiệp chưa, con gái thành phố không quen đi qua cầu, dễ té lắm.

- Dạ.

Phương Mai vào buồng Chi thay đồ . Cô dọn dẹp tất cả và xếp quần áo vào giỏ .Lần này nhất định phải về, nếu mọi người ở lại thì cô đi 1 mình , sợ lấm rồi.

Ở ngoài , Chi và Mỹ Linh cũng lo dọn bàn ăn . Nga vừa xếp đồ , vừa rủ rỉ với Phương Mai trong buồng :

- Bác bảo tụi mình ở thêm 1 ngày đó . Nhưng ai cũng muốn về , tai. biết Mai không thích đó , với lại mấy anh còn phải đi làm.

Cô chép miệng tiếc rẻ :

- Dễ gì có dịp đi chơi vui như vậy, về tiếc ghê.

Phương Mai đng xỏ chân vô giày . Nghe Nga bảo tiếc , cô ngẩng lên :

- Có lẽ mọi người đều thấy tiếc , chỉ trừ có Mai.

Nga chột phi cười , nhưng vôì. vàng ngậm miệng lại :

- hy vọng lần sau Mai đừng bị xui nữa.

" Không dám có lần sau đâu . Sợ đến già " Phương Mai nghĩ thầm . Cô đến trước gương thất bím . Cảm thấy mình như con chồn dù đã tắm đến nữa cục xà bông.

Nga xếp đồ xong đứng dậy đi vào bếp, Phương Mai cũng đi theo sau . Khi mọi người ngồi vào bàn ăn . Phương Mai thấy anh Tường đi ra, chắc là anh mang không đủ áo nên anh Tường mặc áo anh Hoan . Chiếc áo rộng thùng thình vì anh Hoan to như con gấu , còn anh Tường thì cao và gầy . tự nhiên Phương Mai thấy tội. cho anh dù còn tức . Hôm qua nay cô xui thì anh Tường cũng bị lãnh hậu quả chớ đâu có sung sướng gì . Nếu lúc này cô không ham đi chơi thì đâu đến nỗi . Anh á y đã cản mà cô không nghe . Đáng đời.

Mọi người bắt đầu về thì đã hơn 12 giờ . Đường trở ra tương đối dễ đi hơn hôm qua , vì nắng đã làm khô... nói chung là sông sê , và Phương Mai cũng

không còn giữ kè với anh Tường nhiều, cô vịn anh 1 cách khá tự nhiên nên không đến nỗi mỗi như cả người.

Khi anh Tường đưa Phương Mai về, anh vẫn ngồi yên trên xe nhìn cô :

- Chúc ngủ ngon . Quên " chuyến đi bão táp " này đi nghe cô bé . Anh cũng có chút xiu lỗi trong đó . Để mai một anh đền nghe.

" Không dám quên đâu " Phương Mai nghĩ thầm trong bụng nhưng không nói . Cô khẽ giơ tay chào anh , rồi quay lưng vào nhà , cô không hay anh Tường nhìn theo mình đến lúc vào tận cửa.

Quăng giỏ xuống giường , Phương Mai đi soạn đồ rồi vào nhà tắm , cô gội đầu và tắm thật lâu . Khi cô trở lên thì Mỹ Linh đã ngủ say sưa . Cô tắt đèn và cũng ngủ mê mết.

Chuyến Đi Bảo Táp

Chương 3

Tuần sau, Mỹ Linh lại rủ rê :

- Sáng mai mấy anh rủ đi Lái thiêu đó mi.
- Vậy hả ?
- Đi chơi nghe.
- Không.
- Sao vậy ?
- tại không thích.

Mỹ Linh phì cười :

- Chứ không phải sợ xui hả, nghe lời thầy bói nào vậy.

Phương Mai liếc xéo :

- Còn hơn nghe lời mi.
- Kỳ này đâu có qua đò qua sông gì đâu mà mi sợ.
- Rủ gặp chuyện khác thì sao ? thôi đi . Đừng xúi dại.
- Đi đi mà, mi tại sao ta rủ mi không . tại cuối tuần này anh Tường đi trung Quốc , đi 1 tháng lận mấy anh tổ chức đi chơi rồi liên hoan . Mi không đi coi sao được.
- Anh Tường đi đâu mắc gì đến ta , việc gì ta phải tham gia, rủ ta bị té anh có chịu không ?
- tối ngày tứ té té, vợ vẫn quá . Mỹ Linh phát cáu lên.

Phương Mai tỉnh bơ :

- Mi đừng có la lối um sùm . ta đã nói là không đi đâu . Mi chuyển lời ta chúc anh Tường đi công tác vui vẻ.

Mỹ Linh tức lắm , vừa tức vừa buồn cười . Nhưng biết khó thuyết phục được Phương Mai nên đành thôi.

Sáng Chủ nhật nó đi thật sớm và đến tối mịt mới về , nó mệt phờ nhưng có vẻ vui lắm :

- Mi không đi uống dễ sợ .tụi ta mang thức ăn theo cắm trại ở vườn cây . Sau đó đi suối tiên tắm . Vui không thể tưởng tượng . Mi thấy ta có đen thêm không ?
- Mi thì mun rồi chứ đen gì nữa mà sợ.
- Hừ , ăn nói khó ưa . Biết vậy ta không thèm mang quà về cho mi.

Vừa nói cô vừa lôi trong giỏ ra 1 bịch trái cây đặt lên bàn :

- Của anh Tường gửi mi đó . Bảo ta chuyển lời cảm ơn về lời chúc của mi.

Phương Mai bước lại bàn tò mò :

- Cái gì vậy ?

- thì trái cây .A?nh lựa mấy trái ngon nhất cho mi đó.

Phương Mai nghi hoặc :

- Mi vẽ chuyện gì nữa đó ?

- Vẽ con khỉ . Đa nghi hơn tào tháo . Của anh Tường gửi thì ta nói của anh , không tin cứ đi hỏi đi.

-Cảm ơn nha.

- Không thêm.

Mỹ Linh loay hoay tìm quyển album , rồi quăng trước mặt Phương Mai :

- Có hình rồi đó. Hình mi đẹp nhất . Hên không . trong cái xui cũng có cái hên nhỉ.

Phương Mai vừa ăn thanh long , vừa chăm chú lật từng tờ album . Cô cũng thầm công nhận hình mình đẹp nhất so với bên con gái . Nhìn cô cười tươi thế này , ai tưởng tượng nổi cô bị xui đến " toi tả " đâu.

Chợt Phương Mai " úi " lên 1 tiếng , 1 kiểu chụp cô đang khóc méo máo nhìn kỳ ơì là kỳ , vừa gỡ nó ra khỏi album, cô vừa cự nự :

- Ai chơi ác chụp kiểu gì kỳ vậy mi ?

-Anh Ngân chụp đó . Bộ mi không hay hả ? Đúng rồi, lo khóc không mà hay gì . Xem tiếp đi , còn nhiều kiểu ly kỳ hơn nữa kia.

Phương Mai lật tiếp mấy trang sau . Còn kinh dị hơn nữa , có kiểu chụp cô trong bộ đồ dính đầy bùn , mặt ỉu xiu đang ngồi ủ rũ bên gốc nhãn . Một kiểu khác là cô và anh Tường đứng dưới mưa , tay cô níu chặt áo anh . Mặt anh Tường có vẻ thật bối rối... Phương Mai chưa kịp có ý kiến , Mỹ Linh đã cười hì hì :

- Công nhận hôm đó anh Ngân nhanh trí dễ sợ . Bấm mấy pha như vậy mới đẹp mắt . Mi biết anh Hoan xem hình này nói sao không ?

- Nói gì ?

- Ảnh hỏi anh Tường làm gì mi mà vậy . Bộ đang tỏ tình hả . Hết chuyện kéo xuống mưa tỏ tình . Anh Tường đấm anh Hoan 1 cái , còn tụi ta thì cười muốn bể bụng luôn.

Phương Mai mím môi không nói . Mặt cô nóng bừng . Chắc là đỏ ghê lắm .

Mỹ Linh cười cợt :

- Làm gì mặt mi đỏ dữ vậy ? Bộ mi bị sốt hả Mai ?

Phương Mai dẹp quyển album :

- Sốt con khỉ , chụp gì kỳ . Để ta đốt mấy tấm hình.

Mỹ Linh chống đối quyết liệt :

- Ế, cảm nghe, cảm ngật . Mi vô duyên vừa vừa thôi.

- Mi vô duyên thì có . Hình của ta , ta có quyền đốt chứ sao.

- Muốn vậy mi chịu khó đi rửa thêm rồi đốt . Còn cái này là của chung , không ai được lấy hết.

Vừa nói Mỹ Linh vừa giật quyển Album bỏ vào rương khoá lại, cô cười từng từng như cổ tình chọc tức Phương Mai :

- Phải công nhận mi chụp nhiều pha " ấn tượng. " dễ sợ . Nhìn mấy hình này chắc anh Tường cũng khó ngủ.

Phương Mai vẫn ngồi im , tay chống cằm nhìn mấy trái thanh long . Cô tưởng tượng lúc mọi người xem hình mình mà thấy xấu hổ muốn chui xuống đất . Không biết anh Tường nghĩ gì... chắc là cười cô rồi , làm gì mà bám người ta đến vậy . thật vô duyên kinh khủng.

Bằng mọi cách phải xé bỏ mấy kiểu hình đó mới được Nhưng con yêu Mỹ Linh giữ hết rồi , làm sao bây giờ . thật là cái xui kéo dài mà.

Có tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ . Phương Mai quay ra nhìn . Anh tường đang đứng ở cửa , chỉ cách cô có mấy bước . Phương Mai vội bỏ quyển sách xuống , đứng dậy :

- Anh tường vô chơi.

Cô dọn mấy quyển sách trên bàn cho gọn , rồi kéo ghế về phía đối diện . tường nhìn quanh :

- Có Linh ở nhà không Mai ?

- Dạ nó đi học anh văn , khoảng chín giờ mới về.

tường ngồi đối diện với cô . Im lặng , Phương Mai nhìn đồng hồ . Mới hơn 7 giờ.

- Phải anh tường` đến sớm 1 chút, nó mới đi khoảng nửa tiếng.

tường bật cười :

- Nửa tiếng mà " một chút " gì Mai.

Phương Mai hơi què, cô sốt sắng :

- Để em chỉ lớp nó học cho anh đến tìm . Chứ chờ đến 9 giờ lâu lắm.

tường khoát tay :

- Không cần gấp . Anh chỉ ghé chơi thôi.

Công nhận là lúc sau này anh tường hay ghé thăm Mỹ Linh . Lúc trước có vậy đâu , cô nghe Mỹ Linh nói nhiều về ông anh kết nghĩa chứ có biết mặt biết mũi anh ta ra sao .Còn bây giờ thì gặp lia chia Phương Mai nghĩ lan man . Rồi chợt nhớ mấy kiểu hình chụp chung với anh, cô bỗng đỏ mặt . tường nhìn cô chăm chú , không hiểu cô ngượng chuyện gì . thấy cô cứ dãn mắt xuống tấm gạch , anh dịu dàng :

- Ngược lên đi Mai , có chuyện gì vậy ?

Phương Mai ngượng ngịu ngược lên , thấy cái nhìn của anh Tường hỏi lăng chuyện :

- Anh tường đi trung Quốc vui không ?

tường lắc đầu :

- Không.

- Anh có đi tham quan cảnh bên đó không ? Em nghe nói vạn lý trường

thành nhìn hay lắm . Sao anh không đi.

- Máy cảnh đó đâu có gì lạ đâu mà xem.

- Uống nhĩ ? Em mà có dịp ra nước ngoài thì em sẽ đi chơi suốt ngày.

tường chế giễu :

- Đi đâu vậy ?

- Lung tung.

Anh mỉm cười :

-Nhưng đi hoài Mai sẽ chán.

- thế anh có chán không ?

- Có chứ . Mỗi lần đi công tác bên đó anh ngán lắm . Làm việc xong là anh về khách sạn đóng cửa phòng nghe nhạc.

- Buồn nhĩ ? Sao anh không rủ bạn bè uống cà phê.

tường bật cười :

- Bên đó làm gì có bạn bè mà rủ , anh làm gì cũng có 1 mình thôi.

- Robinson ở trung Quốc hả ? Phương Mai cười mím.

tường nghiêng đầu :

- Còn tệ hơn Robinson . Vì ông ta không bị người khác bỏ quên như anh ., đến nỗi không thèm tiễn ra sân bay . Phương Mai ngồi im nghĩ nghĩ . Hình như anh tương muốn ám chỉ cô . Hôm đó Mỹ Linh đã trách cô 1 trận vì cô không chịu tiễn anh tường lúc ra sân bay .Lúc đó cô thấy không việc gì mình phải đi , và nguyên nhân khác nữa là cô không dám đi đâu ngoài đi học vì... sợ xui . Sau đó cô mới thấy như vậy là vô tình.

Bây giờ nghe anh tường nói , cô càng nhận ra mình bất lịch sự kinh khủng . Chắc anh tường giận lắm.

Phương Mai hồi nhỏ rí :

- Anh tường có giận em không ?

tường ngạc nhiên :

- Giận chuyện gì ?

- Hôm ấy em không đi tiễn , tại vì...

- Vì sợ xui.

tường nói tiếp ý cô .Giọng nói có chút chế giễu . Phương Mai hơi ngượng .

Nhưng chối sao được khi anh tường nói đúng phoc , cô không biết trả lời làm sao . Cứ dán mắt ngó xuống sàn nhà.

Anh tường chợt rút trong áo ra hai hộp quà gói giấy xanh đỏ khác nhau, đặt lên bàn :

- Quà trung Quốc cho hai cô đó.

Anh đẩy hộp màu đỏ về phía Phương Mai , nhìn cô hơi lâu :

- Đây là của Mai.

Phương Mai mân mê chiếc hộp :

- Em phải nói cảm ơn không ?

- thôi, thôi, để anh nói.

Phương Mai tỉnh nghịch :

- Vậy thì nói đi.

Nhưng tường chỉ cười rủ :

- Đi uống cafe Mai.

Phương Mai ngần ngừ . Đây là nhà trọ , tiếp bạn trai lâu quá không tiện .

Còn đi chơi thì sợ nhỏ Linh chọc . Nhỏ quỷ này mà biết cô đi chơi với anh tường thế nào cũng la toáng lên... thấy tường nhìn mình, cô đành dạ nhỏ 1 tiếng . tường đứng dậy :

- Anh ra sân chờ nghe.

- Dạ.

Phương Mai thay đồ thật nhanh rồi đi ra ngoài , không hiểu sao anh tường chạy chậm rì , và lúc nào cũng đi sát lề đường . Phương Mai ngạc nhiên :

- Sao anh chạy chậm quá vậy ?

- Ồ ,a nh sợ ta i nạn lắm . Mỗi lần đi học anh luôn đi trên vỉa hè , hoặc chạy xe thật chậm . Học xong là về nhà chứ không dám đi đâu hết . thầy nói năm nay anh xui lắm.

Phương Mai ngồi im lắng nghe . Rõ ràng là anh tường nói cô . Sao anh ấy biết cô đi học. rồi về nhĩ , và lại đi xe trên lề đường , ai nói ?... Không con quỷ Mỹ Linh thì là ai . Nhỏ bạn trời đánh !

Phương Mai ngượng chín người :

- Đồ quỷ.

Cô thò tay định nhéo anh tường . Nhưng nhớ ra vội rút lại . tường cười lớn :

- Có tức thì nhéo đại đi , anh không đền đâu.

Phương Mai bĩu môi :

- Không thèm.

- thật không ?

-...

- Không nhéo thì về nhà đừng tức đó nghe . Mà tức thì đổ thừa đổ thừa đi chơi với anh tường nên xui.

Nửa nữa, châm chích nữa, tối ngày cứ lôi chuyện cô nghe lời thầy bói ra chọc , nói 10 câu thì móc họng hết 8 câu . tức muốn la làng lên được.

Bất giác Phương Mai mím môi, nhéo mạnh hông anh tường , làm anh oằn người vì đau :

- Ác quá vậy Mai.

- Cho anh chừa cái tật châm chích.

tường vờ ngạc nhiên :

- Anh châm chích gì nhĩ ?

- tự anh biết.

- Anh không biết thật đó , nếu Mai không nói thì anh sẽ đi hỏi thầy bói xem ,

sao năm nay anh xui vậy không biết.

Lại chọc ! Phương Mai không thèm nói . Cô nghiêng răng nhéo thêm 1 cái đầu thấu trời xanh . tường nhăn nhó :

- Mai kiến đâu ra vũ khí đáng sợ vậy ? Đau kinh khủng.

- Lần này anh sợ chưa ?

- Dạ sợ.

- Không được đem chuyện thầy bói ra nói nữa.

- Dạ.

- Không được nói Mai sợ xui nữa nghe không.

- Dạ nghe.

- tốt.

tường rẽ vào 1 quán nước trên đường . Đây là quán mà Phương Mai và Mỹ Linh hay vào mấy lúc đi chơi . Đáng lẽ phải ngồi đối diện thì tường tự nhiên ngồi xuống cạnh Phương Mai . Nhìn nhìn cô, anh cười lơ lửng :

- Mỹ Linh bảo Mai hiền lắm.

Cô cảnh giác :

- Rồi sao nữa ?

- Đâu có sao.

- Anh muốn nói em dữ chứ gì . Nói đại đi.

tường chưa kịp trả lời thì cô gái đi đến bên bàn , anh ngẩng lên :

- Chị cho 1 cafe và 1 đá chanh , pha thêm 1 chút chanh muối nha chị.

- Dạ.

Đây là thứ Phương Mai mê nhất , mỗi lần đi chơi cô đều gọi thứ này . Sao anh tường nghĩ ra được nhỉ . Vô tình hay cố ý ? Hay là nhỏ Linh nói.

Phương Mai ngờ ngợ nhìn anh , tường nheo mắt :

- Nhìn gì vậy ? Anh gọi nước như vậy Mai có đồng ý không ?

- Em thích nước đó lắm.

- Anh biết.

Cô ngạc nhiên :

- Sao anh biết ?

- Chuyện gì của Mai anh cũng biết , tự nhiên như vậy đó.

" Anh này xập ghê , chắc chắn là nhỏ Linh nói . Con nhỏ đòn xóc 2 đầu " -

Nhưng tại sao anh tường tò mò về cô nhỉ ? - Phương Mai ngồi im tư lự.

tường khuấy nhẹ ly nước chanh cho Phương Mai , mắt vẫn không rời khỏi cô :

- Nghĩ gì vậy Mai . Đang bức mình Mỹ Linh phải không ?

" Sao mình nghĩ gì anh tường cũng biết hết nhỉ , anh này đáng sợ thật " -

Nghĩ vậy Phương Mai nói dối đại 1 ý nghĩ chọc lớt trong đầu :

- Đâu có, em đang nhớ lần đi chơi lúc trước.

Nói xong cô lại liên tưởng tới mấy kiểu hình tai quái nọ tự nhiên cô xấu hổ

đến nóng mặt . Không biết anh tưởng nghĩ gì khi nhìn nó nhỉ . Rồi câu đùa của anh Hoan nữa... thật toàn chuyện làm mình quê muốn chui xuống đất cho xong.

thấy tự nhiên Phương Mai cứ bối rối ngó chỗ khác , tưởng ngạc nhiên nhìn cô, cô nhỏ khó hiểu này làm anh cứ rối rắm . Anh mỉm cười :

- Vậy trong lần đi chơi đó Mai nhớ gì nhất ?

- Đủ thứ . Nhất là lúc bị té.

- Và bị chụp hình lên ?

- Anh này vô duyên.

- Nhưng anh có nói gì đâu.

Ừ nhỉ . Anh tưởng có nói gì đâu , tại sao mình cứ suy diễn lung tung . Đúng là từ lúc đi chơi về đến giờ mình cứ hay suy nghĩ về anh tưởng , vô duyên kinh khủng . Anh ấy mà biết được thì có mà trốn cho đỡ xấu hổ.

thế là suốt buổi Phương Mai cứ ngồi im . tưởng cũng không nói chuyện , anh lặng lẽ hút thuốc và... nhìn Phương Mai , không hiểu anh đang nghĩ gì.

thật lâu, tưởng nhìn đồng hồ . Gần chín giờ , có lẽ nên về sớm trước khi Mỹ Linh tan học , Phương Mai mà bị chọc chặc cô sẽ trốn anh luôn mất.

- Về nghe Mai.

- Dạ.

Cô theo anh ra xe . trên suốt quãng đường về hai người đều không nói câu nào . Rất may cho cô là Mỹ Linh chưa về . Phương Mai thở phào nhẹ nhõm. tưởng nghiêng đầu nhìn cô :

- Chúc Mai ngủ ngon.

- Chúc anh tưởng khó ngủ.

tưởng phì cười :

- Dĩ nhiên là Mai đã làm anh khó ngủ.

Nói xong anh nhún ga vọt đi . Phương Mai lững thững quay vào nhà . Nghĩ lan man về câu nói của anh tưởng . Cô vô tình mân mê lộn toc 1 cách ngượng ngùng.

Vào nhà, Phương Mai tò mò mở gói quà . Đó là 1 bộ nữ trang đẹp tuyệt vời . Nhưng không phải chỉ có vậy , mà anh tưởng còn ghép thêm tấm thiệp vào hộp . Đó là tấm thiệp có hình 1 cô bé và 1 cậu bé chụm đầu vào nhau , trên tay cậu bé là 1 bông hồng nhỏ... Đúng là anh tưởng không vô tư khi tặng thiệp như vậy . Nhưng sao lúc này anh ấy không nói gì hết nhỉ . Làm như quan sát ngầm cô vậy.

Có tiếng chân của Mỹ Linh . Phương Mai vội nhét tấm thiệp vào tập . Mỹ Linh quăng giỏ xuống giường nhìn qua bàn.

- Uí, quà của ai vậy ?

- Của mi đó , anh tưởng gửi.

- Vậy hả, anh tưởng về rồi hả ? Anh đã rồi ?

- Chờ mi không được , về rồi.

Mỹ Linh mở gói giấy, trầm trồ xuyt xoa :

- Đẹp quá.

Nó ngẩng lên :

- Quà của mi đâu, cho ta xem với.

Phương Mai đưa Mỹ Linh chiếc hộp của cô . Nó ngắm nghía :

- Giống nhau quá hé , anh này công bằng ghê . Kỳ vậy . Đáng lẽ phải tặng mi cái gì có ý nghĩa 1 chút chứ.

- Nói vớ vẩn.

Phương Mai lảng chuyện , cô giấu biệt Mỹ Linh về tấm thiệp . Nhỏ này mà biết là không yên với nó đâu.

Chuyến Đi Bảo Táp

Chương 4

Căn phòng nhỏ thật ấm cúng được trang trí thật vui mắt . Giữa phòng là chiếc bàn tròn đặt bánh kẹo ở góc là cây Noel khá lớn . Có hẳn 1 ông già Noel đứng bên cạnh . Mấy bóng đèn nhỏ chớp tắt làm cây Noel thêm lộng lẫy . Phương Mai ngồi cạnh Mỹ Linh trong góc phòng . Nó đang nói chuyện với anh bạn nào đó Phương Mai không quen . Đây là lần đầu tiên Phương Mai đến đây . Nhà anh Vĩnh - Đêm Noel cô chẳng biết đi đâu . Mỹ Linh nói mấy ông anh kết nghĩa của nó tổ chức họp mặt ở nhà anh Vĩnh . Nó còn bảo mấy anh nói nhất định phải có Phương Mai nên cô khó lòng từ chối.

Nếu không dối lòng thì cô đến đây vì có... anh tưởng thật ra không có anh tưởng thì cô cũng đi . Nhưng không nhiệt tình lắm . Mỹ Linh không biết điều này nếu có nó đổ mà để cô yên.

Mọi người đều đông đủ chỉ thiếu có anh tưởng thỉnh thoảng Mỹ Linh quay lại cửa ngó sốt ruột :

- Sao anh tưởng chưa đến hong lẽ anh hong đi.

Anh Hoan ngồi cạnh Phương Mai lên tiếng :

- Chắc nó không đến đâu bạn đưa cô nàng đi nhà thờ mà.

- Cô nàng nào ?

- thì người yêu của nó . Bộ Linh chưa biết mặt hả ?

tim Phương Mai như ngừng đập . Cô cắn môi ngồi im . Mỹ Linh quay mắt lại :

- Anh nói ai ? Anh tưởng mà có người yêu gì sao em không biết ?

Anh Hoan búng tay cái tách :

- Mới quen em không biết là phải rồi.

Mỹ Linh nóng nảy :

- Quen hồi nào ?

- Lúc nó đi trung Quốc đó gặp cô ta cũng đi công tác bên đó không có bạn mà lại ở xứ lạ gặp được đồng hương là kết liền về nước hai anh chị đi chơi ra rít . Bộ nó không giới thiệu cô ta với Linh hả ?

- Không không hề.

Anh Hoan ra vẻ ngạc nhiên :

- Gì vậy Linh làm gì em tức vậy ? Anh thấy có gì đâu . tưởng nó chưa có người yêu bây giờ nó yêu cô nàng đó cũng là thường sao em trách nó em lạ thật.

- Anh không biết gì hết . Anh im đi.

- Im thì im nhỏ này lạ ghê ta . Anh Hoan đứng dậy cười cười đi về phía nhóm đang chơi domino Mỹ Linh mặt hầm hầm không nhìn đến ai . Chuyện anh tưởng có người yêu làm cô choáng váng . Cô cảm thấy ghen giùm Phương Mai và giận anh tưởng kinh khủng.

Phương Mai ngồi chống cằm cắn cắn móng tay . tự nhiên cô thấy muốn về cho rồi . Một cảm giác thất vọng buồn buồn xâm chiếm mà cô không hiểu tại sao.

Cửa? phòng bị đẩy vào . Rồi anh tưởng xuất hiện . Anh giơ tay chào mọi người và đến ngồi cạnh Mỹ Linh :

- Đến lâu chưa nhỏ ?

- Lâu.

Anh tưởng nhìn đồng hồ rồi lắc đầu :

- Ở ngoài đường đông khiếp chen được đến đây không phải là dễ làm gì buồn hiu vậy Mai ?

Phương Mai cười gượng :

- Em có buồn gì đâu.

-Chỗ này lạ quá hả ? Nhưng toàn mấy anh bạn quen thôi mà 1 lát em sẽ thấy vui ngay.

Anh quay qua Mỹ Linh :

- Con nhỏ này sao nay buồn quá vậy bình thường em nói nhiều lắm mà.

Mỹ Linh lạnh nhạt :

- Hơi sức đâu mà buồn.

Nói rồi nó đứng dậy kéo tay Phương Mai bỏ đi . tưởng nhìn theo cô nhúu mày không hiểu.

Anh ngồi yên . Một ánh mắt đang nhìn mình . Miệng cô ta cười tưởng kêu khê :

- Oanh phải không lâu ghê mới gặp.

-n anh tưởng ?

-Anh không biết thật.

- Xạo anh không muốn nói thì có . Anh Vịnh nói cô nàng đó dễ thương lắm. tưởng nhìn Phương Mai 1 cái nhưng không nói gì . Anh nói không biết nhỉ.

Oanh nói như trách :

- Anh mà đề ý đến ai.

tưởng lắc đầu :

- Lúc này Uyên có khoẻ không Oanh cô ấy làm gì có gia đình chưa ?

- Anh mà cũng quan tâm đến nó nữa hả.

Nói vậy nhưng cô cũng trả lời :

- Nó có chồng rồi nhưng gặp ông chồng tệ lắm ra ngoài đường thì nhậu về nhà thì đánh vợ con.

tưởng đăm chiêu :

- tội nghiệp quá hôm nọ có gặp thoáng ngoài đường thấy Uyên ôm ghê.

Oanh nói kháy :

- Ôm cũng còn đỡ . Còn hơn ở đó chờ anh sợ nó chết ngắc chứ không còn sống để mà ôm nữa.

Nãy giờ Mỹ Linh ngồi gần đó im lặng nghe cô tò mò nhìn tường chăm chăm

. Nhưng anh không thấy. anh cười khê :

- tới giờ còn giận anh hả Oanh anh mà giận làm chi.

- Nói vậy chứ giận gì em lớn rồi chứ đâu con nít như hồi đó nữa . Anh không thương nó đâu phải là lỗi tại anh . À nghe nói lúc này anh đang đeo đuổi con bé nào học tổng hợp hả ?

- Sao Oanh biết ?

- Chuyện gì của anh em không biết anh Vịnh nói chứ ai có không ?

tường khoát tay lấp lửng :

- Ở chưa biết.

- Cô bé đó với nhỏ Uyên ani xinh hơn anh tường ?

-Anh không biết thật.

- Xạo anh không muốn nói thì có . Anh Vịnh nói cô nàng đó dễ thương lắm.

tường nhìn Phương Mai 1 cái nhưng không nói gì . Anh nói chuyện với Oanh nhưng mắt cứ nhìn về phía Mỹ Linh . Mặt con nhỏ lăm lì như giận ai đó . Phương Mai thì tư lự nhìn đâu đâu ra ngoài . Không hiểu 2 cô có chuyện gì.

Suốt buổi tối mấy lần tường định tìm cách hỏi Phương Mai . Nhưng mỗi lần anh đến gần thì Mỹ Linh lại lôi cô đi chỗ khác . Dồn dỗi như đứa trẻ . Anh thấy thật điên đầu.

Gần khuya Mỹ Linh đòi về trước tiên . tường đề nghị :

- Để anh đưa 2 cô về.

- thôi khỏi cảm ơn.

- Sao tối nay em kỳ vậy hả.

- Kệ tui tính tui vậy đó . Còn hơn mấy người bắt cá hai tay.

- Ai bắt cá hai tay.

- tự anh biết.

Nói rồi cô ngoe nguẩy bỏ đi . tường nhún vai đứng yên . Hoan chột vổ vai anh :

- Sao rồi mày ?

- Sao là sao ?

- Cô bé không cho đưa về hả ?

- Ừ không hiểu sao tự nhiên như vậy . Mấy cô con nít này khó hiểu quá.

Hoan cười ranh mãnh :

- thì chịu khó năn nỉ chút xíu . tao thấy cá cắn câu rồi đó.

- Cắn câu cái gì ? tối nay mày cũng lạ lắm nghe.

Hoan không trả lời anh cười vang rồi đi về phía bàn cờ đang hồi căng thẳng. Mỹ Linh ra đến cổng nhưng vẫn ngoái lại nhìn vào nhà thấy anh tường không đưa về cô càng tức dữ. Lúc này cô nói cho hả tức chứ trong bụng cũng muốn anh đi theo giải thích. Vậy mà... thật là ông anh khó ưa. Cô cũng không hiểu tại sao anh tường không yêu Phương Mai mà cô lại tức đến vậy. Vậy mà cô cứ tưởng vai trò " bà mai " của cô đã thành công từ sau chuyến đi chơi ở Cửu Long không hiểu anh tường hay hỏi về Phương Mai để làm gì hỏi đã rồi đi thic h người khác vô duyên không thể tưởng tượng. thấy Phương Mai cứ làm thỉnh Mỹ Linh tò mò :

- Mi nghĩ gì vậy Mai ?
- Đâu có nghĩ gì đâu.
- thật ta tức muốn chết được . Anh tường này đều dễ sợ.
- Sao mi gán cho anh chuyện thấy ghê vậy ?
- Chứ còn gì nữa .A?nh muốn làm quen với mi mà còn đi thương bà kia có tức không chứ.

Phương Mai cố nén cảm giác hờn giận :

- Không thể bắt lỗi anh được thật ra anh có nói gì với ta đâu . Với lại ta cũng đâu có bảo thích anh mi mới là vô duyên đó.

Mỹ Linh thở dài sườn sượt :

- Nhưng ta muốn anh tường quen với mi.
- Muốn lãng nhách.
- Bộ mi không thic h anh tường hả Mai . Vậy mà ta cứ tưởng hai người đã phải lòng nhau . ta khoái trong bụng lắm . Ai ngờ... mọi chuyện nát bét chán thật.

Rồi cô lại than vắn thở dài còn Phương Mai thì thấy muốn khóc cô giận anh tường và buồn rĩ cả người . tại cô tất cả ai bảo tưởng tượng cho lắm vào. tan học về gặp tường trên đường . Mỹ Linh ngoảnh đầu nhìn chỗ khác làm như không thấy . Phương Mai thì cúi nhìn xuống đường với thái độ tránh né . tường nhìn 2 cô chăm chăm . Anh không tin cả hai không thấy anh . Nhưng tại sao hai cô có thái độ như vậy . Bỗng nhiên cả hai quay gót 180 độ chỉ trong 1 buổi tối .Anh nghĩ hoài mà không hiểu tại sao . thật là điên đầu. tường thở dài ngán ngẩm vướng vào mấy cô con nít chỉ tổ rắc rối . Nhưng dứt thì không xong . Anh không thể nào quên được Phương Mai còn với cô thì bằng cách nào bây giờ.

tường thấy 2 cô không nhìn mình anh cũng đi luôn . Anh không biết thái độ của mình là đổ thêm dầu vào lửa . Và anh lại lãnh hậu quả về thái độ vô tình của mình.

Cố ý gặp riêng Phương Mai . tường đến tìm cô trong lúc Mỹ Linh đi học Anh vẫn cô nàng đang ngồi chống cằm bên bàn đáng điệu buồn bã xa vắng 1 cử chỉ làm anh nhói cả tim . Anh gõ nhẹ cửa rồi đứng chờ cô.

Phương Mai ngẩng lên . tường thấy mắt cô bé mở lớn như ngạc nhiên thoát 1 cái cô nghiêm nghị như trở thành 1 người lạ . Giọng cô nhỏ nhẹ nhưng vô cùng xã giao :

- Anh tường vô nhà chơi.
- Mai đang làm gì vậy ?
- Dạ đâu có gì em đang chờ nhỏ Linh về.
- Còn đến 2 tiếng nữa nó mới về . Mai đi uống cà phê với anh anh có chuyện muốn hỏi.

Phương Mai lập tức lắc đầu :

- Dạ tối nay em bận lắm không đi được.

Đúng là nói dối vừa mới bảo không làm gì bây giờ đã nói bận . tường không tha cô anh hỏi tới :

- Em bận gì vậy ?

Phương Mai lúng túng ngồi im . thấy bị nhìn chăm chăm cô nghiêm nghị nhìn ra cửa . thái độ rõ ràng là không muốn tiếp anh . Nhưng tường đâu dễ bỏ cuộc anh kiên nhẫn :

- Anh hỏi 1 câu thôi . Chỉ cần Mai giải đáp thắc mắc anh sẽ không đến nữa . tại sao tự nhiên Mai và Mỹ Linh làm mặt lạ với anh ? Nói đi.

Phương Mai không biết trả lời làm sao . tự nhiên lại giận anh tường khi anh có người yêu lồ bịch hết sức . Ai bảo tự mình tưởng tượng cho lắm vào . Chỉ có cách là mình làm như vô tư mới đỡ quê mà thôi . Nghĩ vậy Phương Mai nói dịu dàng :

- Em đâu có làm mặt lạ với anh . Mỹ Linh có thay đổi gì thì em không biết . Không nghe nó nói còn em thì bình thường`.

- Là bạn thân chắc chắn Mai phải biết tại sao Mỹ Linh giận anh chứ ?

- Em không biết thật.

- Một là Mai giấu hai là em nói dối.

Mặt Phương Mai chột đỏ như :

- Em không biết thật mà.

tường im lặng nhìn ra cửa không hỏi nữa biết có hỏi cũng vô ích . Anh cũng không có ý định bỏ về . Phương Mai nhìn lên anh cảm giác hờn giận làm cô muốn đuổi anh anh tường ra cửa lập tức .Nhưng lại không dám cô ầm ức ngồi im.

Không biết xui khiến thế nào mà tối nay Mỹ Linh về sớm . Cô chào anh tường 1 cách lạnh nhạt :

- Anh mới tới hả đi đâu vậy ?

- thăm hai cô.

- Cảm ơn nghe.

thấy Mỹ Linh định đi ra nhà sau . tường cản lại :

- Linh khoan thay đồ đi chơi với anh 1 chut anh có chuyện muốn hỏi.

Mỹ Linh nguẩy đầu :

- Em làm biếng lắm.

- Nhưng anh ra lệnh đó nghe không ?

Giọng nói uy quyền khiến Mỹ Linh chùn lại cô nhún vai :

- Đi thì đi chứ làm gì nạt nộ dữ vậy . Ừ coi như đi chơi với anh lần cuối luôn.

tường làm lì :

- Lần thứ mấy cũng được . Về nghe Mai.

- Dạ.

Nhìn 2 người đi ra cổng Phương Mai lặng lẽ đóng cửa rồi nằm xấp xuống giường lờ lợc ký ra viết . Đúng hơn là trút tất cả nỗi buồn vô đó.

Khi cô chuẩn bị đi ngủ thì Mỹ Linh về . Nó không nói gì mà cứ tủm tỉm cười 1 mình hình như là vui vẻ lắm . thấy bị Phương Mai nhìn nó nheo mắt :

- Mi có biết tui. mình bị anh Hoan vẽ không . Cái anh quỷ sứ không biết anh muốn phá tui mình hay phá anh tường .Ngày mai vào công ty thế nào anh tường cũng nện cho anh 1 trận.

- Chuyện gì vậy ?

- Rồi mi sẽ biết . Để anh tường giải thích . Hi... hi... bây giờ ta mới thấy mình con nít dễ sợ.

Nhưng anh tường chưa kịp giải thích thì anh Hoan đã lên tiếng trước . Chỉ là vô tình thôi . Buổi sáng 2 cô đến trường thì gặp anh Hoan đi làm . Anh chạy rề rề bên Phương Mai cười cười :

- Sao Mai hết giận anh tường chưa ?

- Giận gì anh Hoan em có gì đâu mà giận.

Anh Hoan cười tinh quái như biết tổng cô đang nói dối :

- Ờ vậy chắc anh nói bậy . tại tối Noel thấy Mai im lặng quá anh tường Mai buồn.

- Dạ đâu có.

Anh Hoan nghiêng đầu nhìn qua Mỹ Linh :

- Còn Mỹ Linh hết ghét anh tường chưa ? tối hôm đó anh phá cho vui thôi chứ không có gì đâu nghe . Đừng tin lời anh rồi ghét anh tường tội nghiệp nó.

Mỹ Linh bĩu môi :

- Xì em biết rồi nữa .Anh ác lắm nghe . Báo hại em tức muốn chết.

- Vậy hả ?

- Anh biết anh tường bảo sao không ?

- Bảo sao ?

- Bảo anh là thằng bạn trời đánh còn em thì thấy anh là đồ quỷ sứ.

Anh Hoan cười khi :

- Ừ anh cũng thấy mình là quỷ sứ . Quỷ thì bị trời đánh là phải rồi . Nhưng

bị đánh mà thấy mấy cô giận dữ cũng vui . Còn thằng tường thì mấy ngày nay mặt mày lấm lỉ tội nghiệp ghê.

Mỹ Linh liếc xéo :

- Anh mà cũng biết tội người ta nữa hả Mai một em xúi anh tường chơi anh 1 cú thử coi ai đáng tội hơn.

- Ủ xin mời . Mà nè Linh biết tại sao anh làm vậy không ?

- tại sao ?

- tại thấy Phương Mai hay làm khó dễ người ta quá . Rủ đi chơi ở đâu cũng không chịu . Anh thử giùm thiên hạ vậy mà . Đáng lẽ thằng tường phải cảm ơn anh mo(i đúng.

thấy Phương Mai mím môi . Anh Hoan cười ha hả như khoái chí . Rồi vẫy tay :

- thôi bai hai cô nghe . tuần tới đi suối tiên chơi nghe Mai anh rủ thật đó.

Phương Mai nguýt anh 1 cái không thèm trả lời . Khi anh đi rồi cô nói kháy :

- Mấy người này giỡn vui quá há . Nhưng toàn chuyện vớ vẩn . Xí !

Mỹ Linh thăm dò :

- Nhưng bây giờ mi hết giận chưa ?

- ta có gì đâu mà giận.

- Bạn bè thân mi đừng giấu ta mà mi có thích anh tường không nói thật đi.

" Ngu sao mà nói thật . Nói để bị mọi người chọc ghẹo nữa hả . Đâu có ngu .!"

Phương Mai lắc đầu :

- Đã bảo không thích mà không ghét . Nhưng không thích.

Mỹ Linh cụt hứng im lặng cô thấy mình có nhỏ bạn khó hiểu hết sức . Mấy hôm trước cô tưởng nó giận anh tường mà thích thì mới giận . Ai ngờ bây giờ nhỏ cũng tỉnh bơ . Vậy là sao hờ trời.

Còn Phương Mai thì tự bắt mình phải giấu kỹ tình cảm hơn nữa . Cô biết tổng mấy anh bạn anh tường muốn thử cô và chọc anh tường cô mà không khéo họ sẽ cười vô mũi . Quê chịu gì nổi.

Nghĩ vậy nên lúc anh Hoan rủ đi suối tiên cô nhất định không đi . Dích thân anh tường năn nỉ cũng vậy . Cả bọn thuyết phục Phương Mai không được nên cũng không ép.

Khi họ đi rồi tự nhiên Phương Mai thấy giận anh tường . Ngốc ơ là ngốc .

Nếu anh tường ở nhà rủ cô đi chơi riêng thì cô sẽ không từ chối bao giờ .

Người gì mà khó ưa dễ sợ Đã vậy cô nhất định sẽ nghỉ chơi với anh tường ra luôn.

Mấy lần tường đến rủ hai cô đi ăn chè chỉ có mình Mỹ Linh đi... Phương

Mai thì từ chối đến cùng . Mỹ Linh đâm ra bực mình :

- Sao mi khó tính quá vậy con khỉ .Càng ngày càng trái tính trái nết không ai chịu cho nổi.

- thì ta có bảo ta dễ thương đâu.
- Anh tưởng là con` chiù mi chứ ta hả đừng hòng mi đồng đánh không chịu được . thích người ta thì cứ nhận đại đi cho rồi . Bày đặt chối thấy ghê.

Phương Mai cau kinh :

- Mi gán ghép gì đây ?

Mỹ Linh cười tinh quái :

- ta có nói gì đâu . Nhưng thế nào mi cũng khó giấu . Hãy đợi đấy.
- trưa hôm sau lúc tan học . trên đường về Mỹ Linh làm như vô tư :
- Mi biết chuyện anh tưởng bị xe tông không Mai ? Nghe nói cũng hơi nặng . ta định chiều nay đi thăm.

Phương Mai nghe thót tim 1 cái cô hỏi dồn :

- Sao mi biết có sao không trời ơi ! Sao đến nỗi vậy lặn rồi ảnh có bị thương không ?

Mỹ Linh liếc Phương Mai mặt tỉnh bơ :

- ta không biết nữa . Định chiều nay mát mát 1 chút mới đi thăm.

Phương Mai hơi nóng nảy :

- Sao mi không đi ngay bây giờ ?
- Nặng thấy mồ.
- Nặng 1 chút đâu có sao.
- Vậy mi có đi không ?
- Đi chứ sao không.
- Đây qua đó xa quá bộ mi không sợ xui hả ?
- Xui con khi . Đợi đến giờ mới chịu nói.

Mỹ Linh thắng xe lại :

- Vậy quay lại đi.

Phương Mai bắn khoăn :

- Ghé mua cho ảnh hộp sữa đi mi với hột gà.
- Chắc ảnh ăn không nổi đâu mê man suốt ngày làm sao ăn.

Phương Mai kêu thầm :

- trời ơi.

Cô quýnh quá nên không để ý về ranh ma của Mỹ Linh . Cả hai ghé bên đường mua sữa . Phương Mai đạp xe nhanh như gió mấy lần Mỹ Linh cản lại với vẻ tinh quái . Nhưng cô đâu có nhận ra vì sợ rối trong bụng . thậm chí phát khóc lên >

Mỹ Linh dắt Phương Mai đi bên hông tường ra phía sau công ty cô giải thích :

- Nhà anh tưởng ở thủ Đức ảnh làm biếng về lằm với lại ảnh hay ở lại làm đêm nên giám đốc cho ảnh 1 phòng coi như ở tập thể mi tự nhiên nghe.
- Chẳng cần gõ cửa? Mỹ Linh đẩy đại vào . trong phòng anh tưởng đang khom người thay băng nhạc trong chiếc cassette . Nghe tiếng động anh quay

lại và đứng sững ngạc nhiên khi thấy 2 cô gái.

Phương Mai cũng ngó anh sững sốt . Mỹ Linh bùm miệng cố cười lớn . Cô nói như thanh minh :

- Ê cái này không phải ta nghe . Anh Hoan nói ta tưởng thật chứ không phải tự vẽ ra nghe mi.

Một lời nói dối rành ra đó . Nhưng Phương Mai không để ý . Mà nếu biết chắc cô cũng không giận . Mừng quá nên cô không nghĩ đến chuyện giận nữa.

tường kéo ghế :

- Hai cô ngồi chơi . Đợi anh tí nghe.

Anh vào trong mặc áo . Ở ngoài Mỹ Linh thì thầm :

- Mi ở đây nghe ta đi mua ổi vô ăn.

Nói rồi không đợi Phương Mai phản ứng . Cô chuồn thẳng . Phương Mai ngồi im nhìn mặt bàn cô nửa mừng nửa thấy lúng túng vì mình đã đến đây .

Cho nên khi anh tường trở ra và ngồi trước mặt cô cô lúng túng thanh minh :

- Linh nó bảo anh bị xe... cho nên tụi em đến thăm em cứ tưởng...

tường chăm chú nghe cô nói . Kho hiểu ra anh mím môi để khỏi cười . Và hỏi 1 câu đầy ngụ ý :

- Vậy bây giờ đến đây rồi Mai có hối hận không ?

- Em cũng không biết nữa.

- Không biết hay cố tình không nói ?

thấy Phương Mai ngồi im . tường hơi nghiêng người nắm tay cô :

- Mai thích làm tình làm tội anh lắm phải không ? Bắt anh khổ sở em mới chịu hả ?

Phương Mai nhìn tay mình trong tay anh tường . Cô không hiểu sao mình không muốn rút tay lại dù như vậy thì thật xấu hổ . Cô nói lí nhí :

- Nhưng em đến đây rồi mà vậy mà anh còn không biết anh...

- Ngốc quá phải không ? Không phải vậy đâu nghe nhỏ.

Anh với tay tắt máy . trong phon`g trở nên im lặng . Cả anh lẫn Phương Mai đều nhìn ra cửa . Biết tông Mỹ Linh cố ý rút lui nên không ai chờ cô Phương Mai để yên khi anh tường kéo cô lại gần .Đứng nép vào anh tự nhiên cô nhớ đến kiểu hình chụp cô và anh đứng dưới mương lúc ở Cửu Long . thật lạ lùng như trong cơn mơ.

Hết

Nguồn: vietlangdu.com

Người đăng: mickey

Thời gian: 04/02/2004 9:40:37 CH

Hoàng Thu Dung

Chuyến Xe Cuối Năm

Chương 1

Trọng Hiếu lẹ làng dùng chân đá trái banh lăn qua bên phải, khiến bé Bin bắt hệt, càng lao theo cổ đá cho được trái banh . Miệng nó hét chới lới:

- Chú Hiếu ăn gian . Để Bin đá, để Bin đá.

Vừa nói, nó vừa ôm chân Hiếu lại, đôi chân ngắn ngủn của nó cổ đá tới trước . Nhưng Hiếu đã cười vang như trêu thằng bé, rồi sút mạnh một cái. Anh bỗng kêu: "Chết cha", khi thấy trái banh bay vèo qua cổng, đội trúng đầu một cô gái vừa rồi đi tới, và rơi xuống vũng nước sinh lầy, làm nước văng tung tóe lên chiếc áo trắng tinh của cô gái.

Bị đau chưa dịp hoàn hồn, rồi lại phải hứng thêm mấy giọt nước quý quái ấy, cô nàng có vẻ giận dữ lắm . Cô ta quay phắt đầu, tìm chủ nhân của trái banh chết tiệt, môi mím lại và đôi mắt như bắn ra hai mũi tên nhọn.

Hiếu vội chạy ra ngoài, cười như biết lỗi:

- Xin lỗi nghe . Cô có sao không ?

Cô gái nuốt nước miếng như rắng nén tức . Nhưng đến lúc nhìn xuống chiếc áo bị bẩn thì cô ta lại phát khùng lên, cái miệng xinh như hoa cong lại, ngoa ngoắt:

- Chơi vô ý như vậy đó hả ? Đây là chỗ công cộng, chứ đâu phải trong nhà

anh.

- Cho tôi xin lỗi.

Nhưng chỉ xin lỗi thôi thì không thể làm cho áo sạch lại được . Tức quá, cô ta tuôn ra một tràng:

- Nếu là tụi con nít thì còn thông cảm được . Chứ mà lớn như anh, không biết tính lịch sự vứt đi đâu rồi nữa.

Hiếu bắt đầu bực lên:

- Đã xin lỗi là biết điều lắm rồi, sao cứ cự hoài vậy ?

- Thế chỉ nói thôi thì áo tôi có sạch lại được không ?

Bực mình quá, Hiếu nói ngang:

- Muốn sạch thì đưa ngay đây, tôi giặt cho.

Biết anh cố ý chọc mình, nhưng là cách chọc không thể bắt bẻ được . Cô ta chuyển từ cái tức đơn thuần sang bị quē và hát anh một cái:

- Đầu óc sinh lầy.

- Sinh lầy thì đâu có biết xin lỗi một cách lịch sự như vậy . Con gái gì dữ như bà chằn!

Bị gây phiền phức rồi lại còn bị nói nặng ngang ngược, cô ta tức bầm gan .

Và trừng mắt nhìn anh, cố tìm cách nói trả đũa . Nhưng tìm mãi không ra câu gì, cô ta "hứ" một tiếng, rồi dắt xe đi thẳng.

Nãy giờ, bé Bin đứng lấp ló ở cửa . Thấy cô gái đi rồi, nó bèn kéo tay Hiếu:

- Chú Hiếu ơi! Sao chú xin lỗi, mà cô đó còn la chú ?

Hiếu cố ý nói lớn:

- Tại cô ấy là con gái cưng của sư tử đấy, con hiểu không ?

Rõ là mũi tên đã bắn trúng đích . Hiếu thấy cô ta đứng lại một giây, rồi mới tiếp tục dắt xe đi . Anh hình dung đôi môi mím chặt tức tối của cô ta, thấy vừa tức cười, vừa hối hận.

Bé Bin không hiểu nổi chuyện đấu khẩu của người lớn . Nó rủ rê:

- Chú ơi! Mình chơi nữa đi chú.

Hiếu lắc đầu:

- Thôi, đừng chơi nữa . Bìn về nhà đi, sáng mai qua chơi tiếp.

- Nhưng Bìn thích chơi lắm, đá nữa đi chú Hiếu.

Hiếu gật đầu hứa hẹn . Nhưng anh nghĩ chắc mình sẽ không có hứng thú chơi banh như lúc nãy nữa . Ở thành phố chật chội như cái hộp này, để tay chân thoải mái một tí thì cọ quẹt người khác, thật là tù túng.

Hiếu không phải dân Sài Gòn, anh sống từ nhỏ ở Đà Lạt . Vừa tốt nghiệp đại học xong và vào đây tìm việc làm, anh mới đến nhà cô Hoàng lúc tối qua .

Sáng nay, cô đi chợ và giao nhà cho anh coi chừng . Xui cho anh là thằng bé nhà bên cạnh kết anh và bày ra trò đá banh phiến phức này.

Mà cũng không biết anh xui, hay cô su tử lúc nãy xui . Con gái gì đánh đá khiếp! Cô ta để lại cho anh ấn tượng đầu tiên về con gái thành phố . Dữ như bà chằn, đúng là "ấn tượng Sài Gòn".

Nhưng mà xinh xắn . Hiếu nhớ lúc nãy anh đã tò mò quan sát cô ta, cô ta có mái tóc cắt hình chiếc lá, ăn mặc đúng moden Hàn Quốc, mặt mũi trông rất hay . Nếu cái miệng đẹp như hoa kia không cong cớn chanh chua, thì nhìn cô ta không chê vào đâu được.

Hiếu vào nhà, định tìm cái gì ăn . Nhưng vừa đến giữa đường thì chợt nghe một tiếng hét lạnh lạnh vọng xuống . Anh nhú mày, đứng lại nghe, và định hướng xem tiếng hét đó từ đâu thì lại có tiếng cười lạnh lạnh, hình như cũng vẫn là của một người phát ra.

Nếu là con gái, hẳn người nghe đã bỏ chạy quáng quàng vì sợ . Nhưng Trọng Hiếu thì không có ý định đó . Tim anh cũng chẳng đập nhanh hơn nhịp nào và cả người cũng không lạnh toát.

Anh tò mò đi lên tầng trên rồi lên lầu hai . Rõ ràng tiếng hét văng ra từ cuối phòng . Không hiểu người ấy nghĩ gì, mà mới la lối đó đã cười khanh khách

. Có lẽ đó là người bị tâm thần.

Hiếu bước tới, vặn nắm tay mở cửa, rồi mở hé nhìn vào trong . Anh chột lao vào phòng khi thấy một cô gái đang trèo lên bàn rồi bám vào chân song cửa sổ . Lạy trời! Cô ta muốn diễn xiếc . Nhưng xem ra, cô diễn viên này chẳng có chút tài năng, bởi vì cử động của cô ta bộp chộp như một đứa bé.

Hiếu nói lớn:

- Đừng có leo lên đó, xuống đi.

Thấy cô ta có vẻ không nghe, anh bước tới một bước:

- Coi chừng té đó.

Cô gái chột quay mặt lại . Thấy anh, cô ta bèn phóng cái ào xuống, chạy đến ôm cổ anh:

- Anh Hiếu! Anh thân yêu của em, em nhớ anh quá.

"Chuyện gì nữa đây" . Hiếu nghĩ thầm một cách ngớ ngẩn . Anh chưa biết làm gì thì cô nàng đã dụi mặt vào ngực anh, cọ má vào mũi anh như một con mèo . Thật là quái gở . Hiếu giữ vai cô ta lại, đẩy ra:

- Này! Đừng đùa như vậy, tôi không thích mấy chuyện này đâu.

Nhưng mặc cho anh nói, cô nàng vẫn bám chặt lấy anh, hôn lên môi một cách hấp tấp . Thế này thì chịu hết nổi . Hiếu cương quyết gỡ tay cô ta ra, còn anh thì lùi lại phía sau:

- Cô có nhầm tôi với ai không vậy ? Tôi không quen với cô, thậm chí cả tên cũng không biết, đừng làm vậy kỳ lắm.

Cô ta lắc đầu nguầy nguậy:

- Đừng giận em mà anh . Ba em có lỗi với anh, nhưng em vô tội mà . Đừng làm mặt lạnh với em mà.

Hiếu nhìn cô ta chăm chú . Mặt mũi cô ta trông cũng sáng sủa, chẳng có vẻ gì là tâm thần . Nhưng nhìn kỹ, anh nhận ra có gì đó hoang dại ở mắt, ở cử chỉ ngây ngô.

Anh còn đang nhìn cô ta thì cô ta ào vào người anh, hai tay choàng qua cổ và định hôn tiếp . Lần này thì Hiếu giữ mặt cô ta lại, đồng thời anh hơi ngửa đầu ra sau, để tranh cái hôn không mấy thú vị này . Anh thở dài ngán ngẩm:

- Muốn gì, đứng ra xa mà nói . Đừng quẩn quýt như vậy, tôi không chịu được đâu.

- Không mà, đừng giận em . Em nhớ anh lắm.

- Trời ơi là trời! Làm ơn buông ra đi . Tôi nói có nghe không ? - Hiếu quát lên.

Cô nàng giật bắn mình, buông vôi Hiếu ra, rồi lùi lại . Cô ta nhìn anh bằng ánh mắt sợ hãi, rồi khóc òa lên như đứa trẻ.

"Lại còn khóc nữa . Thật là phiền phức . Tự nhiên vướng vào tình huống kỳ cục này" . Hiếu nghĩ thầm . Anh thấy ngán ngẩm cô nàng điên này quá, nhưng cũng không nỡ bỏ đi ra . Anh bèn đi về phía cửa, giữ một khoảng cách an toàn, rồi bắt đầu nói như đổ:

- Thôi nào . Nín đi, ngoan rồi tôi sẽ cho kẹo.

Cô nàng quệt mắt, nín khóc ngay:

- Anh hết giận em rồi hử ? Đừng giận ba em nghe anh . Mặc kệ mọi người ngăn cản, em chỉ yêu anh thôi.

- Đứng đó, đừng có bước tới . - Hiếu lập tức ra lệnh, khi thấy cô ta định nhào về phía anh.

Nhưng không hiểu sao, cô nàng bất thường này lại thích hôn như thế . Cô ta biểu hiện tình cảm thật cuồng nhiệt, quỳnh quáng, vôi vàng, như thể nếu không làm thế, anh sẽ biến mất không bằng . Lần này thì Hiếu dứt khoát hơn, anh lách người ra cửa, vịn tay nắm một vòng . Phía bên trong, cô gái đập cửa, khóc nức nở:

- Đừng bỏ em mà, anh Hiếu . Đừng chết mà, em xin anh.

Giọng cô ta nghe thật thảm não, Hiếu hơi mũi lòng . Nhưng vào mà bị tấn

công như lúc này, anh chào thua.

Chờ cho tiếng thút thít tắt hẳn, anh mới đi xuống nhà.

Bà Hoàng đã về từ lúc nào, và đang loay hoay soạn thức ăn trong bếp . Thấy Hiếu, bà mỉm cười:

- Bây giờ con đi đâu vậy ? Con ăn sáng chưa ?

- Chưa cô ạ.

Anh suy nghĩ một lúc, rồi nói thẳng:

- Cô ấy là ai vậy, cô Hoàng ? Cái cô không bình thường trên lầu ấy.

Bà Hoàng thoáng bối rối:

- Sao con biết nó ? Con đã gặp nó rồi à ?

- Lúc này cô ta la hét quá, nên con lên xem.

Bà quay hẳn lại nhìn Hiếu, lo lắng:

- Nó có làm gì con không ? Con có bị cào cấu gì không ?

- Cào cấu à ? - Hiếu hỏi một cách ngạc nhiên, rồi mặt chợt đỏ lên - Cô ta không cào gì cả, cô ạ.

Bà Hoàng đã tinh mắt nhận ra vẻ lúng túng của Hiếu . Bà hỏi tới:

- Vậy nói có làm gì con không ?

Hiếu khoát tay một vòng như bắt lực khi tìm cách diễn đạt . Nhưng không tìm được từ ngữ tế nhị hơn, anh đỏ mặt nói thẳng:

- Cô ta cứ một mực quăn quýt lấy con . Quả thật, con rất ngượng.

Đôi mắt bà Hoàng chợt lóe lên một tia sáng . Bà lẩm bẩm:

- Nó nhận ra thằng Hiếu ngay . Tội nghiệp!

Hiếu nghiêng đầu hỏi:

- Cô nói gì ạ ?

- Không . Chuyện cũng không có gì đâu . Đây, con ăn sáng đi . Cô tưởng con đã ăn này giờ rồi chứ.

Hiếu ngồi xuống bàn, gỡ chiếc lồng bàn đặt qua một bên . Anh kéo đĩa hột

gà về phía mình, lơ đãng ăn, còn đầu óc thì không ngừng suy nghĩ về chuyện lúc này.

Anh có cảm tưởng mình vô tình phát hiện bí mật của gia đình này . Lúc ở nhà, mẹ anh kể rất nhiều về cô Hoàng, nhưng không nó là cô có một đứa con gái điên.

Anh sẵn lòng giúp đỡ cô, chăm sóc cô gái ấy . Nhưng nghĩ tới chuyện cứ bị cô ta tấn công, anh ngán quá . Trở thành người yêu bất đắc dĩ của cô ta thì còn khủng khiếp hơn.

Bà Hoàng chợt đặt trước mặt anh tách cà phê còn bốc khói, cái nhìn có vẻ chăm sóc:

- Ăn được không con ?

- Dạ, ngon lắm cô ạ . Nhưng mai một cô đừng làm sẵn cho con như vậy nữa, để con tự làm lấy.

Bà Hoàng mỉm cười:

- Ở nhà mẹ con cũng săn sóc con như vậy thôi.

- Nhưng con ngại lắm.

- Cô thích vậy mà.

Ở trên lầu lại có tiếng thét vọng xuống . Về mặt bà Hoàng thay đổi hẳn, bà đứng dậy:

- Con ở đây đi, đừng lên trên đó nhé.

- Dạ . Nhưng cô có cần con giúp không ?

Bà Hoàng lắc đầu:

- Khỏi con ạ.

Rồi bà quày quả đi lên lầu . Hiếu cũng rời bàn ăn, bồn chồn đi tới đi lui trước cửa . Thỉnh thoảng, anh ngừng lại nhìn lên lầu, chờ xem bà có gọi gì không . Nhưng trên lầu ba vẫn không thấy bóng bà đi ra, chỉ có tiếng hét dục đi, rồi im bật.

Một lát, bà Hoàng đi xuống, nét mặt có vẻ không vui . Hiếu hỏi một cách quan tâm:

- Cỏ sao rồi cô ?

- Nó ngủ rồi . Những lúc lên cơn như vậy, cô phải tiêm thuốc cho nó.

Hiếu băn khoăn:

- Có khi nào cỏ hành hung cô không ?

- Không . Nó hiền lắm, thỉnh thoảng có cào cào u, nhưng đó là những lúc trời quá nóng thôi.

Bà trở lại về quan tâm như lúc nãy:

- Con ăn xong chưa ?

- Dạ rồi, cô ạ.

- Uống cà phê đi con.

Hiếu theo bà trở vào bếp . Anh ngồi xuống bàn, chậm rãi hớp ngụm cà phê .

Anh mím miệng tư lự:

- Cô sống như thế này đơn chiếc quá . Sao cô không tìm một người giúp việc ?

- Cô quen rồi.

Bà chợt nói như giải thích:

- Thật ra, Tường Vi nó có ba mẹ đảng hoàng . Nhưng vì thương nó, nên cô muốn đưa nó về đây săn sóc.

"Cô ta tên Tường Vi sao ? Tên đẹp đấy chứ". Hiếu nghĩ thầm . Anh thấy tò mò khi bà Hoàng bảo cô ta có cha mẹ . Vậy cô ta không phải con cô Hoàng sao ?

Và cha mẹ cô ta là ai ? Tại sao lại để đứa con tâm thần của mình cho người khác nuôi ?

Hiếu rất thắc mắc, nhưng không tiện hỏi, còn bà Hoàng thì cũng không nhắc tới nữa . Bà nói qua chuyện khác:

- Cô đã gọi điện cho chú ấy rồi . Tuần sau, con đến phỏng vấn đấy.

- Dạ.

- Nói phỏng vấn cho có hình thức, chứ cô chắc ông ấy sẽ nhận thôi . Chỗ đó lương cao, có điều đi hơi nhiều.

Hiếu cười thoải mái:

- Con là con trai mà cô, đi đâu cũng được cả.

- Nhưng con sẽ ở lại nhà cô chứ ?

- Dạ, con chưa định trước.

- Con phải ở đây với cô, đừng kiếm chỗ nào hết . Có con, cô đỡ đơn chiếc hơn.

- Dạ.

- Hiếu này.

- Chi cô ?

- Lúc con vào đây, mẹ con có nói gì không ?

Hiếu mỉm cười:

- Dạ, mẹ con chỉ nói là phải nghe lời cô . Mẹ lúc nào cũng xem con như con nít.

- Ngoài ra, cô ấy không nói gì nữa à ?

- Dạ . Nhưng sao hỏi cô ?

- Không có gì, cô chỉ hỏi vậy thôi.

Bà chợt trầm ngâm:

- Mẹ con hiền lắm và quá tốt, đến nỗi không ai có thể thù ghét cô ấy được.

Hiếu không hiểu bà muốn nói gì . Nhưng cũng "dạ" nhỏ . Đúng là mẹ anh rất hiền . Anh thấy mình không giống mẹ chút nào . Mẹ anh hay bảo anh giống tính ba, nhưng cụ thể ba như thế nào thì anh không biết.

Buổi tối, anh và cô Hoàng ngồi uống trà, nói chuyện phiếm rất lâu trước khi đi ngủ . Bà Hoàng có vẻ rất tâm đắc với anh . Hiếu cảm thấy tình cảm của bà

dành cho anh nhiều và sâu sắc hơn, so với lần tiếp xúc đầu tiên . Hình như nó bắt nguồn từ một mối quan hệ xa xưa nào đó, mà anh không hiểu được. Đến khuya, anh mới về phòng riêng của mình. Nhưng chưa muốn ngủ, anh ngồi vào bàn đọc sách, giữa không gian hoàn toàn yên lặng.

Chợt Hiếu giật mình vì tiếng động nhẹ phía sau, anh xoay người nhìn ra cửa . Tường Vi đang đứng đó, giữa cánh cửa mở hé . Cô có vẻ muốn vào, nhưng không dám.

Nhìn thấy cô, lập tức Hiếu nhớ lại những cứ chỉ lúc sáng . Anh thấy lo thẳm, nhưng vẫn bước ra, lịch sự mở cửa.

Tường Vi nhìn anh chăm chú, vẻ mặt tỉnh táo chứ không ngây dại như sáng nay . Điều đó làm Hiếu yên tâm hơn . Anh đẩy rộng cửa :

-Cô vào đi.

-Cảm ơn.

Nói năng lịch sự thế này thì cô ta đúng là đang tỉnh rồi . Hiếu kéo ghế mời cô ngồi, rồi cùng ngồi xuống phía đối diện, lặng lẽ quan sát cô.

Đây là cô gái thứ hai anh tiếp xúc từ khi vào Sài Gòn . Trông cô ta có vẻ hiền, đôi mắt dài hẹp, nhưng đẹp như vẽ . Miệng hình trái tim, khuôn mặt xanh xao yếu đuối, bình thường chắc cô ta hiền lắm.

Nhưng Hiếu nghi ngờ cái hiền của con gái Sài Gòn quá rồi . Cô gái lúc sáng, mới nhìn đồ ai bảo dữ . Nhưng chốc cô ta nổi giận rồi mới phát hiện quá trời gai nhọn . Vì vậy anh mang tâm lý đề phòng cô nàng này . Anh hỏi lịch sự :

-Khuya rồi mà Tường Vi chưa ngủ sao ?

-Sao anh biết tên tôi ? - Tường Vi ngạc nhiên.

-Biết chứ . Tôi có nghe cô Hoàng nói.

-Cô ấy nói gì về tôi thế ?

Thấy vẻ mặt lo lắng của cô , Hiếu mỉm cười :

-À ! Chỉ nói là cô ở chung với cô ấy cho đỡ buồn.

Tường Vi thở nhẹ :

-Vâng . Đúng là như thế . Còn anh, anh mới - Đến nhà này à ?

-Chính xác là hôm qua . Quê tôi ở Đà Lạt, tôi vào đây xin việc làm.

-Anh có bà con với cô Hoàng à ?

-Hình như là vậy.

-Tối nay, tôi không ngủ được nên định xuống phòng cô Hoàng chơi, nhưng phòng cô ấy tắt đèn rồi . Thấy phòng này đèn còn sáng, nên tôi tò mò xem là ai . Nay, anh định ở đây luôn chứ ?

-Có thể.

-Tên anh là gì vậy ?

-Hiếu . Trọng Hiếu.

Mắt Tường Vi hơi loé lên một chút ngạc nhiên.

-Cũng là tên Hiếu à ? Anh biết không ? Anh rất giống người bạn của tôi, anh ấy cũng tên Hiếu nhưng là Minh Hiếu.

-Vậy sao ? Có sự trùng hợp đáng lạ nhỉ ?

-Vâng.

-Vậy anh bạn cô ở đâu ?

-Anh ấy chết rồi.

Hiếu buột miệng :

-Chết trẻ như vậy sao ?

-Vâng . Chết lúc rất trẻ . Lúc đó , anh ấy sắp cưới tôi.

-Xin chia buồn với cô.

-Cảm ơn anh.

-Tại sao người yêu cô chết vậy ?

-Vì ba tôi đây . Ba tôi cản không cho chúng tôi cưới nhau , anh ấy tức quá nên chết ?

-Cái gì ?

Hiếu hỏi một cách ngạc nhiên . Cách giải thích của Tường Vi ngây ngô quá , giống lập luận của con nít vậy, mà anh thì không tin . Không có người thanh niên nào dễ chết như thế bao giờ.

Anh hỏi gặng :

-Anh ấy tự tử à ?

-Không phải tức quá nên té chết.

"Đúng là lập luận ngây ngô " . Hiếu nghĩ thầm . Nhưng cứ làm ra vẻ rất tin, anh lặp lại một lần nữa :

-Xin chia buồn với cô.

-Anh biết không, anh giống anh ấy đến kỳ lạ, giống như hai chiếc quan tài giống nhau vậy.

"So sánh nghe ghê quá, đúng là đầu óc không bình thường " . Anh nghĩ vậy và dù rất thiện ý, anh cũng không muốn trả lời.

Tường Vi nhìn anh chăm chăm :

-Ba tôi thích lắm đấy . Ông ấy chỉ thích nhìn người khác bị bỏ vào quan tài , anh biết không ?

Dĩ nhiên Hiếu không sao hiểu nổi chuyện ấy, cũng không hình dung trên đời có người có ý thích kỳ dị như vậy . Nhưng anh vẫn gật đầu một cách lịch sự.

Tường Vi nói tiếp :

-Ông ấy sống với vô số tiền , nên khinh người yêu tôi nghèo . Đêm nào ông ấy cũng ôm tiền mà ngủ.

-Vậy à ?

-Tôi ghét tiền lắm.

-Có thể.

-Còn anh, anh có ghét không ?

-Tôi không biết.

-Anh phải biết chứ . Anh Hiếu của tôi ghét tiền của ba tôi lắm.

-Vậy à ?

-Khi tôi đưa anh ấy về nhà, anh ấy còn khen nhà tôi đẹp nữa đấy.

-Vậy hả ?

-Anh biết nhà tôi không ?

-Tôi không có hân hạnh biết nhà cô.

-Vậy sao anh ở đây ? Ai kêu anh tới đây ?

-Cô Hoàng.

-Vậy anh có biết tôi là ai không ? Tôi là chủ ngôi nhà này đó.

Hiếu bắt đầu thấy không ổn đến nơi . Bây giờ, Tường Vi nói chuyện không bình thường chút nào . hay là cô ta sắp... Nhưng anh vẫn không có thái độ khác thường nào , vì cô ta vẫn ngồi yên để nói chuyện.

Tường Vi hỏi lại lần nữa :

-Anh có biết tôi là ai không ?

Hiếu trả lời ngán ngẩm :

-Biết cô là chủ nhà.

-Thế sao anh còn giận em ?

-Tôi không biết giận ai đâu , nhất là cô.

-Thế sao không hôn em ?

"Lạy trời ! Cô ta nói năng lung tung rồi " . Hiếu thấy ngán quá . Anh định mời cô về phòng của cô , thì chợt cô cười một tràng.

-Hôn em đi anh.

Hiếu đứng dậy nhích dần ra xa đề phòng . Tường Vi ngồi yên, thao láo mắt nhìn anh :

-Anh sợ em lắm hả ?

-Không.

-Thế anh thấy em có đẹp không ? Vòng hoa anh cho em hôm qua , giờ héo hết rồi , nhưng trông em vẫn đẹp chứ ?

- Đẹp . - Hiếu buông thông.

-Thế thì hôn em đi.

Chợt cô quỳ xuống , nói như van xin :

- Đừng giận em mà anh.

Thấy cô quỳ như vậy kỳ cục quá, anh bước tới kéo Tường Vi đứng dậy :

-Chuyện gì thì đứng lên mà nói . Quỳ như thế này, khó coi quá Vi ạ.

Tường Vi đứng dậy , bất chợt ôm choàng lấy cổ anh, làm anh chói với .

Chưa kịp gỡ tay Tường Vi ra thì cô lại hôn tới tấp lên mặt anh, miệng lẩm bẩm hoang dại :

-Em nhớ anh lắm, em nhớ anh lắm.

Hiếu vừa bặm môi lại, vừa né đầu tránh . Anh cố gỡ tay Tường Vi ra, nhưng không cách nào gỡ được, vì cô ta bỗng trở nên mạnh mẽ lạ thường.

Bực quá, anh gọi lớn :

-Cô Hoàng ơi !

-Bà Hoàng chạy qua . Thấy cảnh đó, bà khựng lại một chút , rồi đến bên Tường Vi dỗ dành :

-Tường Vi ngoan nào, về phòng ngủ con . Mai , anh Hiếu và mẹ sẽ đưa con đi may áo cưới, ngoan nhé.

-Không, không chịu . Không tin, hứa xạo.

Tường Vi chợt hét lên, đôi mắt long lên đầy căm thù . Cô nhìn xuyên qua hai Người, như thấy kẻ thù nào đó vô hình, cử chỉ thật dễ sợ.

Thế rồi thoát một cái, cô lùi sát vào tường, hét lên lạnh lạnh :

- Đừng có giết anh ấy . Trời ơi ! Sao máu nhiều quá vậy ? Đừng đến gần tôi , đừng đến gần tôi.

Cô chợt chụp lấy một vật gì đó trong không khí, rồi bỏ chạy ra cửa . Bà Hoàng quỳnh quáng :

-Chạy theo giữ nói lại đi con, coi chừng nói chạy xuống cầu thang.

Hiếu chẳng suy nghĩ nhiều , anh phóng nhanh ra cửa và giữ Tường Vi lại ở hành lang . Cô vừa đẩy anh ra, vừa cào cào vùng vẫy . Hiếu mím môi chịu trận và tìm cách giữ chặt cô lại.

Con điên loạn của Tường Vi thật đáng sợ . Đến lúc bà Hoàng tiêm cho cô mũi thuốc an thần, cô mới chịu dịu lại và ngủ thiếp đi trên tay Hiếu.

Anh bỗng xóc cô trên tay, đi lên tầng trên . Bà Hoàng đi nhanh lên phía trước để dọn giường.

Anh đặt Tường Vi xuống và chợt nhìn thấy khung hình trên đầu giường .

Một khuôn mặt giống anh như đúc, đến mức phải giật mình.

Hiếu đứng thẳng người cầm khung hình lên ngắm nghía, rồi anh quay lại :

-Con không tin có người lại giống nhau đến vậy, cô ạ . Lúc này Tường Vi có nói, nhưng con nghĩ cô nói trong lúc không bình thường . Người này là Minh Hiếu , phải không cô ?

-Con biết tên nó nữa à ?

Đạ lúc này Tường Vi có nói . Cô nói là hai người sắp cưới nhau.

Bà Hoàng ngồi xuống cạnh giường Tường Vi đắm chiêu nhìn cô :

-Nếu không có tai nạn xảy ra thì hai đứa đã cưới được nhau.

Nhớ lại lúc này Tường Vi bảo Minh Hiếu tức nên chết . Trọng Hiếu chợt phì cười . Nhưng lập tức anh quay mặt lại hỏi :

-Tại sao anh ấy chết hờ cô ?

-Nói bị té xe và rớt xuống vực.

Thấy Hiếu trầm ngâm suy nghĩ , bà Hoàng chợt hỏi ẩn ý :

-Con có cảm nhận được gì không Hiếu ? Như mất một người thân chẳng hạn ?

Hiếu ngẩng lên vẻ mặt cứng rắn thoáng chút do dự :

-Tội nghiệp , anh ta còn trẻ quá, chết như vậy thật là bất hạnh.

Vừa nói, anh vừa ngồi xuống ghế , mắt cũng nhìn về phía Tường Vi bằng cái

nhìn thông cảm , thương hại.

Cử chỉ của anh làm bà Hoàng ngẫm hải lòng . Và bà quyết định nói với anh cái điều mà bà chỉ định nói sau này.

Về mặt bà trở nên nghiêm lại :

-Con mới đến đây, cô định sau này khi thân thiện hơn, cô mới nói với con .

Nhưng không ngờ Tường Vi nó nhìn ra người yêu nó, nên cô sẽ cho con biết quan hệ gia đình con, sau đó tùy con ứng xử với Tường Vi.

Hiếu nhìn bà với vẻ chú ý.

-Quan hệ gia đình con à ? Con không hiểu , cô ạ.

Bà Hoàng nhìn anh dăm dăm :

-Thế mẹ con chưa bao giờ nói con còn một người anh song sinh sao ?

-Anh song sinh ? -Hiếu nhíu mày.

-Minh Hiếu là anh ruột của con đó.

Hiếu ngồi im bàng hoàng và chơi với, anh đưa mắt nhìn bà Hoàng thật lâu .

Bà hỏi gặng :

-Con không tin sao ?

-Nhìn hình người này và nghe chính cô nói ra, con bắt buộc phải tin, dù chuyện này có vẻ hoang đường quá.

Bà Hoàng cười thông cảm :

-Từ nhỏ đến lớn không biết chút gì, thêm mà trong chốc lát lại nhận ra mình có người anh, con không thích ứng kịp cũng đúng thôi.

-Nhưng làm sao cô biết anh con, và tại sao anh ấy không ở với mẹ con, thật lạ.

Bà Hoàng khẽ thở dài :

-Có lẽ mẹ con giấu, vì không muốn con có ác cảm với cô.

-Vậy chẳng lẽ chuyện này có liên quan đến cô ? Con thấy bất ngờ quá.

-Hiếu à ! Dù sao cô cũng không muốn lấp liếm lỗi của cô . Còn phán xét thế

nào thì tùy con.

Hiếu mỉm cười :

-Cô đừng nói vậy . Chuyện của người lớn, con đâu có tư cách gì để phán xét. Bà Hoàng vắng trăm ngày không dứt , bà đang cố kiềm chế cảm xúc và vượt lên chính mình, để có thể kể lại cái điều mà lương tâm vẫn từng cắn rứt.

Thấy Hiếu có vẻ kiên nhẫn chờ nghe, bà cười nhẹ :

-Cô với mẹ con có thể gọi là bạn cũng được , mà kẻ thù cũng đúng . Vì khi hai người phụ nữ cùng giành giật một người đàn ông, thì khó mà yêu mến nhau cho được.

-Có chuyện đó nữa sao ? -Hiếu buột miệng.

-Giờ nhớ lại , cô cũng thấy khó tin . Cô kể về cô một chút nhé . Ngày xưa, gia đình cô rất giàu và có thế lực . Ba mẹ cô tìm một nơi tương xứng kết xui gia, người đó là cha ruột con đó.

Hiếu nhú mày, như cố hiểu . Còn bà Hoàng thì không để ý cử chỉ của anh, mà chỉ hờ hững tưởng theo ký ức của mình :

-Cưới nhau, nhưng cô và ông chồng không có được một ngày hạnh phúc . Ông ấy không bạc đãi cô, nhưng luôn xa cách lạnh nhạt . Đến nỗi cô tưởng ông ấy là người dưng chứ không phải chồng.

Hiếu dè dặt :

-Vì ông ấy đã thương mẹ con ?

Bà Hoàng chợt mỉm cười :

-Con đoán ra rồi đó . Ông ấy với mẹ con thương nhau sâu đậm . Lúc đầu cô không biết, nhưng đến lúc phát hiện ra , cô hận cả mẹ con lẫn ông ấy . Và cô quyết định đến gặp mẹ con để trừng phạt . Nhưng đến lúc gặp rồi , cô không còn dũng khí để trấn áp nữa.

-Sao vậy cô ? -Hiếu hỏi nhỏ.

-Mẹ con hiền quá . Lúc cô đến nhà, cô ta đã quỳ dưới chân cô năn nỉ lạy lục,

bụng mang thai sắp đến ngày sinh... Thấy một người thảm hại như vậy , cô không nỡ.

-Cô nhân hậu quá.

-Không hẳn đâu , con à . Lúc đó nhìn nhà cửa cô ta, cô thấy chạnh lòng quá . Nhà vách lá, nghèo xơ xác . Cô ta bảo không cần đòi hỏi gì ở ba con , chỉ cần tình cảm và xin cô chấp nhận.

-Thế cô có chấp nhận không ?

-Không đồng ý cũng không được . Xét kỹ ra, cô là người đến sau, chính cô mới là cướp giật hạnh phúc của mẹ con . Mẹ con không ghét cô thì thôi, cô chỉ có quyền về pháp lý, chứ tình cảm thì thua hoàn toàn.

-Con nghĩ , trong tình cảm không có chuyện được thua, chỉ có cách giải quyết hợp lý mới là quan trọng.

-Và lúc đó cô giải quyết cái điều cô cho là hợp lý , khi mẹ con sinh, cô bắt mẹ con phải nhường một đứa con cho cô nuôi, nó là Minh Hiếu , anh con đó. Trọng Hiếu cắn môi . Vừa bất mãn , vừa thông cảm nhưng anh nín lặng không nói gì.

Bà Hoàng hỏi khẽ :

-Con không trách cô chứ , Hiếu ?

Hiếu cười gượng :

-Cô cũng có nỗi khổ của cô . Con nghĩ mẹ con cũng đã được đền bù , có điều như vậy mẹ con mất mát lớn quá.

-Mẹ con tội nghiệp sự mất mát của cô, nên coi như đền bù cho cô đây . Thật ra, cô không biết giữa hai Người, ai khổ hơn ai . Cô có quyền làm vợ, có tài sản, được hai gia đình thừa nhận . Còn mẹ con chẳng được gì, ngoài tình cảm.

-Cũng khó đem cân cái khổ của mỗi người lắm cô ạ.

Bà Hoàng chợt nói một cách ý nghĩa :

-Thật ra, nếu mẹ con không chọn tình cảm thì cô ấy cũng có địa vị và tiền bạc như cô, vì có một người rất thương cô ấy.

-Ai thế cô ? - Hiếu tò mò.

-Một người quen của cô, người đó là cha của Tường Vi đấy.

Hiếu cười, anh thật có chút tình cảm với người đàn ông đó . Và khi biết người mà Tường Vi yêu là anh mình, anh thấy cô trở nên gần gũi hơn.

Bà Hoàng nói tiếp :

- Đến lúc ba con chết, cô mới thoát hẳn nỗi ám ảnh về mẹ con . Thời gian qua nhanh thật, mới đó đã hai mươi mấy năm rồi.

-Vậy là cô và mẹ vẫn còn giữ một quan hệ , sau khi ba con chết ?

Bà Hoàng gật đầu :

-Lúc đó, cô chủ động chia bàn tay thân thiện ra, vì lòng thù hận đã hết rồi .

Và lại, cô đang nuôi con của cô ấy, đó là lý do để hai người phụ nữ gần gũi nhau hơn.

-Lúc anh con chết, mẹ con chắc là đau khổ lắm . Vậy mà mẹ không than một lời với con.

-Mẹ con là vậy đó, luôn luôn chịu đựng thiệt thòi . Điều đó làm cô thương cô ấy, mà ba con cũng không dứt bỏ được.

Hiếu khẽ cười , một nụ cười vừa xúc động vừa băng khuâng . Đêm nay, bỗng nhiên anh khám phá những điều bí mật quanh mình, biết thêm những người thân mới sẽ liên quan đến mình sau này . Điều đó làm anh nao nao.

Chợt nhớ đến chuyện Tường Vi, anh không dẫn được tò mò :

-Cô Hoàng này! Lúc này Tường Vi có nói ba chị ấy không đồng ý chuyện tình cảm của hai người ,điều đó có không cô ?

-Có đấy . Nó nói điều đó lúc tỉnh táo đấy.

Hiếu khẽ cau mày :

-Ông ấy yêu mẹ con, tại sao lại không vì mẹ mà đón nhận anh con ?

Bà Hoàng cười khẻ :

-Khi tình yêu bị từ chối thì nó biến thành lòng thù hận . Ba Tường Vi tính nhỏ nhen, ông ta đem sự thù hận trút lên đầu các con . Cô cũng không đồng ý sự hẹp hòi của ông ta.

-Thế anh Hiếu có biết chuyện đó không cô ?

-Biết chứ con.

-Và ảnh phản ứng sao hả cô ?

-Nó kiên cường lắm , nó không chịu khuất phục dễ dàng đâu . Nếu nó không chết thì hai đứa đã cưới nhau rồi.

-Tội nghiệp chị Tường Vi - Hiếu lắm lắm.

-Sau khi thằng Hiếu chết, con bé hận ba nó đến mức không muốn thấy mặt ông, và nó xin mẹ về ở hẳn với cô.

-Lúc đó , cô còn bình thường hả cô Hoàng ?

-Cô không nhớ nó phát bệnh từ lúc nào . Con nhỏ cứ suốt ngày giam mình trong phòng mà đau khổ , thần kinh nào chịu cho nổi.

-Cha mẹ chị Vi có thể bỏ mặc chị ấy cho cô sao ?

Bà Hoàng thở dài :

-Mẹ nó không bỏ mặc . Nhưng vì cô thương nên muốn giữ nó lại săn sóc .

Suy cho cùng thì nó ra nông nổi như vậy cũng là vì thằng Hiếu mà.

Bà Hoàng bắt đầu kể chuyện của Tường Vi , Hiếu ngồi im nghe . Và theo lời kể cu/a bà, anh như thấy trước mắt chuyện của hai năm trước đây, tình yêu của hai người trẻ tuổi đã diễn ra tại ngôi nhà này .

Chuyến Xe Cuối Năm

Chương 2

Tường Vi co chân ngồi bật dậy, nhìn đồng hồ . Còn sớm chán . Cô lại buông người xuống giường, nhắm mắt lại . Nhưng mãi vẫn không ngủ được , cô nhớ đến mọi người và nghĩ đủ thứ chuyện mà thời gian vẫn chậm chạp trôi đi.

"Chắc ! Nằm mãi đến nhũn người mất "

Cô ngồi bật dậy, rửa mặt và thay quần áo xong, cô lại nhún nhảy bước đến cửa sổ , vén rèm nhìn xuống vườn hoa.

Một bóng người đang lom khom giữa những luống bông, nhưng dáng vẻ lạ hoắc, không phải là người làm vườn như mọi ngày . Chẳng suy nghĩ gì thêm cô tung cửa chạy ào ra vườn , hét toáng lên :

-Ê ! Ai cho phép mấy người cắt hoa vườn này hả , hết chỗ ăn trộm rồi sao ? Đang chăm chú chọn những cành hoa đẹp, anh chàng không khỏi giật mình vì tiếng la của cô . Anh ngẩng lên ngạc nhiên :

-Cô... cô là ai vậy , chẳng lẽ hoa trong vườn nhà tôi, cũng không được tùy ý cắt vén hay sao ?

-Nhà anh ? - Tường Vi cười lớn - Nói nghe hay lắm đấy.

Anh chàng cau mày :

-Vậy... cô nói tôi là ai ?

-Là ai à ? Cần nghe sự thật thì đây . Mới sáng sớm đã lên vào nhà người ta thì không gì khác hơn ngoài "chức danh" ăn trộm cả.

Anh chàng lùi lại một bước, không giấu vẻ phật ý :

-Tôi ấy à ? Là ăn trộm ? Sao tôi không biết nhỉ ? Còn cô là ai ?

Không vội trả lời câu hỏi của anh, Tường Vi chấp tay sau lưng, thẳng người, nghiêng đầu quan sát anh từ đầu đến chân . Lát sau, cô đứng đĩnh:

- Quần áo thể thao, mặt mũi lịch sự, ăn trộm ngày nay nguy trang kỹ lưỡng thật.

- Này! Cô ăn nói cẩn thận lại nghe, cứ vu cáo tôi mãi, tôi sẽ không nhịn đâu đấy.

- Á à! Anh hăm dọa đấy à ? Nói cho anh biết . Trong nhà này, ngoài vườn hoa ra còn có cả bầy chó dữ nữa đấy.

Anh chàng chợt bật cười lớn, cười chán lại hất mặt, giọng châm biếm:

- Chó dữ à ? Xin thưa cô nhé . Tôi đang tiếp xúc với sư tử Hà Đông rồi, bầy chó dữ của cô chỉ cần tôi huýt sáo một tiếng là chúng sẽ mừng rỡ rít rít đấy .

Cần tôi chứng minh khôn g?

Đã không áp chế được anh chàng, lại còn bị xỏ xiên, Tường Vi tức điên người, cô cong môi:

- Vậy ra anh nhiều nghề quá hả, vừa làm "nghề đạo chích", vừa là một nhà "thú vật học" nữa.

Tường Vi mỉm cười đắc thắng với cách chơi chữ của mình . Nhưng anh chàng cũng không vừa, thản nhiên quật lại:

- Cô nói sai rồi, người ta chỉ nói "nhà động vật học" thôi . Cô cần xem sách lại thật kỹ để khỏi ăn nói lung tung, đỡ bị thiên hạ chê cười.

Trời ơi! Sao trên đời này lại có một người thẳng thắn đến mức kinh khủng vậy nhỉ, lại còn bẻm mép nữa . Nụ cười trên môi Tường Vi tắt ngấm, cô chỉ tay một vòng:

- Được rồi . Hoa lữ cất thì anh mang về đi, nhưng từ đây về sau đừng có sờ mó đến hoa nữa . Anh mà cắt thì còn gì là hoa với lá, đâu có hoa nào chịu nổi mấy người thô bạo.

- Cô lại nói không đúng rồi, lịch sự dịu dàng thì tôi có vô khối đấy, nhưng không phải thứ để phung phí đâu, nhất là với những người như cô.

Biết không thể đôi co mãi với anh chàng cứng đầu này, Tường Vi phẩy tay:

- Ừ, thì thôi, anh là người lịch sự vậy làm ơn gom mớ thành quả này biến khỏi nơi đây, trước khi tôi nhờ đến công an nhé . Nói xong, cô quày quả bỏ đi, nhưng anh chàng đã gọi giật:

- Này cô! Khoan đã . Cô chưa cho tôi biết cô là ai, tên gì, quan hệ thế nào với gia đình này ?

Thật là quá đáng . Tường Vi cau mặt quay lại:

- Tôi có là gì cũng không cần phải khai báo với một tên trộm như anh, hiểu chưa ?

Anh chàng cũng gằn giọng:

- Tôi không phải là ăn trộm.

- Phải.

- Không phải.

- Phải, phải, phải...

- Ừ, cứ cho là phải đi . Thì sao ?

Tường Vi chỉ tay ra cửa:

- Thì biến khỏi đây ngay lập tức chứ sao.

Không ngờ anh chàng chụp lấy cổ tay cô, kéo xuống.

- Tôi không đi, cô lấy quyền gì để đuổi tôi chứ ?

Tường Vi chột lúng túng với câu hỏi đơn giản của anh, cô nói ngang:

- Thì tôi là... ừ, cứ xem như chủ nhà, đuổi ăn trộm được không ?

Anh chàng buông tay cô ra, lùi lại . Đến lượt anh ngấm cô từ đầu đến chân:

- Chủ nhà à ? Tôi nhớ nhà này trước nay chưa đôi chủ mà . Hay là... cô là vị

hôn thê của ai trong nhà ? Tôi chẳng hạn.

Tường Vi đỏ mặt:

- một câu đùa hết sức vô duyên . Ai thèm làm vị hôn thê của anh . Xí!

Nói xong, cô ngoe nguẩy bỏ đi, anh chàng chạy theo:

- Nè! Đi đâu vậy ?

Tường Vi đứng lại:

- Nhà tôi, tôi vào, lại phải báo cáo với anh nữa hả ?

Anh chàng bước đến chắn trước mặt cô, hai tay khoanh trước ngực:

- Nếu cô không trả lời câu hỏi của tôi thì cô chẳng đi đâu được cả . Tin không ? Cô tên gì ?

Tường Vi mím môi, quắc mắt nhìn anh chàng ngang ngược trước mặt:

- Lời hăm dọa của anh nghe cũng đáng sợ đấy, nhưng không phải với tôi đâu . Chào nhé.

- Đứng lại . - Anh chàng bắt chợt nắm lấy cổ tay cô, siết mạnh, anh mỉm cười hạ giọng - cô là một cô gái bướng bỉnh đấy, nhưng tôi đã muốn biết thì cô không tránh được đâu . Cô tên gì ?

Tường Vi cố vùng vẫy:

- Buông ra!

- Không buông.

- Buông ra.

- Nói đi, tôi mới buông . Cô tên gì ?

Trời! Giọng nói ngọt ngào như mật, mà hành động lại như quỷ sa tăng .

Tường Vi hét lớn:

- Bớ... Cô Hoàng ơi! Cô Hoàng ơi...

Nghe tiếng la thất thanh của Tường Vi, bà Hoàng hốt hoảng chạy ra . Nhìn thấy cảnh giằng co giữa hai người, bà thở phào.

Trông thấy bà Hoàng, cả hai cùng chạy lại, Tường Vi nhanh nhẩu:

- Cô! Tên này mới sáng sớm đã vào cắt trộm hoa nhà mình . Con bắt được, hấn đã không sợ, lại còn đe dọa con đủ thứ.

Bà Hoàng tròn mắt:

- Hả...

- Mẹ! Cô gái này là ai, mà đến nhà mình la lối dữ quá vậy mẹ ?

Nghe hấn gọi bà Hoàng bằng mẹ, đến lượt Tường Vi tròn mắt, hết nhìn bà Hoàng, lại nhìn anh chàng kia.

- Hả! Anh là...

Nhìn vẻ sững sốt của Tường Vi, anh chàng đặc ý:

- Thì cô đã nghe rồi đấy, một bên là "mẹ Oi", còn một bên là "cô Hoàng ơi" .

Hai năm rồi, ai là chủ nhà rồi nhé.

Thoáng hiểu câu chuyện, bà Hoàng mỉm cười lắc đầu:

- Thôi, hai đứa đừng cãi nhau nữa . Con phải nhường nhịn Tường Vi chứ .

Tại hôm qua con về tối quá nên không gặp Tường Vi, mẹ nghĩ con còn ở nhà lâu nên cũng không vội. Giờ cả hai làm quen lại nghe. Vi à! Đây là Minh Hiếu, người cô vẫn thường kể với con đây. Còn đây là Tường Vi... Bà Hoàng càng nói, Tường Vi càng thấy mình lố bịch không thể tưởng. Dù biết mình xấu xác, nhưng cô cũng không chịu nổi vẻ mặt càng càng đáng ghét của hắn ta, khuôn mặt cô hết trắng bệch rồi lại đỏ bừng. Không còn tâm trí để nghe bà Hoàng nói hết, cô phụng phịu, sau khi đã liếc xéo anh ta: - Nghe cô kể, con nghĩ anh Hiếu là người "trên cả tuyệt vời" kia, nhưng đến khi gặp mặt thì... không hơn gì Đ.T.K. Thật tiếc, danh thì hay nhưng hình thì... không điếm.

Nói xong, không để Minh Hiếu kịp phản ứng, cô phóng nhanh vô nhà.

Minh Hiếu vội chạy theo:

- Này cô! Đứng lại. Cô phải nói cho tôi biết, Đ.T.K là cái gì?

Tường Vi đã lên đến nửa cầu thang, cô nói mà không quay đầu lại:

- Cô Hoàng bảo anh thông minh lắm, chịu khó suy nghĩ đi.

- Không được. Cô phải nói cho tôi biết. Nếu không, cô sẽ không thể yên ổn ở đây trong suốt thời gian tôi ở nhà đâu.

Tường Vi nói vọng xuống, giọng đầy thách thức:

- Thử xem, tưởng nói thế là tôi sợ à. Tôi không muốn chiến tranh xảy ra, nhưng ai muốn khai chiến thì tôi không từ chối. Chiến trường càng cam go thì chiến thắng càng vẻ vang mà Đ.T.K.

Bị Tường Vi nói khích, Minh Hiếu càng cau có. Anh bước lên cầu thang, nhưng bà Hoàng đã gọi lại:

- Thôi, đủ rồi Hiếu. Con làm Tường Vi sợ rồi đây.

Minh Hiếu khẽ nhún vai rồi quay lại chỗ bà Hoàng đang ngồi, giọng bực tức:

- Mẹ đừng lo. Cô ấy làm người ta sợ thì có, con gái gì mà dữ như chằn.

- Vậy con có hiền không? Mẹ thấy con cũng bắt nạt nó kia mà.

Nghe mẹ nói, Minh Hiếu chột phỉ cười, con bực tức bỗng xẹp xuống như quả bóng bị xì hết hơi. Anh nhướng mắt:

- Nhưng con là con của mẹ mà, sao mẹ lại bênh cô ta.

- Ủ, con là con. Nhưng mẹ chỉ nói theo lẽ công bằng của người lớn, con thấy không đúng sao?

- Thì đúng. Nhưng mà...

Bà Hoàng mỉm cười:

- Nhưng mà sao nào?

- Cô ta đã bảo con là Đ.T.K, con không biết Đ.T.K là gì nữa.

Bà Hoàng lắc đầu:

- Ủ, mẹ cũng không hiểu nó muốn nói gì nữa. Đâu, con hỏi nó coi.

Minh Hiếu kêu lên:

- Hỏi cô ta à ? Con thà chết chứ không thêm hạ mình làm chuyện đó đâu .
Mặc kệ cô ta nói gì thì nói, con vẫn là con được rồi.

Bà Hoàng cười mỉm ra vẻ đồng tình:

- Tùy con thôi.

Không hiểu sao nụ cười của bà Hoàng làm Minh Hiếu thoáng chột dạ, anh nói lảng:

- À! Tường Vi là ai vậy mẹ ?

- Nó là con của ông Trường An, một nhà kinh doanh ngành xây dựng có tầm cỡ ở thành phố.

- Sao cổ ở nhà mình làm gì ?

- Họ ra nước ngoài 6 tháng để du lịch và tìm thị trường mới, nên gửi tạm Tường Vi ở đây với mẹ . Con cưng mà, đâu thể cho ở một mình.

- Thì về nội, hoặc về ngoại cô ta.

- Tất cả đều ở tận ngoài Huế, Tường Vi lại đang đi học . Vả lại, có nó mẹ đỡ buồn hơn . Ba mẹ Tường Vi đều là những người bạn chí thân của mẹ, tính nó cũng dễ thương lắm.

Minh Hiếu chuyển tia nhìn sang vệt nắng chiếu vào nhà:

- Chỉ có mẹ khen thôi, con thấy cô ta dữ như chằn.

- Phải không đó, câu này hình như con nói chẳng thật lòng à nghe . Con không giấu được mẹ đâu.

- Con... có gì bất ổn sao ?

- Thì mẹ đâu biết, con hiểu rõ hơn mẹ mà . Con trai! Lúc nãy mẹ đã thấy cái nhìn của con...

Câu nói của mẹ làm Minh Hiếu thoáng lo ngại, nhưng vẫn nói cứng:

- Nhưng quả thật, con chẳng có gì, nhất là lúc này.

Bà Hoàng nói xa xôi:

- Phải . Cái gì cũng cần có thời gian... Thật ra, mẹ đã ao ước tới ngày được làm bà lâu lắm rồi đấy.

- Con chưa bao giờ... nghĩ tới chuyện ấy cả . - Giọng Hiếu bỗng trở nên hùng hồn - Mà nếu có cũng không phải là đối tượng hiện ở nhà mình, đẹp thì có đẹp nhưng... dữ quá . Những cô gái như thế, sau này sẽ lần lượt chồng cho xem.

Bà Hoàng lắc đầu nhè nhẹ:

- Suy nghĩ của con không được hợp lắm với ý mẹ, phải tùy ở mỗi hoàn cảnh chứ . Xét về gia thế, mình ngang hàng với họ, lo gì chuyện không có quyền, trừ phi con không đủ tài kìa.

- Mẹ! Chẳng lẽ...

- Không . Mẹ chỉ nói cho vui thôi, chứ mẹ biết tính con mà . Nhưng con nhìn người còn chủ quan, hời hợt lắm, phải phân biệt được thế nào là chanh đá chanh chua, với tính hồn nhiên tinh nghịch chứ con . Riêng với Tường Vi,

mẹ thấy rất vui vì nó đã đến đây.

Thấy mẹ cứ một mực khen ngợi Tường Vi, Minh Hiếu hơi e ngại . Anh hỏi thận trọng:

- Mẹ! Mẹ không có ý định ép con chứ ?

- Không bao giờ . - Câu hỏi của Minh Hiếu chợt làm bà Hoàng chạnh lòng . Bà cố nén tiếng thở dài - Bởi hôn nhân ép buộc sẽ không bao giờ có hạnh phúc . Không bao giờ.

Giọng bà chợt chùng xuống . Vẻ thần thờ của bà làm Minh Hiếu thấy lo lắng . Anh lay tay bà, gọi khẽ:

- Mẹ! Mẹ có sao không ?

Bà Hoàng lại nói tiếp, giọng cay đắng:

- Con nhớ nghe Hiếu . Trong bất kỳ hoàn cảnh nào, con cũng phải vươn lên, để chỉ thành hôn với người con yêu mà thôi . Nếu không, tất cả mọi điều thua thiệt, bất hạnh sẽ đè nặng lên người phụ nữ và sẽ giết dần, giết mòn cuộc đời cô ta . Con hiểu không ?

Vẻ mặt bà Hoàng chợt thay đổi, có một vẻ gì đó xa xăm . Buồn, nhưng là nỗi buồn sâu sắc . Hiếu cảm nhận được chứ không thể diễn tả . Hình như bà đã sống đau khổ ghê gớm, vì tính bay bướm của ba anh ngày xưa.

Tự nhiên anh đâm ra lúng túng . Anh đã quen thấy mẹ vui vẻ nhẹ nhàng, bây giờ biết mình phải an ủi nhưng anh lại không quen.

Quả thật tính anh rất cứng cỏi, ít khi nói được những câu tình cảm, điều đó chỉ nghĩ trong đầu, chứ diễn tả thì đành chịu.

Bà Hoàng chợt trở lại vẻ trầm tĩnh, bà mỉm cười:

- Thôi nào, đừng nói chuyện không vui nữa, vô ăn sáng đi con.

Nhìn mẹ trở lại trạng thái thư thả như mọi ngày, Minh Hiếu vừa nhẹ nhõm lại vừa nao nao . Quả là anh đã không đủ sự sâu sắc để an ủi mẹ lúc cần .

Nhưng không sao, anh sẽ tìm cho mẹ một cô dâu thật tâm đầu ý hợp, rồi mẹ sẽ vui thôi mà.

Ý nghĩ ấy làm Minh Hiếu thấy vui vui . Anh vừa đi, vừa huýt sáo nho nhỏ.

Nhìn cách bày biện, trang trí bàn ăn, bà Hoàng mỉm cười hài lòng . Chắc hẳn đã có sự sắp xếp khéo léo của Tường Vi và bà cũng hiểu vì sao cô đã không có mặt như mọi ngày.

Minh Hiếu đã bước đến ngưỡng cửa, anh cảm thấy căn phòng trông tươi tắn, sáng sủa hơn mọi ngày . Bất chợt, ánh mắt chạm đến bình hoa được đặt ở một nơi rất hợp lý, anh thốt lên:

- Ô! Đã có bình hoa rồi à ? Đẹp quá . Mẹ biết không, lúc này con định cắm hoa vào chung, nhưng bất ngờ bị Tường Vi la té tát khiến con chẳng nhớ gì cả, thật buồn cười.

- Vậy con biết ai đã cắm hoa không ?

Minh Hiếu suy nghĩ một phút rồi mỉm cười:

- Nếu không phải là Tường Vi thì mẹ đã không hỏi con, đúng không.

- Ừ . Vậy con cũng biết phải làm gì để cho nó xuống ăn sáng chứ ?

Minh Hiếu lắc đầu, nhăn mặt:

- Con phải làm chuyện đó sao ? Đến bữa ăn thì phải tự có mặt chứ, nhập gia tùy tục, phải không mẹ ?

- Đừng nhăn nhó mặt mày, không hay . Mọi ngày thì vậy, nhưng sáng nay nó đã có chuyện với con rồi, nếu con không cư xử cho đáng mặt nam nhi thì chẳng khác nào con đã...

Đợi mãi chẳng nghe mẹ nói tiếp, Minh Hiếu sốt ruột:

- Đã sao hả mẹ ?

- Đã tự giới thiệu mình rồi.

Những lời cuối cùng của mẹ làm Minh Hiếu ngẫm nghĩ một lúc . Cuối cùng, anh buông thõng:

- Kệ cô ấy nghĩ gì đi mẹ . Tối bữa, không ăn, đói ráng chịu . Mấy người đồng đánh như vậy, hơi đâu mà chiều.

Nghe con trai nói, bà Hoàng cũng gật đầu, nhưng giọng nói thoáng vẻ không vui.

- Ừ . Nếu con không thấy áy náy thì thôi, mẹ con mình ăn trước đi.

Câu nói có phần trách cứ của mẹ lại làm Hiếu thấy áy náy . Anh ngần ngừ một lúc rồi đứng lên:

- Hay là mẹ chờ con chút xíu, con mời cô ấy xuống cùng ăn cho vui.

Nhìn theo dáng vẻ miễn cưỡng của con trai, bà Hoàng lại thở dài . Tính tình cứng nhắc như thế, chẳng biết đến bao giờ bà mới có cháu ẵm bồng như người ta...

Chẳng bao lâu Minh Hiếu đã quay lại, giọng bức bối:

- Cô ấy không có trong phòng, mẹ ạ . Chắc đã đi chơi rồi, người gì mà vô kỷ luật quá.

- Sao con biết nó không có trong phòng ?

Hiếu chìa ra mảnh giấy:

- Con gọi mà không ai trả lời, cửa lại không khóa nên con vào đại, thấy cô ấy để cái này trên bàn.

Bà Hoàng cầm mảnh giấy đọc nhanh rồi ngược lên.

- Vậy thôi mình ăn đi.

Không còn bị mẹ bắt bẻ vì không chăm sóc Tường Vi, Hiếu vui vẻ ngồi vào ghế.

- À! Có chuyện này con quên kể mẹ nghe . Lúc sau này, mỗi lần về nhà con hay thấy có một người đàn bà đi qua lại trước cổng, hồi tối cũng có nữa.

- Bà ấy có nói gì với con không ?

- Dạ không . Con đâu biết bà ấy là ai đâu mà nói chuyện, chỉ thấy bà ấy nhìn con với cái nhìn buồn buồn lạ lắm . Mẹ có biết bà ấy không ?

- Ồ... Không . - Bà Hoàng phì cười - Đàn bà có cái nhìn buồn buồn thì trên đời này không ít, mẹ làm sao biết được ?
- Ủ nhỉ! Vậy mà con không nghĩ ra . - Minh Hiếu cũng bật cười.

Chuyến Xe Cuối Năm

Chương 3

Tường Vi cố thu mình lại, nhưng gió cứ lồng lộng từng cơn, khiến cô run lên vì lạnh. Màn đêm buông xuống khá lâu, nhưng cô vẫn cố nán lại lâu chừng nào hay chừng đó. Suốt ngày lang thang vô định, hết siêu thị đến cửa hàng khiến cô vừa mệt, vừa chán, nhưng về nhà thì... thà cô chịu lạnh còn hơn. Trời ạ! Sao cô Hoàng nhân hậu bao dung là thế, mà anh con trai lại khó ưa không chịu nổi. Vậy mà cô Hoàng cứ khen anh chàng có hiếu lắm, học giỏi lắm, nhiều tài vật lắm và nhất là đàn rất hay, khiến cô cứ nghĩ cô Hoàng là người mẹ hạnh phúc. Nhưng sự thật thì... Rồi đây cô sẽ khó mà sống hòa bình với người quá... "toàn vẹn" ấy.

Không thể chịu đựng được những lời trêu chọc chót nhả của những tên con trai ở bàn bên cạnh, Tường Vi gọi tính tiền rồi đứng lên. Đành phải trở về thôi. Bởi từ nhỏ đến giờ, cô quen sống trong sự xếp đặt, bảo bọc của gia đình nên những lúc như thế này, cô cũng chẳng biết đi đâu.

Cuối cùng cũng về đến nhà, nhìn căn nhà đã chìm trong bóng tối, Tường Vi thở phào. Ít ra là trong lúc này, cô không phải trả lời những câu hỏi đầy quan tâm của cô Hoàng và quan trọng nhất là không phải đối mặt với chàng Hiếu khó chịu kia. Cô lục giỏ tìm chìa khóa.

- Vào đi. Không có cửa nào khóa đâu.

Giọng nói khô lạnh vang lên sau lưng làm Tường Vi giật bắn người. Nhận ra Minh Hiếu, cô nhăn mặt:

- Lại là anh à? Sao giờ này anh chưa ngủ?

- Hừm! Cô bảo tôi ngủ được với những lời trách móc của mẹ tôi à? Thật không ngờ, mẹ tôi quý cô hơn con ruột của bà ấy nữa.

Giọng nói cộc cằn của Minh Hiếu khiến Tường Vi không dám đáp chất lại, tuy trong lòng rất âm ỉ. Cô thở ra nhẹ nhẹ:

- Vậy... cô Hoàng đã ngủ chưa?

Hiếu vẫn dậm dẳng:

- Cô nghĩ mình là gì để cả nhà phải bận tâm chứ. Đến đâu cũng mang theo tính đồng đánh kiểu con nhà giàu là không hay đâu.

Câu nói thẳng đuột của Minh Hiếu làm Tường Vi tức nghẹn. Nhưng không muốn làm kinh động mọi người nên cô mím môi, cố lấy giọng thật ôn hòa:

- Dạ, tôi xin lỗi vì đã làm phiền cả nhà và xin cảm ơn sự lo lắng của anh.

Chúc anh ngủ ngon.

Vừa khóa cửa lại, Minh Hiếu vừa lau bầu:

- Chỉ cần cô sống khuôn khế lại thì dù không phải chuc, ai cũng sẽ ngu ngon cả.

- Dạ.

Tường Vi đap gọn rồi lên lầu . Trong bóng tối, Minh Hiếu không thể thấy đưoc ánh mắt hần học bén ngót, cô ném lại phía sau anh.

Trần trọc mãi mà Minh Hiếu vẫn không ngu đưoc . Thái độ nhần nhin khác thường của Tường Vi lúc này làm anh cảm thấy không yên lòng, lại thấy ân hận vì đã thản nhiên trút đồ mọi sự bức bối lên cô bằng những lời lẽ vô cùng nặng nề, nhưng cô vẫn cố chịu đưng, trả lời anh dịu dàng . Thật không giống chút nào với cô Tường Vi buổi sáng . Tuy nhiên sự nín lặng của cô vẫn làm anh thấy áy náy và có phần hụt hẫng.

Xét cho cùng, cô ta đâu có sai . Tuy lời lẽ không đưoc êm dịu, nhưng cũng đã chịu sự đối xử thô bạo của anh rồi và tất nhiên, bị người ta bắt nạt thì ai cũng phải phản ứng.

Càng nghĩ càng thấy tội nghiệp Tường Vi phải chịu đưng thái độ nặng nề của anh . Lẽ ra với một người khách như vậy, anh phải tỏ ra là một người chủ nhà bất thiệp, nhiệt tình hơn . Đàng này ..

Hiếu đi tới lui quanh phòng rồi mở cửa ra hành lang . Thấy phòng Tường Vi còn sáng đèn, anh đoán một lúc rồi đến gõ cửa :

-Ai đây ? - Tiếng Tường Vi vọng ra.

-Tôi đây, Hiếu đây.

Giọng Tường Vi chợt dè dặt :

-Có chuyện gì không anh ?

-À, cũng có chút chuyện.

-Gấp không ?

-Cũng không có gì quan trọng . Tôi...

Giọng Tường Vi nhẹ nhàng nhưng cương quyết :

-Vay để sáng mai nói nghe, bây giờ cũng hơi khuya rồi.

Tự nhiên Hiếu thấy mất hứng khi nghe Tường Vi từ chối, anh nói hấp tấp :

-À... ừ .. Tôi có chút chuyện muốn nói với cô.

-Thì để mai nói.

-Không đưoc . Phải nói ngay bây giờ , mai nói chuyện khác.

Im lặng một lúc, cánh cửa hé mở, nhưng Tường Vi lại chặng ngay lối vào .

Hiếu hỏi do dự rồi đẩy cánh cửa rộng ra, bước vào phòng.

Tường Vi chẳng nói gì, chỉ có ánh mắt nhìn anh dò hỏi . Hiếu ngồi xuống ghế , cố lấy vẻ tự nhiên :

-Nói chung... cũng chẳng có gì quan trọng . Tôi cảm thấy áy náy, vì lúc này đã đối xử hơi bất công với cô, cả buổi sáng cũng thế . Thật lòng, đó không phải là bản tính của tôi.

-...

-Mẹ tôi bảo tôi cư xử hẹp hòi đã làm cô sợ, mà cô có sợ không ?

-...

-Tôi đã suy nghĩ rất nhiều về chuyện đã xảy ra, và thấy mình có hơi quá đáng, cô không giận chứ ?

-...

-Cô không cần phải đề phòng, tôi chỉ nói thật những điều đã nghĩ thôi.

-...

Thấy Tường Vi cứ một mực im lặng, Hiếu đâm hoang mang, anh cố diễn đạt thật mạch lạc những ý nghĩ lộn xộn trong đầu , nhưng càng nói lại càng thấy rối tung lên . Cuối cùng, anh kết luận :

-Tất cả những điều tôi nói đều là sự thật, và tôi sang đây với một mong muốn là cô không giận nữa . Nói chung, tôi muốn xin lỗi cô về chuyện đã qua.

Nói được hết những điều cần nói , Hiếu thở phào như vừa trút được gánh nặng . Anh nhìn Tường Vi chăm chú, chờ đợi và chấp nhận cơn thịnh nộ của cô.

Tường Vi vẫn không nói gì, chỉ có anh mắt là đã dịu đi . Mãi một lúc sau, cô mới chậm chạp lên tiếng ;

- Đúng ra, người phải nói lời xin lỗi là tôi, bởi tôi đã gây chuyện trước với anh . Nhưng tôi không đủ can đảm công nhận hành vi sai quấy của mình, nên tìm cách tránh mặt anh cho đỡ quê . Ban đầu , tôi chỉ định đi một lát thôi, nhưng đến khi thấy ở siêu thị có nhiều hàng đẹp quá, nên tôi mê mẩn quên cả mọi chuyện , quên cả thời gian làm cả nhà phải lo lắng, tôi thành thật xin lỗi.

Những lời giải thích của Tường Vi tuy có bất ngờ, nhưng làm Hiếu mừng như mở cờ trong bụng . Thật ra, cô cũng là người biết điều , chứ không hoàn toàn ngang bướng như anh nghĩ . Mọi nghi ngại , dè dặt ban đầu bay mất , anh mỉm cười thật tươi :

-Quả thật những lời của cô làm tôi vui lắm . Có đúng là cô hoàn toàn không giận tôi chứ ?

Tường Vi không đáp, chỉ gật đầu nhẹ nhẹ . Hiếu hồ hởi bộc bạch :

- Đúng là nằm mơ tôi cũng không nghĩ được Tường Vi hiền như vậy . Cô biết Không, cô bây giờ thật khác xa với bà chằn buổi sáng.

-Hả ! Anh nói gì ?

-Ô! Không... không nói gì cả . -Hiếu xua tay, nói trớ đi - À ! Nói cô thích đi chơi thì để tôi hướng dẫn cho, tôi biết nhiều chỗ hay lắm.

Mắt Tường Vi sáng lên :

-Thật không ? Gì chứ đi chơi thì tôi thích lắm . Trước đến giờ, tôi ít khi được tự do thế này . Nhưng anh không phiền chứ ?

-Không . không có gì phiền cả, tôi đang được nghỉ mà.

-Nếu vậy thì sáng mai nhé . Bây giờ tôi mệt quá, tôi đã đi suốt cả ngày hôm nay.

Hiếu đứng lên :

-Ừ . Cô nghĩ sớm đi, sáng mai gặp lại.

"Giờ này mà còn sớm sao ! " Tường Vi mỉm cười, khẽ lắc đầu nhìn Hiếu đi ra.

Sáng hôm sau.

Bà Hoàng đang ngồi đọc báo trong phòng khách . Nghe có tiếng ồn ào nơi cầu thang, bà ngược lên, nhìn thấy Tường Vi và Minh Hiếu đang vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ, bà vô cùng ngạc nhiên . Cả hai đã kịp làm hòa lúc nào vậy nhỉ ?

-Mẹ! Sao mẹ dậy sớm thế.

-Cũng bình thường chứ có sớm đâu con . -Bà nói mắt không rời Tường Vi

-Hai đứa định đi đâu hả ?

Đạ , con định đưa Tường Vi đi chơi vài chỗ, cô ấy sống ở đây từ nhỏ mà chẳng biết được mấy nơi, ngoài trường học cả.

-Vậy con biết nhiều lắm sao ?

-Thì cũng không nhiều lắm, nhưng cũng hơn cô ấy . - Bắt gặp cái liếc xéo của cô, anh nói thêm - Và đủ để cô ấy vui.

Bà Hoàng gật đầu :

-Ừ . Vậy hai đứa ăn sáng rồi đi, kéo nắn.

Đạ không . Tụi con sẽ ăn bên ngoài . Con đi nghe mẹ.

-Ừ.

Tường Vi cúi đầu :

-Thưa cô con đi.

Nhìn cả hai tung tăng vui vẻ , bà Hoàng lại mỉm cười, thầm nghĩ chuyện xa xôi.

Vừa ra khỏi cổng , Hiếu hỏi ngay :

-Bây giờ đi đâu ?

-Sao lại hỏi tôi, anh là hướng dẫn viên mà.

-Ừ nhi ! Tôi sẽ lần lượt giới thiệu với cô những nơi cực kỳ vui vẻ , bảo đảm cô chưa tới bao giờ.

Thấy Minh Hiếu chỉ mai mê nói về những nơi sẽ đến, Tường Vi nhắc nhở :

- Đi đâu cũng được, nhưng trước tiên phải đi ăn sáng, tôi không giỏi chịu đói đâu.

Minh Hiếu vỗ vỗ trán, cười với cô qua kính chiếu hậu :

-Ừ . Cô không nhắc tí nữa tôi quên.

-Chuyện quan trọng vậy mà cũng quên , thật đáng trách.

Hiếu cười to, thoái mái . Anh rẽ vào một quán ăn xinh xắn , thoáng mát, rồi cùng Tường Vi đi vào . Anh đưa cô tờ thực đơn, khi cả hai đã ngồi vào bàn :

-Cô thích ăn gì ?

Tường tình nghịch:

-Gì cũng thích . Nói chung, tôi có thể ăn hết món này đến món khác.

Hiếu cũng nói đùa :

- Đừng nhát tôi chứ . Nếu cô vừa là một bà la sát, lại vừa là một chiến hạm thì chẳng những tôi, mà mọi người cũng sẽ trốn thật kỹ, mỗi khi cô xuất hiện đấy.

Tường Vi cười nụ, nhìn vờ trên trần :

-Ừ . Tôi cũng đã hân hạnh biết qua sự dũng cảm của anh.

Biết Tường Vi muốn nhắc khéo chuyện hôm qua, Hiếu giả vờ đồng tình :

Đĩ nhiên rồi , đi với ma thì phải khoác áo giấy.

Tường Vi trừng mắt :

-Hà ! Anh nói gì ?

Giọng Minh Hiếu ngọt ngào:

-Không , không . Tôi chỉ muốn nói là cô xinh đẹp cô dễ thương , có điều hơn hẳn một tí . Và tôi cũng là người dễ thích nghi.

- Điều đó thì anh khỏi giới thiệu . Xí . Con trai gì nhiều chuyện -Tường Vi nguẩy đầu.

-Chắc tại gần những người ít nói như cô chẳng hạn... chỉ la thôi.

Câu sau cùng Hiếu nói nhỏ xiu , vậy mà vẫn không lọt khỏi tai Tường Vi .

Cô bặm môi :

-Rõ là cây muốn lặng mà gió chẳng dừng nhé . Anh cố ý kiếm chuyện thì đừng trách tôi.

Hiếu vờ rùng mình :

-Có cần phải nói lên thành lời không , chứ tôi thấy chỉ cần cô cau mày lại hoặc trừng mắt lên thì đến Thiên Lôi cũng phải bủn rủn cả người , riêng tôi thì đã giương cờ trắng lâu rồi.

- Đúng là miệng lưỡi Tô Tần.

-Cám ơn nhận xét khá chính xác của cô.

-Hứ ! Hồng dám.

Người phục vụ đã mang thức ăn lên, Minh Hiếu vẫn không ngừng khiêu khích :

-Nè, ăn đi để có sức cãi . Nếu cần cô có thể "xử" luôn phần của tôi.

-Không dám . Bởi tôi đã được biết qua sự hiền hậu của anh , chấp tôi hết keo nọ đến keo kia mà chẳng hề hấn gì.

Bị rơi vào cái bẫy của chính mình , Minh Hiếu cười xoa:

-Thì "một điều " . Nhưng dù sao tôi vẫn khâm phục năng khiếu nhớ dai của cô.

-Kim Tiên ! Vượt lên, vượt lên đi.

-Hồng Hạc ! Bay lên... phóng qua.

-Còn một chút nữa thôi, Nhật Hồng.

Tiếng reo hò vang dậy trên khán đài khiến Tường Vi thấy đỉnh tai nhức óc . Cô thật sự không hiểu sao ai cũng hoa chân múa tay, ra sức hét hò vào tai nhau chát chúa, chứ những con ngựa xa tít ngoài vòng đua có nghe được gì đâu , thậm chí chưa chắc nói biết được nó tên Kim Tiên hay Nhật Hồng hay gì gì nữa kia.

Tường Vi chán ngất nhìn quanh, ai cũng hăng hái hò hét, gọi những cái tên thật dễ thương đến khan cả giọng, đồ cả mồ hôi để cổ vù cho những con ngựa đang chạy thục mạng ngoài kia, thầm nghĩ : Giá mà Minh Hiếu đưa cô đi xem đá banh, có lẽ thích hơn, bởi sân cỏ dù sao cũng không đến nỗi bụi bay mịt mù như ở đây.

Càng nghĩ , Tường Vi càng thấy bức cho sự cả tin của mình . Lẽ ra cô phải hỏi trước địa điểm mới phải, giờ có ầm ỨC đến mấy cũng đành ngồi chịu trận chứ biết sao . Lỡ một lần, không biết thì thôi, sau này sẽ chẳng bao giờ cô dám cùng Hiếu đến cái nơi chết tiệt này nữa.

Minh Hiếu cũng đang nhiệt tình hò hét, nhưng vẫn không quên sự có mặt của cô, chốc chốc anh lại quay qua nhìn cô, mỉm cười rồi la tiếp.

Cuối cùng cuộc đua cũng kết thúc, Tường Vi thở hắt một hơi nhẹ nhõm . Mọi người lục tục đứng dậy , nhưng vẫn chưa chịu ra về , mà còn nán lại tiếp tục bàn tán sôi nổi, vì sao con này chưa thắng, còn con nọ bị sự cố trên đường đua.

Trời ơi ! Còn một đoạn tái bút nữa sao ? Thật đáng nổi giận . Và mặt Tường Vi xụ xuống như con chim cánh cụt.

Khá lâu sau, Minh Hiếu mới ra khỏi đám đông . Anh đến bên cô tươi cười :

-Cô chờ có lâu không ? Xin lỗi nhé.

Tường Vi cố giữ lịch sự, gượng cười :

-Thì cũng hơi lâu , nhưng không sao . Bây giờ về được rồi chứ ?

Hiếu không để ý đến vẻ mặt khổ sở của Tường Vi, anh mãi mê nói về cuộc đua.

-Cô biết không ? Hôm nay, tôi may mắn mua được con về nhất, thật bất ngờ.

-Ừ -Tường Vi lơ đãng.

-Nhưng cũng không hẳn vì may mắn đâu, nếu không biết xem dáng ngựa để xác định khả năng của nó.

-Vậy hả ?

Minh Hiếu nhìn đồng hồ rồi nói :

-Suất sau có nhiều con ngựa chạy hay lắm . Cô muốn xem nữa không ?

Xem thêm suất nữa à ! Tường Vi vội vã lắc đầu :

-Không . Tôi không biết hay dở là thế nào, có xem cũng phí.

-Không sao . Tôi sẽ hướng dẫn cho cô, bảo đảm cô sẽ thích.

-Thôi, đừng phí công . Tôi không có năng khiếu về chuyện này.

Đang say men chiến thắng . Hiếu nghĩ có lẽ Tường Vi khiêm tốn nên anh càng nhiệt tình.

-Không sao đâu . Khi biết đôi chút rồi, cô sẽ thấy rất lý thú . Cô thử xem suất nữa đi.

Tường Vi dứt khoát :

-Không . Nếu anh thích thì cứ ở lại đây, tôi sẽ về một mình.

Không hiểu sao, Tường Vi lại kiên quyết chối từ tham gia vào môn thể thao hấp dẫn như vậy . Hiếu thở dài tiếc rẻ :

-Cô không chịu thì tôi, chúng ta về vậy.

Tường Vi không nói gì, đứng yên chờ Hiếu đi lấy xe.

Lát sau , Minh Hiếu đã quay lại chỗ cô, giọng anh quạu quọ :

-Lên xe đi.

Giọng nói cộc lốc của Hiếu làm Tường Vi hết sức tự ái . Cô nổi sùng lên :

-Anh không phải miễn cưỡng vậy đâu , tự tôi về được rồi.

Nói xong, cô vùng vằng bỏ đi . Hiếu suy nghĩ một lát rồi cho xe chạy theo cô . Anh lên tiếng :

-Thôi, cô lên xe đi, kẻo không mẹ tôi lại bảo tôi ăn hiếp cô nữa.

-Vậy nếu không có cô Hoàng thì tôi sẽ không có hân hạnh được anh đối xử lịch sự à . Hay thật.

Đã bỏ lỡ một suất đưa ngựa lại còn bị mai mỉa , Minh Hiếu bực dọc :

-Bây giờ cô có lên xe không ?

-Không . Tôi biết cách lo cho mình.

-Tùy cô.

Nói xong, Hiếu phóng xe đi thẳng . Tường Vi tức tối nhìn theo rồi vẫy một chiếc taxi.

Về đến nhà mà Hiếu vẫn chưa về, Tường Vi phóng vội lên lầu , nhưng gặp bà Hoàng đang ngồi ở salon . Bà gọi cô lại :

-Vi về đó hả ? Sao về sớm vậy con ? Còn thằng Hiếu đâu ?

Đạ... tụi con bị lạc ở siêu thị, con tưởng anh Hiếu về rồi chứ.

-Vậy con về đây bằng gì ?

-Con đi taxi.

-Vậy sao con không gọi vào điện thoại vì động cho nó rồi hẹn đến nơi nào để gặp nhau.

-A ! có vậy mà con không nghĩ ra . Thôi, để con gọi điện bảo con đã về nhà, kéo ảnh tìm lâu.

Nói xong, cô chạy ào đến máy điện thoại và thở phào khi nghe tiếng Hiếu . Cô gấp gấp nói nhỏ.

-Alô . Hiếu hả ? Vi đây . Tôi đã nói với cô Hoàng là hai đứa bị lạc ở siêu thị, bao giờ anh về cũng nói thế nhé . Chào.

Chẳng đợi Hiếu trả lời, cô gác máy.

Đợi Tường Vi nói chuyện xong, bà Hiếu đến ngồi cạnh cô, giọng âu yếm :

-Thế nào, đi chơi vui không con ? Hiếu đã đưa con đi những đâu vậy ?

Tường Vi né tránh cái nhìn của bà Hiếu :

Đạ, vui lắm thưa cô . Anh Hiếu cho con ăn đủ thứ món, giờ con no kinh khủng . Chắc lát nữa , con không ăn cơm nổi đâu.

Nghe Tường Vi kể huyền thuyên, bà Hiếu cũng vui lây, bà nói đùa :

-Chắc hai đứa ăn hết quán của người ta rồi chứ gì ?

Có tiếng còi xe ngoài cổng, Hiếu đã về . Tường Vi vội vàng đứng dậy.

- Để con lên thay quần áo nghe cô.

Nói xong, cô hấp tấp đi như chạy lên phòng, nằm vật xuống giường , mặc con tức giận được tự do bùng nổ . Thật chẳng lời lẽ nào để nói cho hết những ý nghĩ căn tức cứ vùn vụt lướt qua trong đầu cô . Hừ ! người gì mà độc đoán, ích kỷ vô lương tâm , còn gì nữa nhĩ... à, bất lịch sự . Con trai gì khó ưa, bởi vậy tới giờ... tới giờ còn ế.

Đang miên man với những ý nghĩ bất mãn về Hiếu, cô giật nảy người khi nghe tiếng gõ cửa, cô ngồi bật dậy :

-Ai đó ?

-Tôi vào được chứ ?

Nhận ra giọng nói cộc lốc của Hiếu , Tường Vi mím môi :

-Không, không được vào.

Nhưng Hiếu đã đứng giữa phòng cau mặt nhìn cô :

-Cô nghĩ mình là gì vậy hả ? Tiểu thư hay công chúa ? Đến mỗi bữa ăn đều phải mời mọc hoài sao.

Đã bỏ mặc người ta ở trường đua, giờ còn lên giọng kẻ cả nữa .Tường Vi thấy tự ái vô cùng, cô ngoảnh đi :

-Tôi không đói và tôi cũng đã giải thích với cô Hiếu rồi . Anh đi ra đi.

-Bộ nói vậy rồi ai cũng tin hả ? Đi rửa mặt rồi xuống ăn cơm, đừng để mẹ tôi chờ.

-Anh không có quyền ra lệnh cho tôi, và yêu cầu anh ra khỏi đây ngay lập tức.

Hiếu bước đến ngồi xuống ghế, giọng thản nhiên :

-Giờ thì đi rửa mặt nhanh lên, tôi chờ.

-Không cần anh chờ, tôi không đi.

-Từ trước đến giờ, mẹ tôi quy định rằng đến bữa thì tất cả mọi người phải có mặt ở bàn ăn . Cô tuy là khách, nhưng nhập gia phải tùy tục, còn muốn bướng bỉnh thì để vào lúc khác hay hơn.

Giọng nói đầu về quyết đoán của Minh Hiếu làm Tường Vi tức giận đến trào nước mắt,giọng cô như vỡ ra :

-Anh đáng ghét lắm . Anh đi khỏi đây ngay . Tôi không muốn nhìn thấy anh.

-Không nhìn cũng không được đâu , cô gái đồng đánh ạ . Nếu không muốn

mẹ tôi vui thì tôi cũng chẳng cần đến đây.

-Anh... anh... Được rồi , anh không đi thì tôi đi.

Nói xong, cô nhảy gọn xuống giường . Nhưng Hiếu đã nhanh hơn, anh bước tới đứng chặn ngay cửa mỉm cười :

-Một quyết định đúng đắn , nhưng cô phải đi và đến chỗ tôi muốn kìa . Bây giờ thì rửa mặt tươi tỉnh nhất khi xuất hiện dưới nhà.

Biết không thể làm gì được trong lúc này, Tường Vi quắc mắt nhìn anh, hằn học :

-Anh thật đáng ghét ! Quỷ sa tăng cũng chưa qua được anh.

Nói rồi cô đi nhanh vào toilet . Khi cô trở ra, Minh Hiếu nhìn cô với nụ cười hài lòng :

-Trước sau gì cũng làm theo lời tôi, bướng bỉnh chỉ cho mất thời gian . Mà nè, lúc này cô đã đóng được vai kịch xuất sắc với mẹ tôi rồi, bây giờ tiếp tục nhé.

Tường Vi không nói gì, chỉ liếc anh một cái thật sắc .

Chuyến Xe Cuối Năm

Chương 4

Năm mãi cũng chán, Tường Vi mở cửa chậm rãi đi lên sân thượng . Hy vọng ở đây cô sẽ được yên ổn hơn.

Chọn một chỗ ngồi kín đáo, cô nhìn xuống dòng người bé tí đang xuôi ngược trên đường, nghĩ vẩn vơ mọi chuyện . Chưa bao giờ cô thấy mong ba mẹ về nhà hơn lúc này . Sống ở nhà cô Hoàng, cô thấy thật dễ chịu, không khí thoải mái như ở nhà mình, lại có phần tự do hơn, bởi thế cô muốn ba mẹ đi lâu lâu để cô được tận hưởng cảm giác tự do ấy . Nhưng sự có mặt của Hiếu đã làm cuộc sống yên bình của cô bị đảo lộn, anh tuy là một bác sĩ nhưng nóng tánh vô cùng, anh quyết đoán, nhạy bén, nhưng luôn làm cô thấy bất mãn . Ôi! Giá mà anh cũng dịu dàng như cô Hoàng thì tuyệt, cô chẳng phải chịu đựng tâm trạng nặng nề gì . Cầu cho những ngày nghỉ của anh qua mau mau.

Có tiếng bước chân nơi cầu thang, biết chắc chẳng ai khác ngoài Hiếu, Tường Vi nép người vào bức tường, cố thu mình thật nhỏ, hoặc tàng hình được càng hay.

Hiếu nghiêng ngó rồi đi thẳng đến chỗ cô, lên tiếng:

- Cô ở đây mà tôi tìm mãi . Làm gì ở đây vậy ?

Tường Vi cảnh giác hỏi lại:

- Anh tìm tôi có chuyện gì ?
- Chẳng có gì, nhưng cô chưa trả lời câu hỏi của tôi.
- Có cần thiết không ?
- Cần chứ, tôi tìm cô nãy giờ mà.

Đoán già đoán non vẫn không biết lý do khiến Minh Hiếu cần tìm mình, Tường Vi dè dặt:

- Tôi nhớ tôi đã chẳng làm gì để anh phật ý.

Hiếu gật đầu:

- Ừ . Có gì đâu.
- Vậy với tôi, anh không cần đóng vai người chủ nhà lịch lãm chi cho nhọc xác, cái gì trung thực vẫn hay hơn.

Biết Tường Vi đang nói kháy, Minh Hiếu vờ thờ dài, cố lấy giọng thăm não:

- Chẳng hiểu tôi đã làm điều chi sơ xuất để cô cứ phải đề phòng, cô có thể giải thích đôi chút, để tôi biết mà sửa đổi chẳng . Thật lòng, tôi chỉ muốn làm cô vui.

Xi! Gây cho người ta bao nhiêu chuyện dở khóc dở cười, còn giả vờ . Muốn

gieo tiếng oán đây mà . Tường Vi chép miệng:

- Vậy sao ? Nếu anh không nói thì không ai biết anh rất tốt bụng đây.
 - Lại mĩa mai nữa rồi, tính cô cũng đáo để chứ đâu có hiền.
 - Tôi chưa bảo mình hiền bao giờ, nhưng cũng chưa làm ai sợ cả.
 - Có thật tôi đã làm cô sợ không ? Tôi không nghĩ mình có được tài ấy . -
- Hiếu chột hạ giọng - Vi này! Nếu tôi đã làm gì cô không vừa lòng thì cũng đừng để bụng nhé, tôi không cố ý đâu.

Giọng nói dịu dàng êm ái của Minh Hiếu khiến Tường Vi càng đề cao cảnh giác . Con người này ghê gớm thật, mới bắt nạt người ta lúc trưa mà bây giờ đã ngọt ngào rồi . Bộ nói cô là con nít hay sao mà tin được những lời như vậy.

- Nghĩ gì mà mặt mày đăm đăm vậy, Tường Vi ? Cô biết không, nếu thường xuyên nhăn nhó người ta sẽ mau già lắm đây.

Lại còn nói cạnh khỏe nữa . Tường Vi nguẩy đầu:

- Kệ tôi.

Minh Hiếu vẫn ngọt nhạt:

- Tôi thật sự không hiểu . Không biết cô thì thôi, biết rồi thì xem như người một nhà, muốn trao đổi với cô về cuộc sống, muốn đưa cô đi chơi . Nói chung, tôi muốn chúng ta thân nhau hơn, nhưng cô cứ gạt phăng tất cả . Tôi có thể biết tại sao không ?

- Không sao cả . Tại tính tôi vậy đó, không có gì để giải thích đâu.

- Không đúng . Tôi thấy cô vui vẻ, niềm nở với tất cả mọi người, trừ tôi . Hay tôi đã làm điều gì đó mà cô không hài lòng ? Nếu cô nói ra, biết đâu sẽ giải tỏa được mọi hiểu lầm.

- Anh có bị cô Hoàng làm công tác tư tưởng không, mà sao tự nhiên vui vẻ nhận hết lỗi về phần mình vậy ? Cái đó không hợp với anh đâu.

- Cô quả là... Lúc tôi nói thật thì đa nghi như Tào Tháo . Còn lúc tôi nói đùa lại tin răm rắp, thật không hiểu nổi.

- Tôi chưa thấy anh đùa bao giờ.

Giọng nói nghiêm trang của Tường Vi làm Hiếu không khỏi phì cười . Anh nheo mắt:

- Cô chứng minh thử xem.

- Việc anh làm thì anh biết, cần gì hỏi.

Minh Hiếu đã thôi cười, anh hạ giọng như năn nỉ:

- Thôi, đừng dẫn dắt nữa mà . Nếu cô không nói thì làm sao tôi biết được đã lỡ làm điều gì để cô không vui.

Hứ! Nếu nói ra thì bảo nhỏ nhen, chấp nháp những câu nói đùa . Còn không nói thì bảo làm hiểm.

Tường Vi mát mẻ:

- Tôi đâu dám buồn anh . Vì nếu chịu khó buồn, chắc tôi sẽ ủ rũ suốt ngày

mất.

- Làm như tôi bất lịch sự lắm vậy.

- Sao anh nhận xét về mình chính xác thế ?

Hiếu bật cười sảng khoái, anh nhìn thẳng vào mắt cô:

- Vậy chắc chắn là có vấn đề rồi nhé . Cô nói đi . Tôi bất lịch sự chỗ nào ?

Tiếng cười của Hiếu làm Tường Vi ngớ người, chợt hiểu ra . Cô nguyền dài:

- Không, không nói.

Hiếu suy nghĩ một lát rồi gật gù:

- Được rồi . Cô không nói thì tôi sẽ tự tìm hiểu . Còn bây giờ tôi có chuyện này nói với cô, cô thử nhìn xuống đường kia, thấy gì không ?

Tường Vi nhìn theo ánh mắt Minh Hiếu gật đầu:

- Phố phường chật hẹp, người đông đúc.

- Vậy cô muốn làm nó đông đúc thêm không ?

- Bằng cách nào ?

- Đi chơi với tôi.

- Đi chơi à ? Có cần vòng vo vậy không ?

Minh Hiếu không trả lời, chỉ nhìn cô vừa dò hỏi, vừa thúc giục.

Nghe nói đi chơi, Tường Vi lại thấy nôn nóng . Nhưng nhớ lại chuyến đi buổi sáng, giọng cô chợt ỉu xiu:

- Anh lại đưa tôi đến chỗ đua ngựa như hồi sáng chứ gì . Tôi không đi.

Hiếu cười thành tiếng:

- Cô khéo lo thì thôi, buổi tối làm gì có đua ngựa . Đi chỗ khác.

- Chỗ khác là đi đâu ?

- Câu lạc bộ.

- Câu lạc bộ gì ?

- Câu lạc bộ Hướng Dương.

Tường Vi vẫn chưa hết nghi ngờ:

- Ở đó có đua ngựa không ?

- Chắc chắn là không, bảo đảm là không.

-Ồ! Nơi đua ngựa thì người ta đã gọi là trường đua rồi . Còn câu lạc bộ chắc là một sân khấu ca nhạc hoặc khiêu vũ chứ gì...

Nhận ra mình đã cẩn thận đến mức ngớ ngẩn, Tường Vi khẽ mỉm cười tự chế giễu mình.

Nhìn nụ cười trên môi Tường Vi, mặt Minh Hiếu cũng giãn ra.

- Cần nhắc xong chưa ? Không có đua ngựa thì yên tâm chứ gì ?

- Ừ, thì đi.

- Tôi thật không hiểu, môn đua ngựa hào hứng đến thế, mà cô không thích .

Tiếc thật.

- Không thích là không thích . Tôi không tiếc thì thôi, mắc mớ gì anh tiếc ?

Phải dẫn dụ khá lâu, Tường Vi mới chịu nói chuyện lại, để cô giận nữa thì

công toi . Minh Hiếu nói vội:

- Ừ . Không tiếc thì không tiếc . Bây giờ đi được chưa ?
- Thì đi . Nhưng tôi phải chuẩn bị một lát, được không ?
- Dĩ nhiên là được, nhưng nhanh nhanh một tí.
- Đừng lo . Tôi không bắt anh đợi lâu đâu.

Nói xong, Tường Vi chạy biến xuống lầu.

Minh Hiếu trù mền nhìn theo . Cô gái này có lẽ được cưng chiều ghê lắm và đồng thời cũng bị kiểm soát chặt chẽ lắm, đến nỗi mỗi khi nghe nói đi chơi là quên hết mọi chuyện.

Vừa ngồi vào xe, Minh Hiếu đã chìa ra gói ô mai:

- Nè, nhắm nháp cho vui.

Tường Vi ngạc nhiên nhìn Hiếu rồi lại nhìn gói kẹo . Và chẳng đợi mời lần nữa, cô cầm lấy mở gói cắn nhẹ miếng kẹo.

- Cảm ơn nghe . Ở đâu anh có vậy ?
- Có ngon không ?
- Ngon lắm . À này! Do anh "sáng tác", hay do kinh nghiệm vậy ?

Vừa nói, Tường Vi vừa giơ cao gói kẹo . Hiếu bật cười:

- Có thì cứ việc thưởng thức, tìm hiểu nguồn gốc làm gì ?
- Thích thì hỏi.
- Có cần thiết không ? Bởi nếu bảo do công sức của tôi thì cô không tin, còn nói do kinh nghiệm thì cô không ăn, đằng nào tôi cũng không muốn.

Và Minh Hiếu lại cười, anh nói như khoe:

- Cô biết không ? Ngoài kẹo ra, tôi còn biết cô thích những thứ khác nữa.
- Chẳng hạn ?
- Cảm giận đấy.
- Anh cứ nói.
- Cô ấy à, thích đi chơi, thích vùi vãnh, thích giận và nhất là thích bắt nạt tôi.

Tường Vi quay lại cười vang:

- Thích bắt nạt anh ấy hả ? Đó là điều ngoài sức tưởng tượng của tôi, tôi chẳng bao giờ dám vượt râu hùm.
- Nhưng đã là sự thật.
- Có chuyện đó nữa sao ?
- Vậy cô không thấy tôi mất ăn mất ngủ vì một câu nói của cô.

-...

- Đã có lúc cô gọi tôi Đ.T.K.

Tường Vi nhướn mắt rồi bật cười:

- Anh vẫn còn âm ức vì câu đó à ? Thảo nào đã bắt tôi đi xem đua ngựa, một cách trả thù thật tinh vi.

Minh Hiếu xua tay đính chính:

- Không . Đó chỉ là sự cố do chủ quan . Thật lòng, tôi chỉ muốn cô vui, ngoài

ra, chẳng có sự trả thù nào cả.

- Tôi chỉ nói có một câu, sao anh nói nhiều quá vậy ? Ấy là tôi chỉ đùa thế thôi . Chứ sự tốt bụng của anh, dù không nói ra thì ai cũng biết.

- Lại xỏ xiên nữa rồi.

- Sao anh lại nghĩ thế ?

Minh Hiếu nửa đùa nửa thật:

- Bởi vì những câu nói của cô, lúc nào cũng mang nhiều ý nghĩa.

- Chỉ vì anh hay suy luận thôi, chứ "bụng dạ tôi ăn thật nói ngay, nào có biết bụng anh co hẹp".

Bị Tường Vi phản ứng bất ngờ, Hiếu chỉ biết lắc đầu cười trừ.

- Miệng lưỡi đến thế mà cứ bảo mình không phải là sư tử . Trong khi này giờ, cô vẫn chưa cho tôi biết Đ.T.K là cái gì ?

Tường Vi nhìn ra ngoài đường, nói chậm rãi:

- Chỉ sợ khi tôi nói ra sẽ không được hưởng sự ưu ái của anh.

- Chẳng lẽ tôi nhỏ nhen vậy sao ?

- Đ.T.K là Dovtoepxki, một nhà văn điên điên... Các tác phẩm của ông càng đọc càng rối...

- Thảo nào, tôi cũng thấy rối rồi... vì cô.

Câu nói đầy ẩn ý của Minh Hiếu làm Tường Vi chột đỏ mặt . Cô trừng mắt:

- Hả! Anh nói gì ?

- Ô! Không... Đã đến nơi rồi kìa.

Hiếu chỉ tay về phía trước, nói lảng . Tường Vi nhìn theo, không khí nhộn nhịp xung quanh đầy đủ những sắc màu rực rỡ của ánh đèn màu trang trí, khiến cô lại thấy nao nao . Quên bằng chuyện vừa rồi, cô xuýt xoa:

- Trời ơi! Vui quá! Thiên hạ đông ơi là đông.

- Cô có muốn đi tham quan một vòng không ?

- Sao không muốn được nhỉ, hỏi hơi thừa.

Tường Vi không trả lời, nhưng nhìn ánh mắt cô, Hiếu dư biết mình phải làm gì.

Đúng như Tường Vi đã đoán, câu lạc bộ Hướng Dương là một trung tâm giải trí khá lớn với nhiều khu riêng biệt, từ sân khấu ca nhạc đến vũ trường, cả những nhà để thi đấu các môn thể thao.

- Cô thấy thế nào ?

- Vui lắm . Tôi ít khi được đến những nơi này.

- Nếu muốn cô có thể đến thường xuyên . Ở đây, người ta không có thời gian để buồn.

- Ừ . Tôi cũng thấy vậy.

- Đi này giờ cô có mệt chưa ? Có muốn ghé vào một nơi nào không ? Như sân khấu ca nhạc hay khiêu vũ chẳng hạn . Hay đổi không khí, đi xem thi đấu thể thao cho vui.

Nghe Minh Hiếu vạch ra một lộ chương trình, Tường Vi thấy rối tung lên, bởi môn nào cô cũng thích, khiến cô phải cân nhắc...

- Chương trình nào tôi cũng thích cả . Thôi thì anh cho tôi đi xem người ta thi đấu thể thao đi.

Minh Hiếu chỉ tay một vòng:

- Mỗi nhà là một môn thi: Cầu lông, bóng bàn... Đi đâu, tùy cô chọn.

- Tôi được trọn quyền chọn lựa à ?

Minh Hiếu gật đầu.

- Hoàn toàn.

- Tốt bụng nhỉ.

- Trước nay vẫn vậy.

Tường Vi quan sát một lượt, rồi chỉ đại vào một ngôi nhà có mái vòm màu xanh . Hiếu hơi khựng lại:

- Quyết định cuối cùng chưa ? Cho cô có quyền thay đổi ý kiến đây.

Giọng nói có đến 8 phần chế giễu của Minh Hiếu, khiến Tường Vi tự ái đùng đùng . Thể thao chừ có gì ghê gớm đâu mà không biết . Cô nhất định vào ngôi nhà kia . Minh Hiếu ngân nga:

- Vào đây, cô sẽ thấy hối hận đây.

- Không hối hận.

Không ngăn được ý muốn của Tường Vi, Minh Hiếu đành đưa cô vào trong . Anh loanh quanh tìm một chỗ ngồi xa xa sàn đấu . Thấy vậy, Tường Vi nhăn mặt.

- Sao anh không chọn mấy ghế phía trước kia ? Sàn đấu nhỏ bé như vậy, mà ngồi xa tí thế này thì làm sao thấy rõ được ?

Minh Hiếu không trả lời, chỉ ậm ừ trong miệng . Tường Vi thấy tự ái vì thái độ là lạ của anh, cô cũng im lặng . Chẳng bao lâu, trận đấu đã bắt đầu, hai võ sĩ xuất hiện trên võ đài cùng cúi chào nhau lịch sự . Sau một hồi còi của trọng tài, cả hai lại lao vào nhau, tìm cách hạ đo ván đối thủ của mình.

Càng xem, Tường Vi càng thấy đầu óc căng thẳng, nặng nề kinh khủng .

Trời ơi là trời! Cô đã không chịu nổi sự căng thẳng với những âm thanh chát chúa ngoài trường đua, bây giờ lại đi xem người ta đánh nhau . Thật muốn chết được.

Thấy Tường Vi cứ nhắm nghiền hai mắt, Hiếu hỏi nhỏ:

- Sao cô không xem ? Trận này hay lắm.

- Hay thì anh xem đi, tôi không thích.

- Không thích hay sợ ?

"Hừ! Không thích cứ bộ sợ gì, hỏi vô duyên".

Giọng Hiếu vẫn vang bên tai:

- Cô mở mắt ra đi . Họ thi đấu chứ có làm gì cô đâu.

- Thi đấu gì như trả thù vậy, cứ nhè mặt nhau mà đánh bôm bốp, ác kinh

khủng.

- Không phải ác đâu, họ đang tranh tài cao thấp đấy mà . Người nào tài giỏi hơn thì sẽ thắng.

Tường Vi vẫn lắc đầu nguầy nguậy:

- Gì chứ, tài cốt tìm sơ hở của người ta để nện thì có gì hay đâu.

- Thì nhanh mắt nhanh tay cũng là tài đấy . Xem quen rồi, cô sẽ không còn thấy sợ nữa.

- Tôi không quen nổi môn thi đấu khủng khiếp này đâu.

- Sao lại không ? Cô thấy không, cả hai đều biết mình có thể sẽ bị nện, nhưng chẳng ai bỏ chạy cả . Cô chỉ ngồi xem cũng không đủ can đảm sao ? Vả lại, quanh đây có các cô gái đi xem thi đấu, có ai sợ gì đâu.

- Kệ họ.

- Lúc này chính cô đã kiên quyết muốn vào ?

- Ừ thì... tại tôi không ngờ trận đấu căng thẳng quá.

- Vậy bây giờ cô có muốn ra khỏi đây không ?

- Còn phải hỏi.

Tường Vi háy anh rồi ngoảnh đi . Hiếu lắc nhẹ:

- Vậy còn chờ gì nữa mà không đứng lên.

Chỉ chờ có thế, Tường Vi lập tức đứng lên ngay . Cả hai len ra khỏi hàng ghế, đi ra ngoài . Thật là nhẹ nhõm cả người . Như trút bỏ được gánh nặng, Tường Vi ngược lên trời, thở phào một tiếng:

- Mát và dễ chịu hơn trong đó nhiều.

Hiếu đứng đối diện với cô, nheo mắt:

- Bây giờ muốn đi đâu nữa đây ? Xem đồ vật nữ không ?

- Đồ vật nữ là cái gì ?

- Là giống như lúc này vậy đó . Nhưng người ta lừa để vật đo ván, chứ không đánh.

Tường Vi khẽ nhăn mặt:

- Anh đi một mình đi.

Rồi cô dần dỗi bỏ đi . Hiếu cười xòa, nắm tay cô, giữ lại:

- Đợi tôi.

Anh tự nhiên choàng tay qua vai Tường Vi . Bị bất ngờ quá, cô xoay người định né . Nhưng anh đã cương quyết giữ cô lại, như một sự bắt buộc dịu dàng, một cử chỉ sở hữu . Cuối cùng, cô cũng ngoan ngoãn thần phục.

o O o

Tường Vi đưa Hiếu về Buôn Mê Thuật giới thiệu gia đình . Thật ra thì cả hai chỉ mới bắt đầu giai đoạn yêu nhau, chẳng ai nghĩ đến chuyện xa vời .

Nhưng không hiểu sao, cô Hoàng cứ muốn Minh Hiếu gặp ba Tường Vi càng sớm càng tốt . Thế là cả hai đi về nhà Tường Vi vào ngày chủ nhật.

Khi cả hai về đến nơi, Tường Vi giới thiệu với mẹ mối quan hệ của cô . Bà

ta có vẻ cởi mở dịu dàng với Hiếu, một sự cởi mở thật lòng, xuất phát từ tình cảm xa xưa nào đó.

Nhưng với ông Trường An, đằng sau vẻ lịch sự thân ái, có cái gì đó rất giả tạo, mà cả hai đều quá non trẻ để nhận ra . Nó thể hiện trong tia nhìn kém thân thiện được giấu kín, ở những cái nhếch môi thâm hiểm ngấm ngấm. Sau bữa ăn tối, mọi người tập trung sang phòng khách, ông An đến ngồi cạnh Tường Vi, giọng dịu dàng:

- Vi nè! Ba có chút chuyện muốn nói với cậu Hiếu, con đi nghỉ sớm nghe.

Quen tính nhõng nhẽo, Tường Vi giãy nảy:

- Sao là chuyện riêng hả ba ? Con không chịu đâu.

Ông An vỗ vỗ vào tay con gái, dỗ dành:

- Ngoan nào, Tường Vi . Ba mẹ vì hạnh phúc của con mà.

- Nếu là hạnh phúc của con thì con càng phải biết.

- Tường Vi! Đừng bướng bỉnh nữa mà, em phải nghe lời hai bác chứ.

Tường Vi nghĩ một lúc, rồi ra điều kiện:

- Ừ . Ba mẹ không cho em biết thì thôi . Nhưng anh không được giấu em điều gì cả, chịu không ?

- Dĩ nhiên rồi.

Minh Hiếu gật đầu trấn an Tường Vi . Cô bấu nhẹ vào vai anh rồi ra khỏi phòng.

Đợi Tường Vi đi khuất , ông quay qua bà An , mỉm cười :

- Thanh pha giùm anh hai ly cà phê nhé, mang qua phòng anh luôn.

Giọng điệu sai bảo của chồng tuy có dịu dàng , nhưng vẫn khiến bà An khó chịu , nhất là trước mặt Minh Hiếu. Bà ném cho ông cái nhìn hằn học rồi đi ra.

Về ẩn nhẫn cam chịu của bà An làm Hiếu thấy lo lo . Chẳng lẽ đằng sau vẻ đầm ấm hạnh phúc kia còn có một điều gì.

- Qua đây với bác , Hiếu.

Giọng nói không còn vẻ thân thiện như lúc đầu , cộng với thái độ bất mãn của bà An gây cho Hiếu cảm giác bất an khi theo ông sang phòng làm việc.

- Cậu có đoán được tôi sẽ nói chuyện gì không ?

- Thừa bác , không.

- Vậy cậu có biết Tường Vi là con gái duy nhất của tôi không ?

- Dạ biết.

-Và cậu chắc chắn biết rằng nó sẽ là người thừa hưởng toàn bộ khối tài sản to lớn do chúng tôi tạo ra chứ ?

- Dạ... cháu chưa hiểu ý bác.

- Cậu không cần phải thận trọng , chúng ta đã là người làm ăn rồi , vòng vo chỉ mất thời gian.

- Dạ.

- Nếu tôi bảo công sức của chúng tôi khi tạo ra khối tài sản ấy là quá lớn , không thể trao vào tay một kẻ khố rách áo ôm như cậu , nếu một khi cậu cưới Tường Vi thì cậu nghĩ sao.

Câu nói của ông An như một ngọn roi quát thẳng vào mặt Hiếu đau buốt , anh đứng bật dậy :

- Thưa bác , cháu yêu Tường Vi , trước hết không phải vì khối tài sản to lớn cô ấy sẽ thừa hưởng ,bởi? Vì với khả Năng và sự nghiệp của bản thân , cháu đủ sức lo cho cô ấy một cuộc sống sung túc đến trọn đời .vả lại , nếu tính về tài sản thì trong tương lai, bản thân cháu cũng sẽ được thừa hưởng gia tài của mẹ . của hồi môn của Tường Vi dù lớn đến mấy , thực tế suốt đời cũng nằm trong tù sắt mà thôi.

Minh Hiếu nói một hơi , nhưng vẫn chưa trút hết được sự bức tức trong lòng . Thật không ngờ tình cảm của anh với Tường Vi lại bị Ông An hiểu ở khía cạnh thô thiển như vậy.

- Cậu khẳng khái lắm . Nhưng cậu ngồi xuống đi , tôi chưa nói hết mà.

- Dạ , cháu chỉ giải thích để bác hiểu đúng hơn về tình cảm giữa cháu và Tường Vi.

Với cháu , tình yêu chân thật là trên hết , tiền bạc có nhiều đến bao nhiêu cũng không thể mua được.

Ông An ngả Người trên ghế , mắt lim dim :

- Lý luận của cậu khá đầy , nhưng không thuyết phục được tôi đâu.

- Thưa bác....

Ông An giơ tay chặn lại :

- Để tôi nói hết. Cho dù cậu có sống trong gia đình danh giá đến đâu thì bản thân cậu cũng chỉ là một đứa trẻ lạc loài . Tường Vi là cành vàng lá ngọc tôi không thể để nó rơi vào tay một người như cậu được.

- Dạ , cháu chưa hiểu . Ý bác là

- Có gì khó hiểu đâu người lớn chúng tôi có quan niệm về hôn nhân chín chắn hơn bọn trẻ các cậu . Nói thẳng ra , tôi đã tìm cho Tường Vi một người chồng xứng đáng rồi , cậu khỏi phải bận tâm.

Vẻ cao ngạo , tự mãn không cần che giấu của ông An khiến Hiếu thấy bất bình , anh cố nén cảm giác tức nghẹn đang dâng trào , nói nhỏ nhẹ :

- Thưa bác , bác đã sắp đặt cho cuộc hôn nhân của Tường Vi , chung qui cũng phát xuất từ sự thương yêu đối với cô ấy . Nhưng cháu biết Tường Vi chỉ yêu một lần và cô ấy sẽ rất đau khổ nếu thành gia thất với người xa lạ . Bác thử tưởng tượng xem , phải sống và làm bạn phận với người không yêu thì làm sao có hạnh phúc toàn vẹn được.

Ông An chột nhồm dậy như bị điện giật . Ông đập bàn , quát lớn :

-Phải biết thân phận mình cho bớt hung hăng, cư xử cho đúng phép tắc. Cô Hoàng chỉ là người nuôi dưỡng cậu thôi, còn mẹ ruột của cậu hiện đang ở rất

xa và rất nghèo khổ và đó là cái giá mà bà ấy phải trả cho sự lựa chọn của mình.

Dường như câu nói này ông An không phải nói với Minh Hiếu, mà là nói cho thoa? mãi sự thù hận với một người nào đó, không có mặt ở đây. Minh Hiếu lắc đầu nói rần rở

-Cháu không tin bác đang tìm cách để chia rẽ chúng cháu.

-Sự thật vẫn là sự thật con tin hay không là tùy cậu. Mẹ cậu là người đàn bà người đàn bà trắc nết, chỉ vì tình yêu mà bỏ cả cha mẹ, bỏ cả gia đình. Chưa hết mẹ cậu còn đang tâm phá hoại hạnh phúc, gia cang người ta.

Trong phút chốc Minh Hiếu quên mất người đàn ông này là ba của Tường Vi, là người quyết định hôn nhân của anh với cô Trước mặt anh bây giờ là người đàn ông nhỏ nhen, ti tiện, đáng ghét, chẳng quang minh chính đại, lại đi gièm siểm sau lưng người khác nhất là gièm siểm một người đàn bà. Anh mím môi

-Không có, bác nói dối, không bao giờ có chuyện đó.

Ông An nhướn mắt nhìn Hiếu giây lát, rồi bỗng bật cười, giọng cười khăng khắc trong cổ họng. Cười chán ông lại nghiêng răng cay cú

-Cứ ngồi xuống và bình tĩnh lại đi, tôi đã nói hết đâu nào. Mẹ cậu là người đàn bà xinh đẹp nhưng độc ác vô cùng. Sau một thời gian sống lén lút với chồng người khác, bà ta mang thai. Và để xóa lấp tội lỗi của mình bà đã bán ngay đứa trẻ sau khi sinh cho cô Hoàng. Vậy cậu thử nghĩ xem, tôi sẽ giao Tường Vi cho một người mang dòng máu bất nhân bất nghĩa như cậu sao?

-Ông đề tiện ... - Minh Hiếu nắm chặt tay – Ông chỉ muốn chia rẽ chúng tôi nên mới dựng nên câu chuyện ấy. Không bằng chứng tôi không tin.

-Nhưng sự tức giận của cậu đã chứng tỏ cậu tin quá đi rồi.

-Không tôi chỉ bất mãn vì lời gièm siểm của ông với người vắng mặt thôi.

-Bình tĩnh lại đi. Trước tiên cậu đã yêu và đang muốn cưới con gái của tôi.

Nay gặp chút trở ngại với gia đình, cậu đã không tin lời tôi vừa nói là sự thật, thế sao cậu không dùng lý lẽ ôn hòa nhã nhặn của cô Hoàng ra thuyết phục tôi, mà chỉ dùng toàn một thái độ nóng nảy, những lời nặng nề để nhục mạ nhục phụ tương lai của mình. Điều đó cũng đủ chứng minh câu chuyện tôi vừa kể có thật hay không. Nếu không tin thì cậu cứ đi hỏi cô Hoàng. Tôi nghĩ cô ấy chắc không hẹp hòi gì với câu chuyện cậu tìm về cội nguồn đâu.

– Ngừng một chút ông An lại nói tiếp – Những điều cần nói tôi đã nói xong, cậu có thể về được rồi. Chuyện của cậu với Tường Vi tôi sẽ có cách giải thích với nó, cậu không phải bận tâm.

Hiếu nặng nề đứng lên.

-Tình yêu giữa cháu và Tường Vi nếu gặp khó khăn thì cháu sẽ cố gắng vượt qua Còn câu chuyện của bác nói cháu vẫn không tin. Thưa bác cháu về.

Câu nói đầy vẻ tự tin của Minh Hiếu, đối với ông An là một thách thức,

khiến ông vô cùng tức giận, ông cười gằn

-Cậu cứ thử xem. Tôi thích những người có cá tính như cậu lắm.

Minh Hiếu ngần ngừ như muốn nói điều gì nhưng lại thôi, anh chào ông An lần nữa rồi đi ra.

Nhìn theo dáng vẻ chững chạc của Hiếu, ông An lại thấy bức tức lần nữa. Nếu Minh Hiếu không phải là con của Ngân Chi thì ông cần gì phải đắn đo. Nhưng ngày xưa ông đã không lay chuyển được Ngân Chi, và hôm nay có đầy đủ tiền bạc địa vị và quyền lực trong tay, ông cũng không khuất phục được con trai của bà. Trời ơi, tại sao với bà ông không bao giờ có được niềm vui chiến thắng vậy chứ ?

Chuyến Xe Cuối Năm

Chương 5

Câu chuyện của ông An kể dù đã cố phản bác, nhưng Hiếu vẫn không khỏi bàng hoàng, choáng váng nửa tin nửa ngờ. Có thật anh bị mẹ bỏ rơi không? Nếu ông An bịa đặt sao lại còn thách thức, mà tại sao bà Hoàng lại chẳng nói nửa lời về chuyện ấy ... Những câu hỏi cứ vùn vụt lướt qua, quay cuồng trong đầu, khiến anh đang chạy xe trên đường mà chẳng biết gì đến chung quanh.

Không hiểu sao cuối cùng anh cũng về được đến nhà, bởi với kiểu chạy xe kinh hồn bạt vía vừa qua, đã không ít người cho rằng anh đang trên đường đến gặp “Diêm Vương”

Đón Minh Hiếu ở ngay cửa, bà Hiếu sững sờ nhận ra vẻ mặt đau khổ tột cùng của anh. Bà hiểu tất cả, bởi đó cũng chính là lý do khiến bà pháp phồng lo âu từ lúc Hiếu ra khỏi nhà. Bà vội vàng theo anh lên phòng.

- Hiếu con sao vậy ? Có bệnh không?

Minh Hiếu ngồi phịch xuống salon, lắc đầu

-Không, không có gì cả mẹ a.

-Sao mặt con thất thần vậy Hiếu ? Chuyện gì đã xảy ra với con?

Hiếu vẫn lắc đầu không đáp mắt nhìn trừng trừng lên trần nhà. Bà Hoàng vẫn dụi dằm

-Có chuyện gì con cứ nói cho mẹ biết. Mẹ chắc chắn sẽ giúp được con mà.

Minh Hiếu vẫn lắc đầu, mãi một lúc sau anh mới bật ra giọng cay đắng :

-Có đúng như vậy không mẹ? Có đúng như vậy không?

Nhìn ánh mắt của Minh Hiếu bà Hiếu biết rằng không thể dấu được anh chuyện của bao nhiêu năm về trước, bà hỏi gặng

-Nhưng bác An đã nói gì với con?

Minh Hiếu không nén được sự cay đắng, uất ức đang bốc ngùn ngụt trong đầu, anh nói một hơi

-Bác ấy bảo con là một đứa con vô thừa nhận, mẹ đã mang về nuôi . Còn mẹ ruột của con là một người đàn bà trắc nết, bất nhân, bất đắc dĩ phải sinh ra con, nên đã rao bán con cho rảnh nợ, và giờ đây bà đang sống rất nghèo khổ đang chịu đựng sự trừng phạt vì những hành động bất nhân đã gây ra.

Càng nghe Hiếu nói bà Hoàng càng cảm thấy tức giận, ghê tởm những lời vu khống tron tru của ông An. Bà chau mày vỗ vỗ vào vai anh:

-Con bình tĩnh lại đi, chuyện không đến nỗi như con vừa nghe đâu.

-Nghĩa là có một sự thật như vậy?

Bà Hiếu gật đầu nhè nhẹ.

-Nhưng sao mẹ lại dẫu con?

-Mẹ không dẫu con, chỉ chưa kể ra mà thôi . Mẹ dự định sau khi con lập gia đình mẹ mới nói . Bởi vì lúc ấy con mới đủ sáng suốt để suy xét mọi việc một cách chính chắn thấu tình đạt lý hơn. Nhưng bây giờ việc xảy ra không đúng với dự định, con đã biết rồi thì phải biết cho đúng để hiểu và thông cảm với nỗi đau của người trong cuộc.

Nhắc lại chuyện củ bà Hiếu không khỏi xúc động. Cố nén tiếng thở dài và những cảm xúc đang dâng đầy, bà nói chậm rãi

-Câu chuyện con được nghe từ bác An chỉ đúng một phần đó là con không phải con ruột của mẹ. Còn những lời về tư cách của mẹ ruột con thì hoàn toàn do ông ấy bịa ra tất cả đều do tính hẹp hòi ích kỷ của người đàn ông cay cú vì thất tình

Một tia hy vọng ánh lên trong mắt Hiếu, anh nôn nóng thúc giục

-Vậy sự thật ra sao kể nhanh đi mẹ. Tại sao mẹ ruột con lại không nuôi con? Sao bác An lại phỉ báng mẹ con hết lời vậy?

Bà Hiếu không đáp chỉ hỏi lại :

-Vậy lúc anh An kể chuyện chị ấy có ý kiến gì không hay một thái độ nào?

-Không bác trai nói riêng với con trong phòng sau khi đã đuổi hết mọi người ra ngoài

Bà Hiếu gật đầu giọng trở nên căm phẫn :

- Đây, con thấy chưa ? Anh ấy chỉ nói riêng với con bởi có mặt chị An thì con đâu đã nghe những lời bịa đặt giả dối tro trên đến thế.

Lần đầu tiên thấy mẹ bộc lộ sự tức giận, dù với ba của Tường Vi, Hiếu lại thấy hài lòng. Điều đó chứng tỏ mẹ của anh dù ở hoàn cảnh nào thật sự vẫn đáng kính trọng. Anh im lặng hồi hộp chờ những thông tin tốt đẹp về mẹ ruột của mình bởi nếu bà thật sự xấu xa thì bà Hiếu dù có muốn cũng làm sao bênh vực được

Trầm ngâm khá lâu như để sắp xếp câu chuyện, bà Hiếu mới chậm chạp bắt đầu

-Hôm rồi con có hỏi mẹ về một người phụ nữ có cái nhìn buồn buồn, đôi khi xuất hiện, con có nhớ không?

- Dạ nhớ, và mẹ đã bảo con ngớ ngẩn vì làm sao mẹ biết hết được những người có ánh mắt buồn buồn.

-Người phụ nữ ấy chính là mẹ ruột của con đấy

Hình dung khuôn mặt người phụ nữ hôm nọ và bức ảnh của ông An, Hiếu chợt giật mình thảng thốt

-Mẹ nói sao? Người ấy là mẹ ruột của con à? Vậy là đúng rồi, bác An đã cho con xem bức ảnh của bà ấy nhưng con không tin

Bà Hiếu gật đầu khẳng định

- Đúng, chính là mẹ ruột của con. Mẹ ruột của con tên là Ngân Chi, trước kia là con một gia đình nho phong lễ giáo. Mẹ con rất đẹp, rất hiền, ba mẹ con yêu nhau rất sâu sắc, nhưng ông ngoại con kiên quyết không đồng ý. Bởi ông quan niệm chỉ có cha mẹ mới có quyền định đoạt việc hôn nhân cho con cái thôi, còn vấn đề tình yêu thì ông hoàn toàn bác bỏ xem đó là điều hư hỏng cấm kỵ. Gia đình bên nội con cũng giàu có, quyền thế vô song, nên rất tự ái với định kiến của ông ngoại. Lập tức bắt ba con đi cưới vợ ngay cũng là con nhà dòng dõi để trả đũa. Bác An trước đó đã rất si mê mẹ con, nay được dịp lập tức cầu hôn. Ông ngoại con bằng lòng ngay. Dù trong lòng rất đau khổ nhưng Ngân Chi vẫn khẳng khái từ chối bác An. Cuối cùng không chịu nổi sự thúc ép của ông ngoại, mẹ con đã bỏ trốn. Còn ba con, tình yêu đã dành hết cho Ngân Chi, nên sống với vợ rất nhạt nhẽo, vô hồn. Nghe tin Ngân Chi bỏ trốn, ông cũng lập tức đi tìm và họ gặp nhau, sống với nhau bất chấp mọi khó khăn vây phủ. Bác An bị mẹ con cự tuyệt nên từ chỗ si mê ông đã biến thành thù hận. Tìm đủ mọi cách để phá hoại hạnh phúc của ba mẹ con nhưng không được như ý. Nên mối thù ấy bác An đã ghim lại trong lòng, truyền sang đời con.

Nhớ lại lời lẽ của ông An khi nói về mẹ, Minh Hiếu rùng mình :

-Thảo nào bác ấy đã gán ghép cho mẹ con những tội lỗi vô cùng kinh khủng. Vậy sao mẹ con không nuôi con hãm mẹ? Và sao mẹ biết mà mang về đây ? Câu hỏi của Minh Hiếu khiến bà Hoàng không kiềm được cảm động, bà khóc lặng lẽ.

Nhìn những giọt nước mắt rơi lã chã trên mặt mẹ, Hiếu cảm thấy ray rứt vô cùng. Anh cố tìm lời an ủi bà, nhưng đầu óc như đã bị đóng băng, mọi ý nghĩ đều tê liệt, anh chỉ còn biết bực lộ. Tình cảm qua hai bàn tay đang siết chặt tay bà.

Qua cơn xúc động, bà Hoàng đã bình tâm trở lại. Bà hít một hơi dài, giọng bình thản :

- À ! Mối quan hệ giữa mẹ và Ngân Chi cũng hơi phức tạp, bởi ba của con chính là chồng mẹ. Lúc đó, cuộc sống của ba mẹ tuy hạnh phúc, nhưng cũng rất khó khăn, Ngân Chi lại đang mang thai gần ngày sinh, còn mẹ thì điên loạn vì ghen tương. Và bác An đã lợi dụng cơ hội đó, xui biểu mẹ chia rẽ họ. Bằng cách bắt con về nuôi. Trong tâm trạng bất an ấy và được sự hỗ trợ của bác An, mẹ đã bằng mọi cách buộc Ngân Chi sau khi sanh phải giao con cho mẹ. Hoàn cảnh nghiệt ngã lúc ấy, mẹ con không thể không hứa. nhưng cũng thật may mắn, Ngân Chi đã sinh đôi, mẹ dù rất muốn Ngân Chi phải đoạn tuyệt với ba con cũng không thể bắt luôn hai đứa. nhưng sau đó, mẹ hiểu rằng mẹ đã làm một việc quá nhẫn tâm với con nên đã tìm mọi cách để bù đắp cho con tình mẫu tử. Mẹ bắt mọi người, kể cả ba con, kể cả bác An phải thề độc rằng, nếu mẹ không nói thì không ai

được nói về thân phận của con. An lúc đó đã đạt được mục đích là làm Ngân Chi phải đau khổ đến tận cùng nên đã vui vẻ thề nguyện. Nhưng bây giờ, chỉ vì tình yêu giữa con với Tường Vi, ông ấy xem đó là oan gia nghiệp chướng, chính ông ấy đã vi phạm lời thề của mình, kể Lại mọi chuyện để chia rẽ hai con..

Vài năm sau đó, ba con bị một tai nạn qua đời, lòng đổ kỵ giữa hai người đàn bà cũng tàn lụi theo thời gian. Bây giờ mẹ và Ngân Chi đã rất thương mến nhau, đã mấy lần mẹ muốn con được sum họp với mẹ ruột nhưng Ngân Chi đã rất cảm thông với nỗi cô đơn của mẹ, phần sợ con bị sốc nên bảo rằng cứ để mọi việc êm đẹp như trước nay. Thỉnh thoảng mẹ và Ngân Chi tới lui thăm viếng nhau là được rồi.

Bà Hoàng ngừng lời đã lâu mà Minh Hiếu vẫn ngồi bất động trên ghế. Câu chuyện của bà khiến anh bị chấn động dữ dội. Thật không thể ngờ rằng hai người phụ nữ thân thiết nhất trong đời anh lại sống trong hoàn cảnh éo le đau lòng như vậy.

Bà Hoàng đã ra khỏi phòng từ lúc nào và quay lại đưa cho anh một phong bì đã cũ :

- Đây là hình và địa chỉ của mẹ con. Con nên sắp xếp để gặp lại mẹ càng sớm càng tốt. Hiện nay, Ngân Chi đang sống với Trọng Hiếu ở Đà Lạt. Minh Hiếu đón lấy phong bì, mở ra xem. Bên trong là hình của mẹ và Trọng Hiếu, có lẽ chụp cách đây không lâu. Tự Nhiên anh thấy nôn nóng gặp ngay mẹ và em trai và tận hưởng cảm giác được đoàn tụ gia đình. Minh Hiếu ngắm nghía bức ảnh vui vẻ :

- Sao trước nay con và Trọng Hiếu không có dịp gặp nhau, thử xem thế nào mẹ nhỉ.

Bà Hoàng cũng cười :

- Đó là điều mẹ và Ngân Chi lo lắng nhất. Bởi nếu hai đứa gặp nhau có thể sẽ làm mọi câu chuyện vỡ lở, ai biết được tình thế lúc ấy sẽ tốt hay xấu, vui hay buồn.

- Ôi trời ! Quả là mẹ lo xa hơn con nghĩ. Vậy sáng mai con sẽ đi Đà Lạt, mẹ có muốn đi với con không ?

Bà Hoàng suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu :

- Còn một số việc chưa giải quyết xong con đi một mình đi.

- Còn con chẳng có việc gì để giải quyết. Con muốn đi với anh Hiếu, được không cô Hoàng ?

Giọng Tường Vi vang lên đột ngột làm cả hai thoáng ngỡ ngàng. Bà Hoàng kéo tay Tường Vi ngồi bên cạnh ân cần :

- Con đến lúc nào vậy, sao không lên tiếng ?

- Con đã ngồi sẵn trong xe và về một lượt với anh Hiếu.

Minh Hiếu nhớ người :

- Em đã ngồi trong xe à ? Sao anh không thấy ?

Tường Vi nguýt anh :

- Anh lái xe như điên, làm em sợ muốn chết . Cũng may là đã về đến nhà.

- Nhưng lúc đó em đã về phòng rồi mà.

Tường Vi gật đầu:

- Đúng là em đã về phòng . Nhưng về bí mật của ba làm em tò mò quá, không chịu nổi nên em đã lên xuống xe, chờ nghe anh kể.

- Và bây giờ em đã biết được mọi chuyện rồi đây, thật đến 200%. Em còn muốn nghe thêm gì nữa không ?

Giọng nói gay gắt đột ngột của Minh Hiếu khiến Tường Vi hơi bất bình, cô nói rành rọt:

- Hiếu! Thật sự, em không có ý tọc mạch chuyện riêng của anh . - Quay qua bà Hoàng, cô nói tiếp - Cô Hoàng . Tuy đã vô tình biết được câu chuyện, nhưng con không xem đó là chuyện riêng của anh Hiếu . Vậy con cùng đi Đà Lạt với anh Hiếu là đúng, phải không cô ?

Bà Hoàng suy nghĩ một lúc rồi gật đầu:

- Con muốn đi thì cô không cản . Nhưng trước hết, phải về xin phép ý kiến của ba mẹ con.

Bà Hoàng chưa dứt lời, Tường Vi đã reo lên:

- Chỉ cần cô đồng ý, ba mẹ con chắc chẳng từ chối đâu . Vậy con về phòng chuẩn bị nghe cô.

Nói xong, cô chạy biến lên phòng . Đợi cô đi khuất, Minh Hiếu quay qua nhìn mẹ, dò hỏi:

- Mẹ thật sự đồng ý cho Tường Vi đi sao.

- Tường Vi đi cũng tốt chứ có sao đâu . Nhưng con yên tâm, bác An thế nào cũng sẽ giữ nó lại.

Nghe bà Hoàng giải thích, Hiếu "à" lên một tiếng:

- Con hiểu ý mẹ rồi . Thôi, con đi chuẩn bị đây.

Đúng như bà Hoàng nói, ông An đã cương quyết không cho Tường Vi đi .

Sáng hôm sau, Minh Hiếu đi một mình rất sớm.

Và anh đã không hề linh tính chuyện khủng khiếp xảy đến . Cho đến lúc trên đường đi, đến đoạn vắng người, một bên là vách núi sừng sững, một bên là vực sâu hun hút, anh nhận thấy một toán vài người đứng hai bên đường.

Trước khi kịp đạp thắng lại, Hiếu đã thấy một chiếc xe từ phía vách núi đâm sầm về phía mình . Anh thắng gấp, chiếc xe lật nhào, hất anh văng xuống đường.

Hiếu lăn mấy vòng, sau đó ngất lịm . Trước khi ngất, anh còn kịp thấy mình nằm bên cạnh bờ vực.

Không đầy 5 phút sau, Hiếu đã bị đẩy xuống dưới, đoàn xe phóng đi không để lại dấu vết .

Chuyến Xe Cuối Năm

Chương 6

Trọng Hiếu rời khách sạn, anh kéo cao cổ áo cho bớt lạnh và đi theo con đường nhỏ xuống khu trung tâm thị trấn heo hút nửa phố xá, nửa cao nguyên này.

Đêm ở đây rất lạnh, nó có vẻ hoang dã của núi rừng, kết hợp với sự nhộn nhịp của thành thị. Lần đầu tiên anh đến Buôn Mê Thuật này, không phải để khám phá hay tìm kiếm sự đổi mới của cảnh vật, mà tìm kiếm một người không biết mặt, người ấy đã gieo vào lòng anh sự ác cảm thù nghịch, đó là ông Trường An, cha của Tường Vi.

Anh phải hỏi tội ông ta về tất cả, từ cái chết của Minh Hiếu, đến sự vô trách nhiệm đối với Tường Vi. Mặc cho bà Hoàng đã ngăn cản, Hiếu đến đây lúc chiều. Anh không biết mình sẽ ở lại bao lâu, nhưng sẽ không về, nếu chưa gặp được người đàn ông thâm hiểm đó.

Một cơn gió thốc vào mặt Hiếu, anh nhắm mắt, kéo kín cổ áo hơn, rồi rẽ vào một quán cà phê. Anh định chọn một bàn cạnh cửa sổ để dễ dàng nhìn ra ngoài trời và trong khi đưa mắt tìm kiếm, anh nhận ra quán xá vắng vẻ, như chính sự vắng vẻ của đêm cao nguyên. Chọn được bàn, anh ngồi xuống, rút điều thuốc châm lửa, không để ý một cô tiếp viên đang đi về phía mình, giọng cô ta cộc lốc:

- Uống gì ?
- Cà phê.
- Đen hay đá ?
- Đá.
- Lạnh lẽo thế này sao uống đá ?
- Tôi thích vậy.
- Lấy thuốc không ?
- Không.
- Sao không lấy ?

"Tiếp khách kiểu này thì quán nào mà đông cho nổi".

Hiếu bực mình nghĩ thầm. Anh ngẩng lên, xẵng giọng:

- Tôi có thuốc rồi.

Chợt anh nhìn nhìn sững cô gái, ngơ ngợ một nét quen quen. Khẽ lắc đầu, anh lầm bầm: "Không thể có cuộc gặp trùng hợp này được, cô ta ở thành phố kia mà".

Nghĩ vậy, anh nhìn chỗ khác. Nhưng cô tiếp viên đã ngồi xuống đối diện

với anh, cười tinh quái:

- Xin chào con người bất lịch sự . Sao anh ở đây ?
- Nói vậy thì đúng là cô rồi, cô gái dữ như gấu ạ, sao cô cũng ở đây ?
- Anh trả lời trước đi ?
- À! Tôi lên đây có chút việc.
- Còn tôi thì đi làm, nhà chú tôi ở đây.

Hiếu chợt quay nhìn vào trong:

- Cô làm ở đây à ?
- Vâng . Sao ?

Hiếu chợt nhớ lại mấy câu hỏi lúc nãy . Anh rất muốn nói với cô: "Nếu cô bớt chua ngoa đi, quán sẽ đắt hơn". Nhưng vốn là người không thích dính vào con gái, nhất là với mấy cô có cốt sư tử, nên anh lặng thinh.

Cô gái chợt lên tiếng:

- Anh là gì của cô Hoàng ?
- Cháu.
- Thật à ? Sao không giống ?

Không biết từ lúc nào, Hiếu cũng nhiễm cách nói năng cụt ngủn của cô ta, anh trả lời ngang ngang.

- Bộ cháu là phải giống à ?
- Theo tôi thì là vậy đó.

Một cô gái khác mang ly cà phê ra . Hiếu khuấy đều ly nước, không trả lời cô ta . Cô ta hình như không để ý cử chỉ như muốn đuổi của anh, hỏi tiếp:

- Anh tên gì vậy ?
- Trọng Hiếu.
- Sao anh không hỏi tên tôi ?
- Nếu cô thích thì cứ nói.
- Tôi tên Bảo Ngọc đây . Tên đẹp không ?
- Tương đối.
- Thế, người có đẹp như tên không ?

Hiếu cau mày nhìn Bảo Ngọc, rồi gật đầu:

- Đẹp, nhưng chỉ là hình thức bên ngoài thôi.

Bảo Ngọc cong môi lên:

- Nói vậy là ý gì ? Có nghĩa nét thì xấu hả ?
- Cô hiểu hơn tôi mà, tính tiền đi.

Hiếu đặt tiền lên bàn:

- Đủ chưa đây ?
- Đủ rồi . Nhận thôi lại không ?
- Khỏi.
- Cám ơn.

Bảo Ngọc đứng lên và bỏ đi . Hiếu thoáng thấy môi cô ta hơi bĩu ra như giận

dối, bắt mẫn . Anh biết cô ta bực vì thái độ thiếu ân cần của anh.

Hiếu khẽ nhún vai một mình . Tính anh không thích tán tỉnh con gái, nhất là mấy cô kên kiêu và dữ.

Hiếu rời quán, đi ra đường . Anh trở lại con đường cũ . Trời chưa khuya lắm mà đường vắng, không bóng người, hai dãy nhà hai bên đường đều tắt đèn .

Đúng là sinh hoạt của dân vùng cao nguyên.

Phía sau anh, chợt một chiếc xe chạy vút qua . Hiếu vội nhảy vô lề tránh, nhưng nước sinh văng bắn vào người anh, cứ như người chạy xe cổ ý làm thế . Anh bực mình buông một tiếng càu nhàu:

- Quá thiếu văn minh.

Khi ngẩng lên, anh thấy chiếc xe phía trước thắng lại, ánh đèn còn nhấp nháy như trêu tức . Khi đi đến gần, anh nghe giọng cô gái lúc nãy vừa tỉnh nghịch, vừa chọc tức:

- Thế nào, bị người khác làm văng nước vào người có bực lắm không ? Phát biểu cảm nghĩ đi.

Trong bóng tối, Hiếu cố nhìn vào mặt cô . Đúng là Bảo Ngọc . Anh gần giọng:

- Cô làm trò quỷ gì vậy ? Trả thù à ?

- Cứ cho là vậy . Sao ?

- Chẳng sao cả . Nhưng như vậy, coi như tôi hết nợ cô rồi nhé, mai một có gặp làm ơn đừng nhìn đến tôi.

- Chưa hết đâu . Còn một trái banh binh binh trên đầu nữa.

Hiếu bực mình:

- Vậy cô muốn gì ?

- Đầu có muốn gì đâu . Nhưng yên tâm đi . Tôi tính "1 đều" rồi đấy, vậy là hòa . Tính như vậy, anh còn lời chán.

Hiếu nói mỉa:

- Cô kinh doanh chắc giỏi lắm.

Bảo Ngọc tỉnh bơ:

- Cũng khá.

Hiếu không muốn đứng lại đôi co với cô ta nữa . Anh giơ tay lên:

- Xin chào.

Rồi anh bỏ đi . Bảo Ngọc cũng cho xe vọt tới . Trước khi chạy xa, cô ta cố ý quẹo sang vũng sinh, làm nước văng lên tung té, lần này thì bắn lên cả mặt Hiếu . Anh chùi mặt và buông một câu tức tối:

- Yêu nữ!

Anh trở về khách sạn, cởi áo, định nằm xuống giường . Chợt có tiếng chuông điện thoại reo khiến anh rất ngạc nhiên, nhưng cũng bước tới nhắc máy:

- Alô.

Bên kia đầu dây là tiếng cười con gái trong veo . Khởi nói, Hiếu cũng biết đó là Bảo Ngọc . Anh bực mình nói gần giọng:

- Lại cô nữa phải không ? Chuyện gì nữa đây ?

Giọng Bảo Ngọc nhu mì hết sức dễ thương:

- Không có gì, tôi chỉ muốn chúc anh ngủ ngon thôi.

- Cảm ơn.

- Lúc này chắc áo anh ướt hết rồi hả ? Cho tôi xin lỗi nghe, tôi hối hận lắm.

- Hối hận làm gì, không gây ra thì hay hơn.

- Nhưng đã lỡ gây ra rồi, cho tôi xin lỗi được không ?

- Tôi biết cô chẳng có thiện ý gì đâu, cho tôi xin đi, làm ơn đừng quấy rầy tôi nữa.

Bảo Ngọc vẫn nhún nhường:

- Có lẽ tôi làm phiền anh lắm phải không ? Một lần nữa tôi xin lỗi, chúc anh ngủ ngon.

- Rất cảm ơn.

Hiếu chờ cô ta nói nữa, nhưng cô ta đã gác máy . Anh thở hắt ra một cái, rồi cũng bỏ máy xuống.

Không hiểu làm thế nào cô ta biết anh ở khách sạn này . Sao cô ta chịu khó để ý đến anh thế ? Bộ rảnh đến mức không có việc gì làm sao ?

Hiếu ngã xuống giường, ngủ một giấc tới sáng . Anh dậy hơi trễ . Người đầu tiên mà anh nghĩ đến là ông Trường An, nhân vật không biết mặt ấy là nỗi nhức nhối mà anh không cách gì quên được.

Hiếu không ăn sáng, anh uống ly cà phê rồi đến nhà ông ta . Chẳng khó khăn gì để anh phải tìm lâu, ngôi nhà đồ sộ của ông ta nằm giữa vườn cà phê mênh mông . Trong ánh nắng buổi sáng, nó có vẻ tươi tắn, tràn ngập ánh sáng dịu mát . Thật là một cuộc sống thanh bình.

Hiếu đi vào nhà . Hình như căn nhà rộng thênh thang này rất ít người ở .

Anh chờ mãi mới thấy một người phụ nữ đi ra . Đoán đó là bà An, mẹ của Tường Vi, anh lễ phép gật đầu chào bà ta . Còn bà ta thì nhìn anh trân trân.

Hiếu biết bà ta đã nhận ra mình, nhưng cũng tự giới thiệu:

- Tôi là em của anh Minh Hiếu, tôi từ Sài Gòn lên đây . Xin lỗi bà, có ông An ở nhà không ạ ?

- Ông nhà tôi về Sài Gòn hôm qua.

Hiếu hơi thất vọng, nhưng cũng hỏi tiếp:

- Vậy chừng nào ông ấy về, thưa bà ?

- Khoan gấp, cậu ngồi đi . Từ Sài Gòn lên đây thì chắc là có chuyện cần lắm, phải không ? Cậu có thể nói với tôi không ?

Hiếu ngồi xuống ghế, suy nghĩ một lát rồi lắc đầu:

- Dạ, tôi muốn gặp ông ấy để nói cho tiện . Xin lỗi, chừng nào ông ấy sẽ về ạ ?

- Hết tháng này đây . Ông đi đi về về thường xuyên, muốn tìm phải hẹn trước cho chắc.

- Thế bây giờ ông ấy làm gì ở Sài Gòn, thưa bà ?

Bà An mỉm cười:

- Chuyện làm ăn của ông, tôi không biết được, cậu ạ.

Ngoài cửa sổ, thoáng một cô gái đi qua, Hiếu cũng chột nhìn ra . Anh khẽ cau mặt khi nhận ra đó là Bảo Ngọc.

Hiếu khẽ nghiêng đầu nhìn qua cửa, cũng vừa lúc cô gái đó bước vào phòng khách . Cô ta đi thẳng đến ngồi xuống cạnh bà An và khẽ gật đầu chào anh.

Bà An giới thiệu:

- Cậu này là em của Minh Hiếu đó Minh, con nhớ Minh Hiếu chứ ? Cậu ta ở Sài Gòn lên đó.

- Dạ, làm sao mà con quên được . Vừa thấy mặt anh này là con nhớ ngay.

Bà An nhìn Hiếu:

- Còn đây là Thu Minh, cháu gọi ông nhà tôi bằng chú, nó cũng mới lên chơi mấy hôm nay đây.

Thu Minh mỉm cười, và đẩy ly nước đến trước mặt Hiếu:

- Mời anh.

- Cảm ơn.

Hiếu nhúm mày, nhìn Thu Minh kín đáo . Cô ta rất giống Bảo Ngọc, hay cũng hao hao như thế . Bảo Ngọc có mái tóc dài, còn cô ta thì làm cách nào đó mà tóc cúp lại, ngắn trên cổ . Mắt môi đều tự nhiên chứ không trang điểm sắc sảo như Bảo Ngọc, cả cách ăn mặc cũng khác xa.

Cử chỉ tự nhiên của cô ta làm Hiếu không dám hỏi thẳng, vì cô ta chẳng có vẻ gì quen biết với anh . Đáng điệu cô ta nhu mì nhưng linh hoạt . Thấy cái nhìn dò xét của anh, Thu Minh mỉm cười bắt chuyện:

- Anh Hiếu đến đây lần đầu tiên à ?

Hiếu gật đầu:

- Đúng, lần đầu . Tôi mới đến chiều hôm qua.

- Thế anh ở đâu ?

- Ở khách sạn.

- Vậy hả! Vậy bao giờ anh về ?

- Tôi chưa biết, có lẽ hết tháng này . Tôi phải đợi chú An của cô.

- Tôi cũng còn ở lại, vậy bao giờ về thành phố, tôi sẽ cùng về với anh, đi xa có bạn cũng vui.

- Rất hân hạnh.

Hiếu nói một cách lịch sự, đôi mắt vẫn kín đáo quan sát cô . Càng nhìn, càng thấy cô giống Bảo Ngọc, cả giọng nói cũng có âm sắc như thế, có điều cô ta nói chuyện trầm hơn Bảo Ngọc.

Bà An nói như mời:

- Cậu đã lên đây rồi thì ở lại nhà tôi cho tiện . Lúc xưa, tôi rất quý anh cậu, cứ coi như người nhà cho thân mật.

- Dạ, cảm ơn bà . Tôi thích ở khách sạn, tự do hơn.

Bà An có vẻ không vui, nhưng cũng mỉm cười:

- Vậy thì ở lại ăn trưa với tôi, nhà vắng vẻ quá có khách đến tôi mừng lắm . Cậu không từ chối chứ ?

- Vâng.

Thấy anh nhận lời, Thu Minh có vẻ hài lòng:

- Vậy là tôi cũng có bạn rồi . Mai một anh chịu khó tới chơi thường xuyên nghe.

Hiếu không trả lời . Vì anh dù rất có cảm tình với hai người này . Nhưng anh không quên chủ nhân của ngôi nhà là người mình không ưa.

Bà An không để ý cử chỉ của anh, mà nói hòa nhã:

- Minh ở đây tiếp khách giúp thím nhé, thím đi chợ một chút . Hôm nay, thím sẽ đãi khách món thịt rừng.

Rồi bà đi vào nhà . Thu Minh quay lại nhìn Trọng Hiếu rủ rê:

- Để tôi dẫn anh ra vườn chơi, vườn nhà chú tôi rộng lắm.

Hiếu đang rất muốn tìm hiểu Thu Minh nên không từ chối, anh đứng dậy đi theo cô ra sân . Khi đi song song với cô, anh nghe mùi trầm thoảng nhẹ qua . Anh chợt nhớ đến mùi nước hoa quý phái của Bảo Ngọc hôm qua, và một lần nữa, anh dậm nghi ngờ chính mình.

Thu Minh với vẻ rất vô tư, cô dẫn Trọng Hiếu đi men theo con đường nhỏ trong vườn kiểng . Dù không biết gì về hoa kiểng, Hiếu cũng cảm nhận được đây là những loại cây có giá trị và được chăm sóc chu đáo.

Anh nói như nhận xét:

- Nhiều kiểng quá, lại đẹp nữa, cứ như được một nghệ nhân chăm sóc vậy.

- Thím tôi chăm sóc đấy.

- Bác gái à ? Lạ thật.

Thu Minh cười, như hiểu được sự ngạc nhiên của anh:

- Anh tưởng do chú tôi chăm sóc sao ? Ông ấy không có thú vui tao nhã này đâu, tính chú tôi khô khan lắm.

Hiếu buông một tiếng cười ngắn:

- Ông ấy chỉ thích có tiền.

- Sao anh biết ?

Vừa hỏi, Thu Minh vừa quay lại . Hình như nhận xét của Hiếu làm cô buồn cười hơn là bất mãn.

Hiếu điềm tĩnh nhìn lại cô:

- Tôi nói vậy có đúng không ?

Thu Minh cười mím:

- Anh đừng quên đó là chú tôi chứ.

- Nhưng không phải vì vậy mà tôi nhận xét khác đi.

Anh hỏi gặng, khi thấy cô không trả lời:

- Tôi nói đúng chứ ?

- Thì đúng . Tôi có nói là sai đâu.

Và cô xoay người, rẽ qua con đường khác . Cả hai đi ra khỏi vườn kiểng, đến một khu vườn cây trái . Ở đây trồng rất nhiều cây ăn trái . Đúng là chủ nhân của ngôi nhà rất nhàn rỗi, vì chỉ có nhàn rỗi mới có thời gian để chăm chút chỗ ở của mình như vậy.

Thu Minh chợt đứng lại, đến tựa vào một thân cây . Hiếu cũng đứng lại một khoảng khá gần cô:

- Cô mới chân rỗi à ?

- Đâu có . Tại chỗ này mát, nên đứng đây thích hơn.

Cô đưa tay chỉ ra xa:

- Bên kia là vườn cà phê đấy.

- Vậy à!

Hiếu nói, nhưng không hề đưa mắt nhìn theo, mà ngó thẳng vào mặt Thu Minh . Khiến cô thoáng bối rối, nhưng cũng nhìn lại anh như ngẫm hỏi.

Hiếu chợt lên tiếng:

- Thu Minh.

- Gì ?

- Cô ở Sài Gòn thật à ?

- Tại sao anh hỏi vậy ?

- Từ nhỏ đến lớn sống ở đó chứ ?

- Không . Lúc nhỏ tôi ở đây, chú tôi nuôi tôi . Lớn lên, tôi vào thành phố học . Sao anh hỏi vậy ?

Hiếu có vẻ chú ý đến cách giải thích của cô:

- Cô đi học, chứ không phải đi làm à ?

- Vâng.

Hiếu nghĩ đến câu nói của Bảo Ngọc hôm qua . Cô ta đi làm ở đấy, như vậy, hai cô gái này chẳng có vẻ gì là một người cả.

Thu Minh hồn nhiên nhìn Hiếu:

- Sao anh hỏi tôi như vậy ?

- Vì cô rất giống một người mà tôi quen, cô ta ở đây, đúng hơn là đi làm trên đây.

- Nhưng tôi thì đâu có ở đây, tôi lên đây chơi thôi.

- Quả thật, cô giống cô ấy đến kỳ lạ.

Thu Minh nheo mắt, tinh quái:

- Thế tôi có đẹp như cô ta không ?

Hiếu cười thành tiếng:

- Cô rất giống cô ấy khi hỏi câu này . Con gái, sao cô nào cũng quan tâm đến

chuyện đó hết vậy ?

Thu Minh cũng cười, rồi tò mò:

- Cô ấy là người yêu của anh à ?

- Không phải, chỉ là biết nhau thôi.

Hiếu nói và đưa tay tìm gói thuốc trong túi áo, rồi nghiêng đầu châm lửa, không để ý có tiếng chân đến gần . Cũng không thấy Thu Minh quay đầu nhìn về phía nhà . Khi anh đốt thuốc xong thì cô chợt đặt tay lên vai anh, vẻ mặt thay đổi hẳn . Hiếu nhìn xuống vai mình rồi nhìn lại Thu Minh không hiểu cô định làm gì.

Thu Minh chợt nói nhỏ , có vẻ hồi thúc.

- Anh hôn tôi đi , nhanh lên.

Hiếu hết hồn nhìn cô , anh liên tưởng nhanh đến Tường Vi . Hình như số anh là gặp các cô gái không bình thường . Nhưng Tường Vi điên thì có thể hiểu được . Còn Thu Minh thì đâu có điên . Cô ta làm sao vậy ? Lại chuyện quỷ quái gì nữa đây ?

- Tôi...

- Hôn mau đi . Lẹ lên.

- Không được . Cô làm cái quái quỷ gì vậy ?

Nhưng anh không nói thêm gì được , vì Thu Minh đã vòng tay qua cổ anh , áp môi cô ta lên miệng anh . Anh nhìn xuống đôi môi khép hờ của cô và không hiểu sao , anh cũng thấy rung động , nhưng anh không làm gì , ngoài việc đứng yên.

Sau đó anh mới phát hiện Thu Minh có vẻ như đóng kịch , vì cô cứ gục mặt trên cổ anh lặng thinh . Anh cuối xuống nhìn mặt cô :

- Cô làm sao vậy ?

Thu Minh nói nhỏ :

- Làm ơn ôm tôi đi , đừng hỏi gì cả.

Hiếu lắc đầu :

- Tôi không thể làm chuyện đó , nếu cô không giải thích.

- Trời ơi anh là con trai mà , có mất gì đâu chứ.

- Bộ con trai làm chuyện đó với ai cũng được sao ?

Hiếu chợt nghe tiếng chân người đến gần , anh quay nhìn lại . Một thanh niên đang đi tới , đôi mắt anh ta dán chặt vào anh và Thu Minh , vẻ mặt vừa đau đớn , vừa tức giận.

Trong khoảnh khắc , anh chợt hiểu tại sao Thu Minh làm vậy và khẽ đẩy cô ra.

Thu Minh cũng quay lại , cô nhìn người thanh niên một cách lạnh nhạt . Còn anh thì cố mỉm cười :

- Xin lỗi , tôi đã làm phiền 2 người.

Thu Minh lạnh lùng :

- Nếu đã biết vậy thì anh vào nhà hay hơn . Anh lên đây chi vậy ?
- Chú Ân bảo anh lên giải quyết vài việc . Cô Ân bảo em ở ngoài này nên anh ra tìm.

Thu Minh quay sang giới thiệu :

- Anh này là Vũ Khang , trợ lý của chú em đó anh.

Cô thân nhiên nói với Vũ Khang :

- Anh ấy tên Trọng Hiếu , bạn của tôi.

Vũ Khang chưa chát :

- Em giới thiệu hình như chưa chính xác.
- Vâng . Thì người yêu mới . Thế thì sao ?
- Chẳng sao cả . Có điều anh không ngờ vậy mà.

Anh quay qua Trọng Hiếu , chìa tay ra :

- Chào anh.

Vũ Khang lại quay qua Thu Minh , nói như không thềm đếm xỉa tới Trọng Hiếu :

- Em có thể đi với anh một chút , có được không ?
- Đi đâu ?
- Ra chỗ khác nói chuyện.
- Anh không thấy tôi đang có bạn sao ?

Vũ Khang nhìn cô dăm dăm :

- Mấy ngày nay , anh tìm em khắp nơi . Chúng ta cần nói chuyện với nhau.
- Đã nói dứt khoát nhiều lần rồi , tôi không thích nhắc lại nữa.
- Bởi vì em đã có người khác rồi chứ gì ?
- Tôi bắt đầu có chối điều đó.

Vũ Khang chợt quay đầu nhìn Hiếu , cười khẩy :

- Hãy coi chừng đấy anh bạn . Coi chừng có ngày anh bị cho rơi đài như tôi đấy , cô ta không phải mẫu người nghiêm chỉnh đâu . Chúc vui vẻ , xin chào.

Anh ta quay lại nhìn Thu Minh , cười hăm dọa :

- Rồi em sẽ trả giá về nỗi nhục này của anh . Hãy chờ đi Thu Minh.

Anh ta ném cho cô ta tia nhìn hằn học , rồi bỏ đi.

Hiếu ngó theo anh ta , rồi chậm rãi xoay người đứng đối diện với Thu Minh :

- Có phải đó là lý do để cô đóng kịch với tôi ?

Thu Minh không trả lời , anh hỏi tiếp :

- Tại sao cô phải làm vậy . Cô không nghĩ như vậy là tội nghiệp anh ta , còn tôi thì khó xử sao ?

- Xin lỗi anh nghe . Nếu không như vậy , tôi sẽ cứ bị quấy rầy , bởi tôi đã quá mệt mỏi rồi . Khi nào anh ghét một người , mà người đó cứ đeo đuổi anh , anh sẽ hiểu nó khổ ra sao.

Hiếu nhún vai :

- Con gái thật đúng là có trái tim bằng đá , vô tình đến tàn nhẫn . Tôi không thông cảm nổi cô đâu.

Thu Minh chột hất mặt lên :

- Đừng nói thế , coi chừng có ngày anh phải lòng tôi đấy.

- Không dám.

- Biết đâu đấy . Bây giờ , tôi chột thấy thích anh , nếu anh ga lăng một chút nữa , biết đâu sẽ chinh phục được tôi.

"Kiêu kỳ không chịu được" . Trọng Hiếu nghĩ thầm , nhưng anh chỉ tiếp tục nhún vai :

- Không dám.

Thu Minh nhướn mắt , vẻ thách thức :

- Thử xem . Tôi đã phải lòng anh rồi đấy , coi chừng anh tránh tôi không nổi đâu.

Hiếu hơi nhếch môi thành một nụ cười ngạo mạn :

- Tôi không thích tham gia những chuyện không liên quan đến cô đâu , chớ có chủ quan.

Thu Minh chột cười giòn tan :

- Tại sao anh không thích tôi ? Tôi đẹp đấy chứ , anh có thấy thế không ?

- Về khoản này thì tôi không mù.

- Thế sao anh không thử yêu tôi xem.

Hiếu nói với vẻ chế giễu lẫn châm chích :

- Thấy người đi trước trượt võ chuối dài quá , tôi đâu có dại dột theo dấu chân anh ta.

Thu Minh cau mặt tự ái :

- Đủ rồi nha . Làm gì khi dễ người ta vậy ? Nói nghe tự ái.

- Xin lỗi là phải nói thật , đừng buồn nhé.

- Có ngày tôi sẽ cho anh biết thế nào là lịch sự với phụ nữ . Hãy chờ đi.

Hiếu thần nhiên gật đầu :

- Nếu cô muốn mất thời gian vô ích thì cứ nghĩ vậy , tùy cô.

- Anh đúng là một người khô khan.

- Có thể.

Thu Minh tỉnh quái nhìn anh :

- Tôi sẽ làm cho anh điêu đứng , tôi nói là sẽ làm.

- Tôi không thích đùa.

- Để xem.

Hiếu nghiêng đầu nhìn cô , mắt hơi nheo lại suy nghĩ . Nãy giờ , anh thấy Thu Minh đã bắt đầu khác đi , cô ta không còn nhu mì như lúc mới gặp . Trong cử chỉ tinh nghịch và kiêu hãnh kín đáo , sao cô ta giống Bảo Ngọc đến thế.

Và anh buột miệng :

- Có ngày tôi sẽ biết sự thật về cô , cô không gạt được tôi đâu , chờ đấy.

- Anh muốn nói cái gì ?
- Tôi sẽ biết được cô là người thế nào , thân thế ra sao.
- Thì anh đã biết rồi đấy.
- Chưa đủ . Nói thẳng ra , tôi không tin cô chỉ là Thu Minh.
Anh nhìn thẳng vào mắt cô một cái , rồi đi vào nhà . Thu Minh đi theo :
- Anh đi đâu vậy ?
- Về khách sạn.
- Nhưng anh hứa ở lại ăn trưa với thím tôi mà.
Hiếu chợt đứng lại , quay người nhìn vào tận mắt cô :
- Có Vũ Khang trong nhà , tôi còn lương tâm làm cho anh ta mất mặt sao .
Tôi đâu có ác như cô.
Thu Minh có vẻ tự ái , cô mím môi :
- Chết tiệt cái lương tâm không đúng chỗ của anh đi.
Nói rồi , cô vượt lên qua mặt Hiếu , chạy vào nhà . Anh lững thững đi vào , chào bà An . Mặc cho bà giữ lại , anh một mực từ chối bữa ăn trưa và trở về khách sạn.
Hôm sao , anh đáp máy bay về Sài Gòn . Dù rất muốn gặp mặt ông An , nhưNg anh phải về để đi làm . Trong thâm tâm anh hứa rằng , bất cứ giá nào cũng phải tìm hiểu sự thật về cái chết của Minh Hiếu . Cô Hoàng để tin đó là tai nạn , nhưNg anh thì không.
Hiếu quên bằng chuyện đã hứa về thành phố với Thu Minh , mãi đến lúc ngồi trên máy bay , anh mới nhớ ra.
Có lẽ cô ta sẽ bất mãn lắm , bởi cô ta quen nghỉ mình đẹp và được con trai đeo đuổi , cho nên thái độ tránh né của anh sẽ làm cho cô ta phật lòng không ít.
Hiếu nhún vai cho qua , anh không có hứng thú tiếp cận với cô gái kiêu hãnh ấy . Cô ta là cháu của ông Trường An , biết đâu cũng giống như ông chú . Chỉ việc cô ta cho Vũ Khang rơi đài , anh cũng thấy được sự thiếu chung thủy của nơi cô ta . Những cô gái như vậy tốt hơn là nên tránh xa.
Hiếu nhìn ra ngoài , đầu óc suy nghĩ mông lung . Anh chợt nhớ đến Tường Vy , một nỗi thương cảm làm anh nao lòng . Bà Hoàng đã bảo anh hãy thay thế Minh Hiếu , anh không biết mình có làm nổi điều đó không . Nhưng nếu làm được gì để giúp được cô , anh sẽ không từ chối .

Chuyến Xe Cuối Năm

Chương 7

Hiếu đặt vali xuống , bước tới bấm chuông rồi quay lại đứng chờ . Nhưng mãi đến một phút mà vẫn không thấy mở cửa . Anh sốt ruột , đến bấm lần nữa , mãi khá lâu mới thấy bóng người xuất hiện trong nhà . Anh không biết đó là ai , nhưng chắc chắn không phải cô Hoàng.

" Ai đến vậy ? " Hiếu tự hỏi một mình . Anh chăm chú nhìn bóng một cô gái lờ mờ sau cửa kính . Cô ta chậm như rùa , mở cửa thôi mà có đến 5 phút chưa xong . Anh đi công tác xa về , gặp buổi trưa nóng nực rất mệt , cho nên cách chậm chạp của cô ta làm anh bức mình.

Có đến " nửa thế kỷ " mới thấy cô gái đi ra sân . Rồi đứng đĩnh đứng sau cánh cổng , giọng cô ta chậm rãi và nhỏ nhẹ đến mức không nghe được.

- Xin lỗi, anh là ai ?

Hiếu nói cộc lốc :

- Làm ơn mở cửa cho tôi đi

- Dạ, nhưng tôi không biết anh là ai, làm sao dám mở cửa

Hiếu hất mặt lên :

- Còn cô, cô là ai ?

- Tôi mới đến làm ở đây, cách nay khoảng một tuần

- Ra là vậy . Vậy cô Hoàng đâu ?

- Bà chủ đi về quê, vài ngày nữa mới về.

Vì đứng khuất chắn song nên Hiếu không nhìn rõ được mặt cô gái, nhưng nghe giọng nói của cô ta, anh ngỡ ngợ thấy quen . Anh nói như ra lệnh :

- CÔ mở cửa đi

- Bà chủ dặn không được mở cửa cho người lạ, anh thông cảm cho . Tôi không dám đâu

Hiếu thở hắt bức bối :

- Tôi là cháu của cô HOàng , tuần rồi tôi đi công tác nên cô không biết . Làm ơn mở cửa đi

- Dạ , là cháu thật à ?

- Mở cửa giùm đi, nắng buổi trưa chết, cô đợi tôi phải nổi khùng lên hay sao ?

Cô gái nói chậm rãi :

- Vâng , xin lỗi anh

Hiếu mỉm môi đứng nhìn cô ta mở cổng, rồi đưa mắt lướt lên mặt cô ta .

Anh chột nhìn kỹ hơn và khẽ nhíu mày, nhưng không nói gì

Rõ ràng là cô ta cố ý chọc tức anh . Khi cánh cổng được mở, Hiếu ném cho

cô ta tia nhìn bực bội rồi đi thẳng vào nhà
Anh lên ngay phòng mình . Sau khi tắm xong, anh cảm thấy dễ chịu hơn và xuống bếp tìm cái gì ăn

Cô gái giúp việc đã dọn bàn một cách chu đáo . Hiếu ngồi xuống ăn một mạch, còn cô ta thì ngồi một bên mà nhìn

- Anh ăn được không ạ ?

-Cô nấu đũa"y à ?

- Dạ, bốn phần của tôi mà

- Phải không ? -- Hiếu hỏi với nụ cười nửa miệng

- Dạ, anh nói gì ạ ?

Hiếu không trả lời và hỏi lại :

- Tên gì vậy

- Dạ, tên Thảo

- Ngoài tên đó ra, còn tên nào khác không ?

- Dạ không .-- Cô ta trả lời với vẻ thật thà

- Quê ở đâu vậy ?

- Dạ, ở An Giang lên . Em nhờ người quen giới thiệu với cô Hoàng, em mới làm có mấy ngày nên không quen, có gì

- Anh ăn được không ạ ?

-Cô nấu đũa"y à ?

- Dạ, bốn phần của tôi mà

- Phải không ? -- Hiếu hỏi với nụ cười nửa miệng

- Dạ, anh nói gì ạ ?

Hiếu không trả lời và hỏi lại :

- Tên gì vậy

- Dạ, tên Thảo

- Ngoài tên đó ra, còn tên nào khác không ?

- Dạ không .-- Cô ta trả lời với vẻ thật thà

- Quê ở đâu vậy ?

- Dạ, ở An Giang lên . Em nhờ người quen giới thiệu với cô HOàng, em mới làm có mấy ngày nên không quen, có gì thiếu sót nhờ anh chỉ dùm

- Dĩ nhiên rồi, còn hơn vậy nữa kia . Ngoài nghề này ra, cô còn nghề gì nữa không ?

Thảo mở lớn mắt :

- Dạ, anh hỏi gì ạ ?

Hiếu"u thản nhiên :

- Tôi hỏi là cô có nghề gì khác nữa không, diễn viên chẳng hạn

Thảo cười mím :

- Dạ, anh chọc em hoài . Em xấu như ma lem thế này, làm sao mà làm diễn viên được

- Tôi thì thây ngược lại đây

Hiếu với tay lấy ly nước, uống từ từ và nheo mắt nhìn Thảo thật lâu . Cô cúi xuống tránh cái nhìn đó, mắt chớp chớp

- Dạ, anh nhìn gì thế ?

Hiếu không trả lời . Anh đứng dậy, bước vòng qua đứng trước mặt cô, nói như ra lệnh :

- Xòe tay ra

- Dạ, sao a.

- Tôi bảo xòe tay ra

Thảo hơi ngạc nhiên, nhưng cũng làm theo . Hiếu mạnh bạo nắm tay cô, nắm nghía , rồi chọt bóp mạnh

- Bàn tay đẹp thế này, người cũng đẹp . Cô từng tự hào mình là người đẹp, sao bây giờ khiêm tốn vậy

Thảo mở lớn mắt, ngơ ngác :

- Dạ, anh nói gì, em không hiểu.

Hiếu bóp mạnh tay cô :

- Đừng có tỏ vẻ ngoan hiền thế, Thu Minh . Mở miệng là dạ, cái đó không hợp với cô đâu

- Anh nói gì vậy ?

- Đừng có đóng kịch nữa, không qua mắt được tôi đâu.

Vừa nói, anh vừa đưa tay giật mái tóc uốn xoan tít trên đầu cô, quăng xuống bàn, để lộ một mái tóc dài rơi xuống vai, kiểu tóc chiếc lá mà anh thấy khi gặp cô lần đầu . Anh cười nửa miệng :

- Cô muốn làm trò khỉ gì nữa đây ?

Thu Minh hết đương chối cãi, cô cong môi :

- Đúng là không có gì qua được anh, Anh thật ranh ma

- Bởi vì cô không phải hiền.

- Hứ !

- Nay, cô định giờ trò gì nữa đây ?

- Chẳng giờ gì cả, buồn thì hoá trang chơi thôi.

- Sao không hoá trang giống bà Hillary để dọa tôi, xấu xí thế này đâu có làm tôi sợ . Cô đi đâu vậy ?

- Đến chơi không được sao ?

- Cô biết cô Hoàng à ?

- Thân hơn là anh thân nữa đây . Tôi đến chơi với Tường Vi hoài, chúng tôi là chị em bà con mà.

- Đến lúc nào, sao tôi không gặp ?

- Anh đi tới ngày, làm sao gặp được một người xinh đẹp như tôi --- Thu Minh tỉnh quái.

Hiếu gạt đầu khoát tay :

- Biết rồi, khỏi quảng cáo . Vậy cô đến đây mấy hôm rồi ?
- Vài ngày . Tôi đến trông nhà cho cô Hoàng về quê.
- Cô có biết cô Hoàng về quê có chuyện gì không ?
- Về thăm nhà không được sao ?

Hiếu suy nghĩ một lát rồi chột gườm gườm nhìn Thu Minh, khiến cô hốt hoảng :

- Anh nhìn gì vậy ?
- Cô phải nói thật cho tôi biết . Có phải buổi tối trong quán cà phê ở Buôn Mê Thuật, cô đã gặp tôi không ?
- Tự tìm hiểu lấy.
- Trả lời đi.

Vừa nói, Hiếu vừa chụp cổ tay Thu Minh , bóp mạnh . Cô khẽ nhăn mặt :

- Đau !
- Sợ đau thì nói đi.
- Anh đúng là phạm phu, không biết nâng niu phụ nữ

Hiếu thản nhiên :

- Tôi không có ý định là trang công tử nho nhã . Tính tôi thô bạo lắm, biết sợ thì nói đi . Phải không ?

Vừa nói, anh vừa siết mạnh hơn, Thu Minh nhăn nhó :

- Không có cái gì qua được mắt anh . Phải đấy thì sao ?
- Có thể chứ

Hiếu buông tay cô ra, gật gù :

- Sao cô biết tôi sẽ vào đó ?
- Tôi theo dõi anh từ lúc chiều, gặp anh giữa đường mà anh không thấy . Lúc đó, tôi đến quán nhỏ bạn cũ thăm nó, thấy anh vô nên chọc chơi
- Chọc à ?
- Hoàn toàn không ác ý
- Không ác ý mà áo tôi phải ướt nhem, mặt đầy bùn . Nếu cô ác ý, chắc tôi sẽ không sống nổi
- Anh đừng có nói quá

Hiếu gật gù :

- Cô có tài hóa trang lắm, đúng là rảnh rồi . Nhưng tại sao cô cứ bám theo chọc tôi vậy ? Thành phố này hết đối tượng rồi sao ?

Thu Minh cười tinh quái :

- Tại anh đẹp trai, nên tôi thích đấy
- Con gái thời nay thiệt hết biết . Hiếu nghĩ thầm , nhưng vẫn điềm nhiên
- Cảm ơn.
- Anh không thấy hân hạnh sao ?
- Cũng muốn thấy vậy lắm nhưng không dám . Nhìn Vũ Khang cũng đủ sợ rồi . Nay, ngoài người đó ra, cô đã cho rơi bao nhiêu người rồi . Và sau tôi,

cô định sẽ nhắm vào ai nữa ?

Thu Minh cảm thấy bị xúc phạm, cô mím môi lâm lì :

- Anh coi tôi là loại người nào vậy, lang bang chắc ?
- Tôi không xếp lại khái quát, thấy thế nào thì nói thế nấy thôi

Giọng cô hơi cao lên , vẻ bất mãn :

- Nếu thấy mà không tìm hiểu nguyên nhân thì làm như không thấy đi . Tôi không thèm nói chuyện với anh nữa.

Và cô dùng dùng đi ra khỏi bếp, định lên lầu, nhưng vừa đến chân cầu thang thì chạm phải Tường Vi đang đi xuống.

- Em định đi đâu vậy ? Lên đây với chị.

- Không . Em đi tìm anh Hiếu . Anh đâu rồi

Mấy ngày nay, Thu Minh phát rồ lên với Tường Vi, vì cô cứ đòi tìm Minh Hiếu . Bây giờ có Trọng Hiếu về, cô thấy nhẹ cả người , nên cô đưa mắt nhìn Trọng Hiếu như cầu cứu

Tường Vi đã thấy Hiếu, cô mừng rỡ chạy tới níu tay anh :

- Em nhớ anh quá . Đừng giận em nghe anh.

Hiếu quay mặt chỗ khác . Lại phải chịu đựng những cử chỉ vô vậ . Anh thở dài ngao ngán, vỗ nhẹ tay cô :

- Tường Vi ra sân chơi đi, ngoài ấy có nhiều hoa lắm đấy.
- Anh đừng chết nghe và cũng đừng giận ba em . Em yêu anh lắm
- Tôi sẽ không giận . Vi ra sân chơi đi, ngoan
- Thế thì anh hôn em đi

Và cô nép vào người Hiếu, vòng tay siết chặt lấy anh . Hiếu khó chịu, bực bội không thể tả, nhưng anh chỉ phản ứng rất nhẹ nhàng.

- Được rồi, đừng làm vậy . Tường Vi ngoan, ra sân chơi đi nghe
- Hôn em đi anh.

"Không hiểu sao cô ta bị ám ảnh chuyện đó thế " . Hiếu nghĩ thầm . Quán ngán ngẩm và mệt mỏi, anh để mặc Tường Vi hôn mình, đứng trân người như tượng đá . Thấy Thu Minh chột phỉ cười, anh trừng mắt nhìn cô.

Cuối cùng, anh cương quyết gỡ tay Tường Vi bỏ xuống và đẩy cô ra.

- Được rồi, Vi à . Ra ngoài sân chơi đi.

Bị anh đẩy, Tường Vi không chịu, cô càng quăn quýt lấy anh hơn . Bực mình chịu hết nổi, hết kiềm chế được mình, anh nạt lớn:

- Buông ra mau!

Tiếng quát như kích thích thần kinh Tường Vi, cô chột hét lớn những âm thanh không rõ ràng . Biết là cô lại sắp lên cơn, Thu Minh vội giữ tay cô lại, nói ngọt ngào:

- Đừng giận Vi à . Ngoan nghe, lên lầu với chị.
- Tôi căm thù các người, các người giết anh ấy . Chết hết đi! Chết hết đi!

Và cô giãy giụa cố thoát khỏi tay Thu Minh.

- Tôi ghét các người.

Thu Minh ôm Tường Vi lại, cố không để người điên bỏ chạy . Cô nhìn Trọng Hiếu một cách trách móc:

- Anh thật là ác!

Thấy Tường Vi càng lúc càng hung hăng hơn, Hiếu thở dài:

- Giúp tôi, đưa cô lên lầu đi.

Ngay lúc đó Tường Vi cào cấu khắp người Thu Minh làm một bên cổ của cô trầy một đường, máu rịn ra chảy xuống áo . Thu Minh cắn răng cố chịu đau để giữ tay Tường Vi, cô nói như la lên:

- Anh buông nó đi, không cách nào để nó đi được đâu, để tôi đi lấy thuốc.

Một lát sau, Tường Vi từ từ dịu lại, rồi ngủ thiếp đi . Cô nằm xoải tay trên giường, tóc rũ rượi xõa tung trên gối.

Thu Minh đưa tay lên cổ, máu dính trên ngón tay cô, cô khẽ rên lên một tiếng rồi đến mở tủ tìm bông gòn . Hiếu đến giữ tay cô lại:

- Để tôi giúp cho, ngửa cổ lên đi.

Thu Minh ngoan ngoãn làm theo, Hiếu lau thật nhẹ lên cổ cô . Những vết móng tay để lại nhiều vết xước trên làn da mịn màng của cô làm anh thấy xót xa.

Anh dịu dàng:

- Đau lắm không ?

- Đau nhưng tôi chịu được.

- Cô đừng cảm lắm.

Thu Minh không trả lời . Thật ra, cô đau rất oằn oại và phải cố kềm lắm mới không khóc . Giờ nghe Hiếu hỏi, tự nhiên cô chảy nước mắt, rồi khóc nức nở như đứa trẻ.

- Tôi đau lắm.

Hiếu nhìn sững cô rồi nói như dỗ:

- Ráng đi . Tôi chấm thuốc sát trùng, chịu đau chút nhé.

- Vâng.

Thu Minh gồng người, cảm thấy rát bỏng trên cổ khi miếng bông thấm còn lướt nhẹ lên vết thương . Cô không rên tiếng nào, nhưng nước mắt thì giọt vắn giọt dài cứ tuôn xuống.

Cử chỉ của cô làm Hiếu rất ngạc nhiên . Anh không ngờ một cô gái linh hoạt như vậy, có lúc lại biết chịu đựng một cách nhẫn nhịn . Đúng là bất ngờ.

Lau vết thương xong, Thu Minh định gom rác xuống nhà dưới, nhưng Hiếu đã cản lại:

- Để tôi dẹp, cô về phòng nghỉ đi.

Thu Minh cười nhẹ:

- Tôi không sao đâu.

- Mặt mũi phờ phạc như thế kia, nhìn là biết cô mệt lắm rồi, trưa nay lại

không ngủ nữa . Đi ngủ đi.

Thu Minh có lẽ đã thấm mệt nên không khách sáo nữa, cô đi về phòng mình . Vừa nằm xuống giường, cô đã ngủ say như chết.

Cô ngủ một mạch đến chiều . Khi cô thức dậy thì trong nhà yên lặng như tờ . Tưởng như không có ai ngoài mình, Thu Minh qua phòng Tường Vi . Thấy Tường Vi còn ngủ, cô đi xuống nhà dưới . Thấy Trọng Hiếu đang xào thức ăn trong bếp, cô ngạc nhiên, đến đứng kế bên anh, nhìn vào chảo:

- Anh cũng biết nấu nướng à ?

- Khá rành.

- Thật đáng ngạc nhiên.

- Tại sao ?

- Kiểu người thiếu kiên nhẫn như anh mà cũng biết làm việc tận mẫn của phụ nữ, đáng ngạc nhiên lắm chứ.

- Đang khen hay đang chê tôi đây ?

- Khen chứ chê gì . Nhưng sao anh không để tôi làm bếp, còn sớm mà.

- Thấy cô ngủ ngon quá nên không nỡ gọi dậy . Phục vụ 2 người đẹp là bổn phận của người lịch sự mà.

Thu Minh nhướn mắt lên, nghiêng đầu qua nhìn mặt Hiếu:

- Lần đầu tiên nghe anh nói chuyện lịch sự, thì ra anh cũng biết ga-lăng đó chứ.

- Biết đấy, nhưng rất dè sẻn, chỉ sử dụng đúng đối tượng.

Khuôn mặt Thu Minh chợt sa sầm xuống, tự ái đùng đùng:

- Nói như thế là tôi không đáng để anh ga-lăng chứ gì ? Không tôn trọng mới không lịch sự, vậy thì mai một đừng nói chuyện với nhau nữa.

Nói dứt câu, cô quay ngoắt người bỏ lên lầu . Hiếu bị bất ngờ nên chẳng biết phản ứng thế nào, anh đứng ở chân cầu thang gọi vọng lên:

- Cô giận tôi đó hả ?

Thu Minh không thèm trả lời, vẫn tiếp tục giận dỗi bỏ đi . Cô lên phòng đóng cửa lại, ngồi lì một mình.

Đến tối, Hiếu gọi cửa mấy lần vẫn không được . Anh biết Thu Minh giận, nhưng không hiểu nổi cái gì làm cô tức đến thế . Cô gái này thật không đơn giản.

Không hiểu sao, anh thấy bồn chồn . Anh cố phủ nhận, nhưng vẫn phải thừa nhận mình có cảm giác khổ sở khi bị cô giận.

Hôm sau, Thu Minh vẫn không thèm nói chuyện với anh . Lúc anh đi làm về, bàn ăn vẫn để dành sẵn, nhưng cô chẳng thèm lộ đầu ra khỏi phòng.

Hiếu có cảm giác mình bất ổn, bất ổn thật sự, nhưng anh không nghĩ đến chuyện tìm cách giảng hòa, sợ rồi lại bị Thu Minh bám theo làm phiền mình.

Chuyến Xe Cuối Năm

Chương 8

Ngày cuối tuần, Hiếu bất ngờ nhận được một thư mời của công ty Trường An . Trong thư hẹn hai giờ ngày thứ hai . Nhưng anh không đợi đến ngày hẹn, mà về sớm hơn giờ làm việc để đến thẳng công ty ông ta.

Khi Hiếu đến, anh chạm trán với Vũ Khang đầu tiên . Anh ta không hề hé miệng nói một tiếng, nhưng trong đôi mắt có cái gì đó nửa như hài lòng, nửa như hằn học và đe dọa . Anh ta đưa Hiếu vào phòng ông Trường An rồi đi ra ngoài.

Hiếu đường hoàng đi đến ngồi xuống phía trước bàn, đối diện với ông Trường An . Lần đầu tiên hai người gặp mặt nhau . Một già, một trẻ, người nào cũng nuôi sẵn mỗi ác cảm không cần giấu giếm.

Hai bên nhìn nhau, đo lường nhau bằng mắt . Cuối cùng, ông Trường An nhếch mép cười:

- Cậu giống Minh Hiếu lắm . Tôi đã nghe Vũ Khang kể về lần gặp cậu ở Buôn Mê Thuật . Quả là tôi không ngờ.

"Thì ra là vậy, ông ta phát hiện ra mình ở góc độ khác". Hiếu nghĩ thầm và anh nói chậm rãi:

- Ông tưởng tôi tán tỉnh cháu của ông, và định ngăn cản như đã từng cấm đoán anh tôi ?

- Đã đoán trước rồi à ? Khá lắm . Đỡ cho tôi phải nói dông dài . Đúng, tôi cấm . Sao ?

- Dựa trên quyền lực nào ?

- Người bảo hộ của Thu Minh, cũng là chủ ruột của nó.

- Coi chừng quyền lực đó yếu quá, không thuyết phục nổi Thu Minh đâu.

Ông Trường An nhếch mép:

- Cậu đã điều tra về thân thế nó rồi chứ gì ? Cô gái mồ côi thừa hưởng một gia sản khổng lồ . Đừng hòng cậu bạn trẻ ạ . Cậu sẽ không ẵm được gia tài nào đâu.

Hiếu yên lặng quan sát vẻ mặt ông ta . Con người này có dấu hiệu nham hiểm in rãnh trên khuôn mặt, trong cử chỉ tinh vi . Bỗng nhiên, anh nhớ đến Minh Hiếu, cơn tức giận phùng phùng lên . Anh nheo mắt nhìn ông ta, nghiêng rằng:

- Những lúc tỉnh, Tường Vi hay nói với tôi, chị ấy có một người cha thích ngủ trên đồng tiền, thích nhìn người khác bị bỏ vào quan tài . Thật đúng.

- Cậu nói cái gì ? Nói cái gì ?

Hiếu quắc mắt nhìn thẳng vào mắt ông ta:

- Tôi không phải là anh Minh Hiếu, và nếu tôi yêu Thu Minh thì không ai cản được cả hai chúng tôi đâu . Bỏ tư tưởng can thiệp vào chuyện người khác đi.

- Khá lắm! Dám thách thức tôi kia đấy . Anh cậu trước kia không khua môi múa mép như thế đâu, ngược lại rất nhún nhường, biết thân.

- Tôi không giống như anh tôi . Nếu hôm nay, ông gọi tôi đến để hăm dọa thì không tác dụng đâu . Còn muốn ngăn cản tôi thì hãy nói Thu Minh đi. Nói xong, anh đứng dậy, thản nhiên và chủ động kết thúc câu chuyện . Anh chào ông ta bằng thái độ thách thức rồi đi ra ngoài.

Vũ Khang đang ngồi ở bàn phía, đối diện với phòng giám đốc, ngược lên khi thấy Hiếu . Có lẽ anh ta không ngờ buổi nói chuyện kết thúc nhanh thế.

Hiếu định đi ra luôn, nhưng Vũ Khang đã gọi lại:

- Có thể nói chuyện một chút được không ?

- Cứ nói.

- Mời ngồi.

- Cảm ơn.

Đợi Hiếu ngồi xuống phía dãy ghế sát tường, Vũ Khang mới bắt đầu đi thẳng vào vấn đề.

- Anh mới quen với Thu Minh, chưa biết rõ về cô ta đâu . Vậy thì hãy tránh xa cô ta đi, nếu anh không muốn bị đá . Cô ta không phải loại người hiền đâu.

- Ghê gớm đến mức nào vậy ?

- Cô ta ỷ đẹp và giàu, kiêu hãnh bốc đồng và bạc tình, vương vào, anh sẽ lụn bại đấy.

Trọng Hiếu nói thản nhiên:

- Anh hiểu rõ Thu Minh như vậy à ?

- Chúng tôi biết nhau mấy năm, đủ để tôi hiểu về một con người . Con gái mà lang bang quá, không đáng để cưới làm vợ đâu.

- Còn gì nữa không ?

- Còn nữa, cô ta coi con trai như rác, tính tình lại dễ dãi, hời hợt . Bằng chứng là vừa đá tôi, cô ta đã chộp ngay lấy anh.

- Tôi không phải là món đồ.

- Nhưng anh đã để bị cô ta xỏ mũi . Rồi anh cũng sẽ là nạn nhân của con người kém đức hạnh đó.

Hiếu cười khẩy rồi hỏi thẳng:

- Thu Minh xấu xa đến vậy, sao anh cứ đeo đuổi hoài vậy ?

Thấy Vũ Khang ngắc ngứ, anh đứng dậy, phán một câu trước khi bỏ đi:

- Đàn ông con trai mà nói xấu người mình đang đeo đuổi, không hay đâu.

Anh thoáng thấy Vũ Khang ngồi cứng đờ, sượng sùng . Lần đầu tiên, anh

nhận ra Thu Minh đã quyết định đúng, khi bỏ rời một người yêu tiểu nhân như vậy.

Bà Hoàng đẩy cửa bước vào phòng . Thấy bà, cô thư ký đứng dậy, nhỏ nhẹ:

- Xin lỗi, xin bà chờ một chút, tôi vào hỏi giám đốc.

Bà Hoàng nói nhẹ nhàng:

- Cô nói là bà Hoàng đến, ông ấy sẽ tiếp đây.

- Vâng.

Cô ta vào phòng, và lập tức quay trở ra, lễ phép:

- Mời bà vô.

Bà Hoàng đứng dậy, bước vào căn phòng đối diện . Bà thấy ông Trường An đang đi đi lại lại trong phòng, có vẻ bồn chồn . Thấy bà, ông đứng hẳn lại.

- Mời cô ngồi.

Ông bước qua salon, ngồi xuống . Bà Hoàng ngồi xuống chiếc ghế đối diện với ông:

- Chắc anh không ngờ tôi đến đây ?

- Có chuyện gì không cô ?

Giọng bà Hoàng mĩa mai:

- Tôi nghĩ anh biết rõ lắm, đừng tìm cách hỏi thử tôi nữa.

Ông An không chút quanh co:

- Được chứ, tôi sợ gì phải tránh né . Cô đến đây vì chuyện con Minh, phải không ?

Bà Hoàng nhìn ông chăm chăm:

- Tại sao anh ngăn cấm tụi nó ? Tôi không đồng ý như vậy.

Ông An nhún vai:

- Cô đồng ý hay không thì có ý nghĩa gì . Tôi là giám hộ của con Minh, tôi có trách nhiệm hướng dẫn nó vào những mối quan hệ đúng đắn . Ngăn cản những quyết định sai trái, nông nổi của nó là không đúng à ?

- Nhưng nó đã lớn rồi, nó có quyền lực chọn vào giao thiệp với bạn bè theo ý muốn chứ . Trọng Hiếu cũng là người tốt, nếu tụi nó có tiến xa hơn tình bạn cũng chẳng có hại gì.

- Tốt nhất, cô hãy để chúng tôi yên . Chuyện nhà tôi, cô không có quyền can dự.

- Đối với Thu Minh thì tôi có quyền đây . Nhưng lúc này tôi không muốn nói chuyện bằng quyền hạn, mà chỉ muốn kêu gọi anh, hãy cư xử cho công bằng một chút.

Không chịu nổi cái nhìn soi thấu tâm can của bà Hoàng, ông An đứng dậy, đi quanh trong phòng.

- Tôi thấy mình chẳng làm gì quá đáng cả . Tự cô thù dệt, thêm thất lễ hạ uy tín của tôi mà thôi.

Cách chống đỡ của ông An như thêm dầu vào lửa, bà Hoàng mím môi, cố

dẫn cơn tức giận đang dâng trào:

- Anh đừng gấp lửa bỏ tay người . Những việc làm bất nhân của anh không ai là không thấy cả, chỉ không nói ra mà thôi.

- Thì ra cô bỏ công lên tận đây để nhắc nhở rằng tôi đang sống giữa những tấm lòng cao thượng đấy à ? Thế thì tôi phải làm gì, để đáp lại sự ưu ái ấy nhỉ ?

- Dành suốt cuộc đời để trả thù một người phụ nữ, anh không thấy mình quá hèn hạ à.

- Việc tôi làm, tôi biết, cô không phải dạy khôn tôi.

Tiếng quát bất ngờ của ông An không làm bà Hoàng nao núng . Bà bước đến, nhìn thẳng vào mắt ông:

- Chỉ có kẻ thất phu mới phải dùng đến những lời quát tháo để áp đảo người khác, nói chuyện ôn hòa chẳng hơn à . Cuộc hôn nhân bẽ bàng của tôi, cái chết của Minh Hiếu, sự điên loạn của Tường Vi, bấy nhiêu đó chưa đủ để lòng hận thù trong anh tan biến hay sao ? Nay lại đến Trọng Hiếu nữa.

- Sao tất cả tội lỗi đều trút vào tôi vậy ? Đúng là do tôi mai mối, nhưng nếu cô sống không hạnh phúc với chồng thì trước tiên cô phải xét lại bản thân mình . Còn Minh Hiếu chết vì tai nạn cũng quá rõ ràng, tôi có làm điều gì khuất tất đâu.

- Có làm gì hay không, điều đó bản thân anh biết rõ . Có điều sự điên loạn của Tường Vi, ai cũng cho là hậu quả những việc làm của cha nó.

Bị bà Hoàng nói thẳng nỗi đau thâm kín trong lòng, ông An không kiềm chế được, đập bàn đánh rầm:

- Cô không được quyền ăn nói kiêu đó với tôi.

Bà Hoàng vẫn không nhân nhượng:

- Tất cả đều do những hành động của anh mà ra . Nếu anh còn cư xử bất công với Minh Hiếu thì tôi sẽ sử dụng quyền hạn của mình . Lúc đó, anh có hối hận cũng không kịp đâu . Còn nữa, Thu Minh cũng đã lớn rồi, những gì của nó thì chuẩn bị trả lại cho nó đi là vừa.

- Thành Hiếu suy cho cùng chỉ là người dưng, lại là con của kẻ thù của cô, chẳng lẽ lại được xem trọng hơn tình ruột thịt à.

- Cho tôi xin chữ anh em ruột thịt của anh đi . Anh chỉ lợi dụng danh nghĩa để phục vụ vào những việc trả thù thâm hiểm của anh thôi . Chỉ vì tin anh, tôi đã phải sống triền miên trong cô độc rồi . Anh bảo Trọng Hiếu là con của kẻ thù của tôi à ? Thật ra, trong suốt cuộc đời mình, ngoài anh ra, tôi chẳng thù hận ai cả . Với Ngân Chi thì càng không, thậm chí lúc nào tôi cũng mang nặng mặc cảm nợ nần với cô ấy.

- Xin chúc mừng cho sự cao thượng của cô, và cô cũng chỉ nên dừng lại ở đó thôi . Việc của con Thu Minh không cần cô xen vào . Tôi chỉ làm đúng theo di chúc của anh Đạt thôi.

- Và khai thác nó nữa chứ.
- Đó không phải là việc của cô.
- Phải hay không sẽ giải quyết sau, nhưng nếu anh cố tình ngăn cản Trọng Hiếu và Thu Minh để trì hoãn việc trả lại tài sản cho Thu Minh thì đừng trách tôi sao không nhân nhượng . Chuyện của Minh Hiếu tôi đã bỏ qua rồi, nhưng chỉ được một lần thôi . Với Thu Minh thì mọi việc sẽ khác đây, tôi không nói suông đâu.

Ông An cười khẩy:

- Cô nhiều quyền hành quá nhỉ! Tôi thật tò mò muốn biết cô sẽ thực hiện những thực quyền ấy như thế nào . Tiện đây, tôi cũng muốn cô biết . Tôi thật sự yêu thích sản nghiệp này và đã dành trọn cuộc đời để chăm sóc nó, chẳng ai có quyền tước đoạt nó khỏi tay tôi đâu.

Bà Hoàng nhíu mày:

- Có gì khó hiểu đâu, xem cách cô cố công gán ghép thằng Hiếu với con Minh hiện nay và Minh Hiếu với Tường Vi lúc trước cũng đủ biết rồi . Lại còn nhắc nhở tôi trả lại tài sản cho con Minh nữa, cô cũng đâu hoàn toàn vô tư, khi bỏ công làm những việc từ thiện đó.

Cách suy diễn của ông An khiến bà Hoàng tức nghẹn . Bà liếc mắt nhìn ông, rít lên:

- Anh... anh vu khống đến cả tôi nữa à ?
 - Cô bình tĩnh lại đi, tôi chỉ thấy sao nói vậy thôi . Hiện nay, tôi và cô cùng theo đuổi một mục đích, có điều cô có nhiều thuận lợi hơn tôi, vì cô biết bóc những hành động ấy lại . Nhưng tôi không thua đâu, cô có chiêu bài của mình thì tôi cũng có lý lẽ của tôi . Nếu cô bảo rằng mình có nhiều quyền hạn thì tôi chấp nhận cuộc chơi "Ai mạnh người ấy thắng" . Đồng ý chứ ?
- Bà Hoàng ngồi lặng trên salon . Càng nói chuyện, bà càng thấy tức giận lẫn khinh bỉ người đàn ông trước mặt . Rõ ràng bà đã thất bại khi đặt mọi hy vọng vào lương tâm của ông . Bà đứng lên, giọng vô cảm:

- Tôi đến đây chỉ vì hy vọng vào chút tình người của anh với những người thân, nhưng bây giờ, thật tiếc.

Ông An nhún vai:

- Tình người à ? Đối với tôi, đó là thứ phù phiếm nhất đây . Tôi thích thực tế hơn.
- Nếu anh nói thế thì tôi cũng chẳng còn gì để nhân nhượng . Từ nay về sau, nếu có chuyện gì không hay xảy ra với Trọng Hiếu thì anh sẽ là người chịu trách nhiệm đầu tiên . Tôi không im lặng nữa đâu.

Nói xong, bà đi ra khỏi phòng, vừa lúc gặp bà An ngoài cửa . Bà An không giấu nổi vui mừng, nắm chặt tay bà:

- Ồ, Như Hoàng! Cô lên bao giờ vậy ? Tường Vi có đi cùng cô không ?
- Đang bực tức vì câu chuyện của ông An, bà Hoàng cười gượng:

- À ! Tôi có chút công chuyện nên chỉ đi một mình . Lúc này chị có khỏe không ?

Bà An gật đầu :

- Tôi cũng bình thường . Còn Tường Vi, bệnh của nó ...

- Chị đừng quá lo . Nó không đến nỗi nào đâu.

Bà An cố nén tiếng thở dài :

- Cũng may cho nó là có cô chăm sóc . Tôi tuy rất nhớ cũng không dám để nó ở nhà, bởi cứ nhìn thấy anh An thì nó ...

Biết bà An muốn nói gì, bà Hoàng giơ tay ngăn lại, giọng không giấu sự bất bình :

- Chỉ cần chị cố gắng giữ gìn sức khỏe Khi cứ phải sống gần với anh An .

Bây giờ tôi phải về Sài Gòn, chị cố gắng vui vẻ nhé.

-Sao cô về gấp vậy, không ghé qua nhà tôi sao ?

Giọng nói khẩn khoản của chị dâu khiến bà Hoàng lại mủi lòng . Bà suy nghĩ một chút rồi lắc đầu :

- Để lần khác tôi sẽ ở lại lâu . Bây giờ tôi còn nhiều việc phải giải quyết .

Chào chị nhé.

Biết không thể giữ chân bà Hoàng, bà An gật đầu nói nhanh :

- Tôi biết cô còn nhiều việc phải lo . Nhưng nếu gặp điều gì khó khăn, trong bất cứ hoàn cảnh nào, tôi cũng ủng hộ cô đến cùng . Cô có tin không ?

Tuy cứ phải đối đầu với ông An, nhưng với chị dâu, bà Hoàng luôn có một niềm cảm thông sâu sắc . Bà thân ái nắm tay bà An` mỉm cười :

- Tin chứ . Tôi luôn tin chị mà.

Rồi không để bà An nói thêm, bà quay quả bước đi.

Ra khỏi công ty, bà Hoàng vẫn chưa nguôi cơn giận . Không biết đến bao giờ bà mới có cơ hội tha thứ cho những việc làm tà đình của ông An . Nhìn ông ngày càng dần sâu vào tội ác, mà cảm thấy căm giận lẫn xót xa . Cái chết của Minh Hiếu tuy không có chứng cứ, nhưng trực giác luôn bảo bà rằng, tai nạn ấy không phải là ngẫu nhiên . Mà bản tính ông An quá xảo quyệt lại quá khôn ngoan, bà dù không chịu thua cũng chẳng làm gì được. Đang suy nghĩ miên man, chợt có một bóng người đứng chặn trước mặt . Bà ngược lên và không tin ở mắt mình nữa, bà kêu lên mừng rỡ:

- Trời Thiện Nam ! Anh là người hay là ma mà hiện ra bất ngờ vậy ?

Người đàn ông cười hiền hậu :

- Đã bao nhiêu năm qua rồi, mà cô vẫn không quên chuyện nguyên ruả Của tôi, mỗi khi gặp lại.

- Xin lỗi , tôi không cố ý . Tôi rất vui khi gặp lại anh.

- Tôi cũng vậy . Cô có rảnh không ? Có muốn bàn chuyện với tôi không ?

Bà Hoàng cũng gật đầu không đáp . Cả hai tiếp tục tản bộ trên hè phố và mỗi người đều theo đuổi những hồi tưởng riêng . Thật lâu, ông Nam mới lên

tiếng :

- Đạo này cô sống thế nào ?

- Bình thường, còn anh ?

Ông Nam hóm hỉnh :

- Có lúc bình thường.

- Tôi biết rồi . Những khoảnh khắc phi thường ấy thường xuyên xuất hiện vào những ngày cuối năm.

Ánh mắt sa sầm của ông Nam khiến bà Hoàng ngừng bật . Giây lâu, bà nói nhỏ:

- Tôi xin lỗi , tôi thật sự không cố ý.

Mãi một lúc sau, ông Nam mới lên tiếng, giọng khoa? lạp:

- Không sao, tôi quen rồi . Còn Lam Thanh có ổn không, tôi bây giờ không thể đọc được ý nghĩ cô ấy nữa.

Câu hỏi của ông An lại bắt bà Hoàng phải nghĩ đến ông An . Bà bực dọc phẩy tay:

- Chuyện đã qua quá lâu rồi, anh nghĩ đến cũng có xoay chuyển được tình thế đâu, bận tâm làm gì . Chị Thanh bây giờ không buồn, không vui, không kêu ca phàn nàn gì, nói chung rất bằng lòng với cuộc sống.

- Câu này hình như không chỉ dành cho tôi.

- Ừ . Anh biết vậy thì đừng tìm cách khuấy động sự yên tĩnh của chị ấy nữa.

Một ý nghĩ loé lên, bà Hoàng nhìn thẳng vào mắt ông Nam:

- Bây giờ tôi đã suy nghĩ lại rồi . Anh có muốn gặp chị Thanh không ?

- Không, tôi chỉ muốn biết về cô ấy thôi.

- Không được . Anh phải gặp lại chị Thanh . Bằng mọi cách, tôi sẽ giúp anh.

Ông Nam thở dài :

- Tôi thật sự không muốn làm khổ Lam Thanh đâu . Cảm ơn sự quan tâm của cô.

Một chiếc xe trời tới rồi dừng lại sau lưng 2 người . Người thanh niên bước ra, dáng vẻ hấp tấp gọi lớn :

- Ba ơi ! có điện thoại từ Sài Gòn gọi ra.

Cả hai cùng quay lại, ông Nam giới thiệu :

- Đây là Vũ Khang, con trai tôi . Còn đây là cô Hoàng.

Vũ Khang cúi đầu lễ phép:

- Cháu chào cô.

Rồi quay qua ông Nam, anh thì thầm điều gì có vẻ quan trọng lắm . Ông Nam nhú mày :

- Vậy ba phải về Sài Gòn gấp . Công việc ở đây ba giao cho con được không ?

Vũ Khang ngần ngừ :

- Dạ, con sẽ cố gắng . Bác An sẽ hiểu và thông cảm cho con mà.

Ông Nam bước đến trước mặt bà Hoàng, ái ngại :

- Tôi có công việc phải giải quyết gấp, hẹn cô vào dịp khác nhé.

Bà Hoàng gật đầu :

- Được mà, anh cứ đi đi.

- Hay là... cô cùng về với tôi cho vui.

- Không . Anh cứ về trước đi . Tôi còn chút việc ở đây chưa về được.

Ông Nam nén tiếng thở dài :

- Vậy tôi về nhé, hẹn gặp lại.

Nhìn theo chiếc xe từ từ lặn bánh rồi hoà lẫn vào dòng xe cộ , bà Hoàng lại thở dài . Không ngờ trợ lý của ông An lại là con

của Thiện Nam . So với những trợ lý trước, xem ra Vũ Khang có vẻ hợp ý ông An hơn cả, điều đó khiến bà không mấy thiện cảm với cậu ta . Bà càng bức bối hơn, khi biết Vũ Khang lại còn ráo riết theo đuổi Thu Minh dù bị cô từ chối quyết liệt . Tất cả những điều đó luôn tạo cho bà một nỗi ngờ vực vào bản chất của cậu ta . " Chắc ! thật tiếc cho anh Nam".

Đưa bà An đi khám bệnh trở về, ông An bước vào phòng đã thấy Thu Minh ngồi ở salon . Vừa thấy ông , cô đứng bật dậy :

- Cuối cùng chú cũng đã về . cháu đợi lâu kinh khủng.

Ông An thấy chiếc cặp lên bàn, đến ngồi đối diện với cô :

- Có chuyện gì mà cháu chịu khó đợi vậy ? ngồi xuống đi.

Thu Minh ngồi xuống, nhìn thẳng vào ông giọng không giấu vẻ bất bình :

- Dĩ nhiên là có chuyện . Ai cho phép chú xen vào can thiệp chuyện riêng tư của cháu ?

Cách nói thẳng độp của Thu Minh khiến ông An phật ý, tuy nhiên ông vẫn ôn tồn :

- Thu Minh à, ! có chuyện gì, cháu phải nói rõ đầu đuôi thì chú mới hiểu chứ.

- Chú khéo giả vờ lắm . Được rồi, nếu chú không chịu nhớ thì cháu nói vậy . Chuyện bạn bè giao tiếp là chuyện riêng tư của cháu , chẳng đáng gì đến chuyện làm ăn, chú để tâm đến làm gì ?

- Đúng rồi . Trước nay chú vẫn tôn trọng cháu mà.

Thấy ông An cứ giả vờ quanh co, Thu Minh càng thêm cáu kỉnh . Co nguẩy đầu :

- Cháu không nói những chuyện trước đây, cháu chỉ muốn biết tại sao chú đối xử cực đoan với anh Hiếu ?

- Bình tĩnh đi Thu Minh . Chú có làm gì cậu Hiếu đâu mà

Thu Minh nóng nảy cắt ngang :

- Chú còn muốn sao nữa mới gọi là có . Khi không chú gọi anh đến để răn đe , dọa dẫm đủ thứ, trong khi tại con chưa có mối quan hệ thân thiết với nhau . chú làm vậy mà cũng thấy mình đúng à ?

- Thằng Hiếu đã nói gì với cháu ?
 - Chú tự biết chú đã nói gì với anh ấy, cháu không cần lập lại . Nhưng cháu không chấp nhận cách cư xử áp đặt chuyên quyền của chú.
- Thấy Thu Minh cứ trả lời chan chát, ông An cũng không kiềm chế được nữa . Ông nói gay gắt :
- Lời nói của cháu thì chắc chắn chú nhớ rồi . Nhưng thái độ trước nay chưa từng có của cháu với chú từ này giờ, khiến chú hơi nghi ngờ vào sự trung thực của cậu ta.
 - Nhưng một chút ông nói thêm - Thật ra, ba mẹ cậu ấy với chú là chỗ quen biết cũ nhưng đã lâu không gặp lại , nên chú đã gọi cậu ta đến để hỏi thăm chuyện gia đình, thế thôi . Còn cháu đã nghe nó nói lại những gì, rồi đâm tức giận thì tùy vào sự thành thật của nó, chú không thể ngăn cản được.
- Thu Minh :
- Chú nói hay lắm . Đáng tiếc là anh ta không nói với cháu , mà nói với cô Hoàng, cháu chỉ tình cờ nghe được thôi và thấy xấu hổ vô cùng.
- Ông An bỗng bật cười khan , giọng cười ai nghe cũng phải cảnh giác :
- Rồi cháu chuyển sự xấu hổ thành tức giận , đến trút cả vào chú . Ko ngờ cháu của chú còn non nớt quá đi.
- Dừng lại một chút như chờ câu hỏi của Thu Minh . Thấy cô vẫn ngồi yên, ông nói tiếp :
- Thế cháu có biết , cháu đã thực hiện đúng theo sự sắp đặt của họ không ? Sao cháu không nghĩ cô Hoàng của cháu muốn chú cháu mình xích mích ư ?
- Thu Minh hỏi lại :
- Tại sao cô phải làm như vậy ?
 - Đó là ý đồ của cô ta, làm sao chú biết được . Cháu nghĩ cô Hoàng thương yêu con cháu lắm đấy chắc.
- Thu Minh suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu . thái độ của cô Hoàng lần Trọng Hiếu khi nói chuyện chẳng có vẻ gì là đóng kịch cả . Cô nhìn thẳng ông :
- Chú chỉ gioi? xuyên tạc thôi , nhưng không có kết quả đâu, cháu có nhận xét của cháu.
 - Chú chỉ thấy cháu bướng bỉnh nhiều hơn, điều đó sẽ gây bất lợi không nhỏ cho cháu đấy.
 - Cháu mặc kệ tất cả . Anh Hiếu là người tốt , và cháu thấy không có gì quá đáng khi kết hôn với anh ta.
- Ông An nãy người lên như bị điện giật :
- Kết hôn với Trọng Hiếu à ? Cháu không đùa chứ ?
 - Có gì đáng ngạc nhiên đâu . cháu đã lớn rồi , lập gia đình với người mình yêu và tạo dựng sự nghiệp là chuyện bình thường mà.
 - Nhưng cháu và thằng Hiếu gặp nhau chưa bao lâu . Yêu gì mà nhanh vậy ?
 - Đó không phải là chuyện của chú.

Nếu Trọng Hiếu lập gia đình thì xem như ông ấy trắng tay . Đã quen với vị trí ông chủ từ bao lâu nay, quen ra lệnh và quen nhìn mọi người phục tùng mệnh lệnh của mình, ông An thật sự không chịu nổi cuộc sống vô vị tẻ nhạt khi không còn tiền bạc, quyền lực trong những ngày tháng tới . Không . Bằng mọi cách ông phải dập tắt cuộc hôn nhân này.

Nhìn ông An cứ đi tới đi lui quanh phòng, Thu Minh cũng đâm bực . Cô cau mặt :

- Cháu đi lấy chồng cũng bình thường như bao nhiêu người khác, có gì quan trọng đâu để chú bối rối quá vậy ?

Ông An chợt dừng lại trước mặt Thu Minh, ánh mắt toé lên những tia hung dữ . Ông nói như quát :

- Không . Mà không được lấy chồng , nhất là lấy thằng Hiếu.

Thu Minh nhăn mặt :

- Chú ăn nói lịch sự chút đi, không cần phải cộc lốc như vậy.

Ông An vẫn tiếp tục hầm hừ :

- Mà... mà... đồ hỗn láo ! Tao nói cho mà biết, nếu mày nhất định lấy thằng Hiếu thì dứt khoát tao không trả tiền lại.

- Mà... mà... đồ hỗn láo ! Tao nói cho mà biết, nếu mày nhất định lấy thằng Hiếu thì dứt khoát tao không trả tiền lại đâu . Không có của hồi môn, thử xem cô Hoàng với thằng Hiếu còn đối xử tốt với mày được bao lâu.

- Cô Hoàng thì dính dáng gì đến cuộc hôn nhân của cháu ?

Câu hỏi vô tình của Thu Minh như vừa chỉ cho ông một lối ra . Ông bỗng đổi giọng ngọt ngào :

- Vấn đề là ở chỗ ấy đấy . Chú lại quá bận bịu , không có thời gian hướng dẫn nên cháu không hiểu được thâm ý của cô Hoàng , khi sắp đặt hôn nhân cho cháu.

- Cháu đến với anh Hiếu hoàn toàn tự nguyện , chẳng theo sự sắp đặt của ai cả.

- Không phải không có, mà là họ giảng bày quá khéo, nên cháu chẳng nghi ngờ gì, sắp bị sập bẫy mà cứ vui vẻ như không.

- Cháu không tin . chú chỉ toàn suy diễn . Có phải ai cũng như chú đâu.

- Tin hay không tùy cháu . Nhưng chú thấy mà không phân tích, hướng dẫn để cháu không sa chân vào cuộc sống đau khổ trong tương lai thì không chịu nổi . Tất cả những điều chú nói đều có bằng chứng xác đáng cả , mọi chuyện bắt đầu từ những toan tính của cô Hoàng.

Thu Minh không trả lời , nhưng mọi cử chỉ của cô đều không lọt khỏi sự quan sát của ông An . Nhìn cô sửa dáng ngồi lại ngay ngắn, ông biết ít nhiều cô đã chú ý đến câu chuyện của ông . Nhưng không vội nói tiếp, ông bỏ lại bàn ngồi, cố làm ra vẻ trầm tư.

Đợi mãi cũng sốt ruột, Thu Minh lên tiếng hỏi thúc :

- Có chuyện gì, chú cứ nói thẳng ra đi, úp úp mở mở chỉ tốn thời gian thêm. Như bắt đấm dĩ phải nói, ông An nhắm mắt lại, hít một hơi dài:

- Thật ra, chú cũng rất khó xử. Nếu nói ra những điều trông thấy thì anh em xích mích, còn im lặng thì cháu lại hiểu lầm chú ngăn cản cháu lập gia đình để chiếm đoạt gia tài.

- Thì chú cứ nói đi, cháu biết suy xét mà.

Ông An chậm thuốc, chậm rãi nhả khói rồi mới từ tốn:

- Theo chú nghĩ thì tình cảm giữa hai đứa chưa có sâu đậm, nếu không có sự tác động của cô Hoàng. Vừa rồi, cô ấy cũng đến đây, lớn tiếng trách móc chú vì tưởng chú đã ngăn cấm thằng Hiếu tới lui với cháu, y như ngày trước từng tạo điều kiện cho Minh Hiếu và Tường Vi yêu nhau nhưng thất bại, giờ đây thì cảnh ấy lập lại với cháu. Không biết cháu có nhìn rộng ra một chút để thấy cả. Minh Hiếu và Trọng Hiếu là con riêng của chú Hoàng.

Cháu và Tường Vi đều có một khối tài

sản to lớn sau khi cưới. Tuy chú Hoàng đã để lại một gia tài khá lớn cho cô ấy sau khi mất đi, nhưng lòng tham của con người là không giới hạn, nên cô ấy muốn dùng tình cảm để khai thác khả năng của hai đứa nó. Đã lỡ thất bại với Tường Vi rồi, bây giờ đến cháu, chú biết cô ấy sẽ không từ một thủ đoạn nào đâu. Còn đối với chú, tài sản này là công sức của ba cháu nên cố tìm cho cháu một người chồng xứng đáng để khỏi ân hận về sau.

Thu Minh liếc nhanh ông An, rồi nhìn ra cửa sổ. Tuy không tin vào những lời ông vừa nói, nhưng cô vẫn không khỏi hoang mang. Thật ra, cô và Trọng Hiếu gặp nhau chẳng bao lâu và anh đối xử với cô đúng mực, chứ không vồ vập như những người khác. Quyết định đi đến hôn nhân với anh, hoàn toàn do cô tự ái khi vấp phải sự ngăn cản của ông An. Bất giác cô thờ dài, giá như không có gia tài, cô sẽ dễ dàng xác định được tình cảm của mọi người dành cho mình hơn. Cô ngập ngừng:

- Nhưng... bản thân cô Hoàng là người giàu có, cháu nghĩ cô không quan tâm đến tài sản của người khác đâu.

- Chuyện đời rất khó nói. Chú nghe tin cô ấy vừa gặp lại người yêu cũ và chung vốn trong một vụ làm ăn. Nhưng tên này thật sự chỉ là một tay đào mỏ nên chú rất lo lắng cho số tiền không nhỏ của cô ấy. Nếu mai một hai đứa thành công thì đương nhiên, tài sản của cháu sẽ lấp vào khoảng hao hụt ấy. Lúc đó, cháu có nói ngàn lời hối hận cũng đã muộn màng, vừa mất tiền vừa mất tương lai.

- Vậy theo chú, cháu phải làm gì?

Ông An có vẻ đắn đo:

- Cái khổ của cháu ở chỗ cháu có nhiều tiền quá, nên chuyện giả chân rất khó xác định. Cháu cứ từ từ đi, tìm hiểu thật kỹ rồi quyết định cũng chẳng muộn màng gì. Tình yêu càng được thử thách thì kết quả càng tốt đẹp hơn.

Còn nếu cháu muốn sớm đứng tên trên tài sản của cha để lại thì càng không khó , chỉ cần cháu đủ khôn ngoan vững chãi là chú yên tâm trao trả , chẳng thiếu một xu.

Những lời nói của ông An quả đã tác dụng không nhỏ với Thu Minh, cô ngồi thần thờ trên ghế , càng nghĩ càng thấy chán nản vô cùng . Cô không tin vào câu chuyện của ông chú, nhưng cũng không khỏi hoang mang , chao đảo . Chưa bao giờ cô thấy cô đơn như hiện nay . Trước nay, mọi chuyện khuấy tất cả của cô đều có cô Hoàng phân giải . Còn bây giờ chuyện rối tung rối mù , nhưng làm sao cô dám hỏi thẳng cô Hoàng.

Thu Minh thở hắt ra rồi uể oải đi ra khỏi phòng . Cô không chào ông nên không nhìn thấy nụ cười đắc ý không cần che giấu của ông . Nếu Thu Minh nghi ngờ bà Hoàng thì xem như kế hoạch của ông đã thành công phân nửa. Dí mắt thuốc vào gạt tàn, ông nhấn chuông gọi Vũ Khang , rồi khoanh tay chờ . Thoáng chốc , Vũ Khang đã bước vào , cuối đầu :

- Thưa bác gọi cháu.

Ông An hất hàm :

- Thu Minh vừa đi ra đây , chú có thấy không ?

- Dạ cháu có thấy.

- Nó đang gặp chuyện buồn , chú lựa lời an ủi dùm tôi.

Câu nói của ông An khiến Vũ Khang tưởng mình sắp bay lên mây , bởi ông đã nói thế, chẳng khác nào đã đặt vào tay anh chiếc chìa khóa mở cửa tương lai . Anh mừng rỡ cuối đầu :

- Cháu cảm ơn sự tin cậy của bác.

Ông An khoát tay :

- Không cần khách sáo, chú đi ra đi.

- Dạ.

Vũ Khang lui về phòng và nhanh chóng thu dọn giấy tờ nhét bừa vào ngăn kéo , ngấm vuốt lại áo quần và không quên bôi một tí dầu bóng lên tóc rồi đi ra.

Đã biết rõ các thói quen của Thu Minh , nên Vũ Khang tìm cô chẳng mấy khó khăn . Và Thu Minh cũng chẳng tỏ vẻ ngạc nhiên khi anh xuất hiện , cô im lặng nhâm nhi ly cà phê ,Vũ Khang cũng thản nhiên ngồi xuống và tự gọi thức uống.

Cả hai chẳng nói một lời , khá lâu sau Thu Minh gọi thanh toán rồi đi ra, Vũ Khang cũng vội vã chạy theo . Thu Minh bực bội quay lại :

- Anh làm ơn rút xéo giùm được không . Tôi có muốn gặp anh đâu mà cứ chường mặt mãi thế , Vũ Khang ?

- Ủ, em không hẹn nhưng anh thấy em buồn anh chịu không nổi . Anh muốn chăm sóc em.

- Cảm ơn lòng tốt của mấy người . Nhưng đừng bày trò nữa.

Nói xong, cô vẫy một chiếc taxi.

Không ngờ Vũ Khang cũng chui vào ngồi cạnh , Thu Minh quắc mắt :

- Đi ra.

Nghe Thu Minh to tiếng, bác tài xế không khỏi tò mò nhìn vào ống kính chiếu hậu . Vũ Khang phớt lờ cái nhìn của bác tài , nói nhẹ nhàng :

- Chúng tôi có chuyện xích mích . Anh cứ cho xe chạy đi.

Quay qua Thu Minh , Vũ Khang lấy giọng ngọt ngào :

- em có buồn giận chuyện gì thì cứ trút hết vào anh đi . Rồi bình tĩnh lại , anh muốn nói chuyện này với em.

Thu Minh xẵng giọng :

- Chuyện gì ?

- Về cô Hoàng của em.

- Mấy người lại dựng chuyện gì nữa đây ? tôi biết anh với chú tôi quá mà.

Vũ Khang có vẻ dăm chiêu :

- Không phải bất cứ việc gì của giám đốc anh đều đồng tình . Có những chuyện ông ta muốn ám hại cô Hoàng , nhưng ở vị trí của anh, anh không đủ tư cách để can thiệp . Nếu em muốn cứu cô Hoàng thì hãy đi theo anh.

Thu Minh ngần ngừ một lát rồi bắt đầu hoài nghi:

- Chú tôi lại làm chuyện gì nữa ?

Khuôn mặt Vũ Khang hết sức thành thật:

- Anh không hiểu tại sao, ông ấy lại hẹn với cô Hoàng ở khách sạn T.T. Làm anh em với nhau, tại sao lại có cuộc gặp mờ ám như vậy . Nếu không phải ông ấy muốn giăng một cái bẫy nào đó.

Thu Minh nhíu mày có vẻ bắt đầu tin:

- Thế cô tôi có biết không ?

- Anh nghĩ là không, vì nếu biết chắc chắn cô ấy sẽ không tới.

Vũ Khang thở ra nhẹ nhẹ, nói tiếp:

- Rất may là gặp em ở đây . Nếu không, anh chẳng biết làm sao.

Thu Minh lập tức quyết định:

- Đến đó đi . Tôi muốn biết ông ấy sẽ làm gì, tôi không thể bỏ mặc cô Hoàng.

Và cô hơi khom người tới trước dặn anh tài xế, nên không thấy nụ cười kín đáo của Vũ Khang, một nụ cười nham hiểm, hài lòng, nó chỉ thoáng qua trên môi rồi tắt ngấm.

Đến nơi, Vũ Khang đưa cô vào một phòng ăn, nói nhỏ:

- Em ngồi đây chờ anh, anh qua liên hệ với phòng tiếp tân rồi sẽ quay lại.

Thu Minh lắc đầu, nói dứt khoát:

- Tôi đi cùng anh.

Vũ Khang hơi khựng lại, rồi dễ dàng:

- Em đi cũng được, nhưng anh sợ kết quả không được như ý, uống công.

Cách giải thích của Vũ Khang nghe cũng hợp lý, Thu Minh gật đầu:

- Vậy anh đi nhanh lên.

Vũ Khang ân cần:

- Em có muốn uống chút gì không ?

- Gì cũng được, hay cho tôi ly cam.

Vũ Khang có vẻ hài lòng thái độ ngoan ngoãn bất ngờ của cô, anh nhẹ nhàng đi ra.

Lát sau một tiếp viên mang đến một ly cam tươi, còn Vũ Khang vẫn bật tã. Thu Minh bắt đầu bực bội, cô nhấp từng ngụm nước cho đỡ sốt ruột.

Khi Vũ Khang quay lại thì Thu Minh vừa gục xuống bàn. Anh nâng đầu cô lên hỏi nhỏ:

- Thu Minh! Em làm sao vậy ?

Thu Minh cố nhướn mắt:

- Tôi chóng mặt quá.

Rồi chìm vào giấc ngủ nặng nề.

Chỉ đợi có thế, Vũ Khang đỡ cô đứng dậy và dìu lên lầu.

Thu Minh giật mình tỉnh giấc và cảm thấy thân thể đau nhừ, cô nhắm mắt lại, cố nhớ mọi chuyện. Những hình ảnh đêm qua như một cuộn phim quay lại trong đầu, thốt nhiên cô nhìn xuống thân mình, cô chột bum mặt hét lên một tiếng hãi hùng và kinh sợ.

Chuyến Xe Cuối Năm

Chương 9

Trọng Hiếu đẩy cửa bước vào phòng khách . Ông An đang ngồi chờ anh ở salon, thấy anh đứng lên vồn vã:

- Kìa Hiếu! Ngồi đi cháu.

Thái độ của ông An tạo cho Hiếu một ý thức cảnh giác cao độ . Anh cúi đầu chào:

- Chào ông . Ông gọi tôi đến có việc gì ?

- Cứ ngồi xuống đi đã, chẳng có gì quan trọng đâu, chẳng qua tôi muốn giải tỏa mọi hiểu lầm trước nay để mối quan hệ của chúng ta được thoải mái hơn . Cậu không phải đối tôi chứ ?

Trọng Hiếu yên lặng ngồi xuống . Ông An ngả người vào thành ghế, cười hết sức thoải mái:

- Có lẽ cậu đang nghĩ, không biết tôi sắp giở trò gì, hay đang sắp đặt những mưu mô gì hoặc đại loại những ý nghĩ như thế . Vậy tôi nói để cậu yên tâm, tôi mời cậu đến đây với lý do hoàn toàn trong sáng.

Ông An ngừng lời như chờ ý kiến Trọng Hiếu, nhưng anh chỉ lịch sự gật đầu . Ông An xoa hai tay:

- Có thể cậu sẽ không tin lời tôi, nhưng cậu sẽ thấy thiện ý của tôi . Thật sự, trước kia, tôi đã mắc sai lầm khi luôn dùng đồng tiền để đo lường người khác, tôi đã đánh đồng các quan hệ tình cảm trong gia đình với những quan hệ làm ăn, điều đó quả là không nên, phải không ?

Rồi ông lại bật cười, nói xun xoe:

- Nhưng không sao . Điều quan trọng là nhận ra sai lầm kia, còn khắc phục nó thì đâu khó khăn gì, phải không cậu ? Còn chuyện của cậu với con Minh, nếu cô Hoàng không phân tích cặn kẽ thì không biết đến bao giờ tôi mới hiểu ra . Thôi thì từ nay tôi giao nó cho cậu, có cậu trông nom, bảo ban bộ, tôi sẽ rảnh rang hơn để tập trung lo chuyện làm ăn . Cậu hứa giúp tôi chứ ? Thấy Hiếu vẫn ngồi yên, ông An lại nói như năn nỉ:

- Cứ xem như cậu san sẻ với tôi trách nhiệm mà anh Đạt đã giao lại đi . Và lại, cậu với nó cùng trang lứa, dễ đồng cảm nhau hơn.

- Nhưng Thu Minh đã có cô Hoàng và bác gái lo rồi.

- Ôi dào! Đối với nó, chúng tôi là những người cổ lỗ sĩ rồi . Nó chê chúng tôi khô khan, không bắt kịp thời đại.

Ông An cứ một mực nhận lỗi về mình khiến Trọng Hiếu không khỏi lo âu .

Ông ta nổi tiếng gian ngoa, xảo quyệt đâu dễ một sớm một chiều lại đổi đen

thành trắng.

Ông An bỗng đứng dậy, đi vòng qua ngòai cạnh Hiếu, thân mật vỗ vai anh:

- Hôm nay cậu là khách mời của tôi, chúng ta lại vừa thiết lập mối thân thiết trong gia đình, có nhiều lý do để ăn mừng, cậu không được từ chối ở lại dùng cơm với tôi đây.

Cách nói nửa ra lệnh, nửa đề phòng của ông An, khiến Hiếu thấy khó xử.

Với ông, anh luôn có tâm trạng đề phòng, nhưng cũng không đủ điều kiện từ chối, anh đáp gọn:

- Cám ơn ông.

Ông An mở tủ lấy chai rượu rồi chìa tay:

- Bác cháu mình qua phòng ăn đi, dù sao cũng sắp là người nhà, khách sáo quá không hay.

Trọng Hiếu yên lặng theo ông sang phòng bên cạnh. Nhìn bàn ăn đã được bày biện chu đáo nhưng chẳng có ai, anh hơi lo ngại ngó quanh. Như đoán được tâm trạng của anh, ông An mỉm cười:

- Nhà tôi vì yêu cầu công việc, nên thường không có những bữa ăn đông đủ, và hôm nay cũng không ngoại lệ.

Lời giải thích ngắn ngủi của ông không làm Hiếu yên lòng, nhưng cũng giúp anh hiểu được các mối quan hệ không mấy đậm đà trong gia đình ông. Bất giác, anh thấy ông thật tội, bởi những thứ ông đang đeo đuổi là quá đổi phù du.

Ông An đã rót rượu cho cả 2, ông nói hồ hởi:

- Cậu Hiếu ngồi vào bàn đi, cứ tự nhiên người nhà cả.

- Dạ.

- Chúng ta cùng cạn ly này, xem như đánh dấu một ngày đặc biệt.

Vừa nói, ông vừa nâng ly lên Hiếu lắc đầu:

- Cám ơn bác, nhưng cháu không biết uống rượu.

- Đừng từ chối mất vui, rượu này không nặng lắm đâu. Nào! Nâng ly lên, hôm nay không say không về.

Rồi như để chứng minh sự thành thật của mình, ông ngửa cổ cạn ly rượu, khả lên một tiếng sảng khoái. Hiếu cũng nhấp một ngụm, nhưng vừa kịp thấy ánh mắt sáng quắc, hả hê của ông, anh chợt hiểu tất cả. Anh tức tối ném thẳng chiếc ly vào ông, nhưng sự phản kháng của anh chỉ dừng lại ở đó, rồi đổ gục xuống bàn.

Như muốn tận hưởng men say chiến thắng, ông An khép cửa phòng ăn, đi tới lui quanh phòng, ánh mắt sáng rực vẫn không rời khỏi con mồi vừa hạ gục, nụ cười nửa chừng vẫn không tắt trên môi.

Mãi một lát sau, ông mới kéo Hiếu đứng dậy, cố sức dìu anh lên phòng và đưa thẳng vào phòng Tường Vi...

Nhìn cả hai đang ngủ mê man, ông lại nhếch miệng rồi thông thả về phòng,

thong thả bấm số gọi điện cho Thu Minh . Nhận ra giọng cô ở đầu dây, ông nói hết sức dịu dàng:

- Thu Minh hả ? Chú có chuyện muốn nhờ, cháu có thể giúp chú được không ?

-...

- Cháu đang mệt hả, vậy thì sáng mai cũng được chúc cháu ngủ ngon.
Sáng hôm sau.

Trọng Hiếu giật mình tỉnh giấc vì những tiếng la hét ồn ào xung quanh . Anh mở mắt nhìn căn phòng lạ lẫm và cố nhớ vì sao anh lại ở đây . Ánh mắt chạm phải Tường Vi đang ngủ say, anh hốt hoảng ngồi dậy . Ông An đang trợn mắt, quát tháo âm ỉ, bên cạnh bà An ngồi bất động trên ghế.

Vừa lúc đó cánh cửa bật mở, Thu Minh bước vào phòng, theo sau là bà Hoàng . Ông An có vẻ bất ngờ trước sự có mặt của bà Hoàng, rồi như đã lấy lại sự tự chủ, tiếp tục quát tháo.

- Cô đây à ? Có cô ở đây càng tốt . Nãy giờ, tôi đang phát điên lên đây . Cô nhìn kỹ đi, nó cư xử với chúng tôi thế đó . Tôi đã tin tưởng nó, đã giảng hòa với nó và bằng lòng việc nó với con Minh, nhưng không ngờ nó lại được thế làm càn, đáp lại lòng tin của tôi bằng hành động bỉ ổi này đây.

Bà Hoàng ngắt lời:

- Anh bình tĩnh đi, chuyện đâu còn có đó.

Ông An vẫn cao giọng:

- Cô còn bắt tôi bình tĩnh được sao ? Thu Minh! Cháu đã nhìn thấy rồi đó, vậy hãy nói đi . Cháu có bình tĩnh được không ?

Đang trong tâm trạng chán chường lại gặp cảnh tượng khủng khiếp, Thu Minh quắc mắt nhìn Hiếu vẫn đang ngồi chết dí trên giường, cô phẫn uất hét lên:

- Trọng Hiếu! Tôi căm hận anh.

Rồi chạy ào ra khỏi phòng.

Bà Hoàng đau đớn nhìn theo Thu Minh, rồi nhìn Trọng Hiếu . Bất thần quay qua ông An, bắt gặp nụ cười đắc ý chưa kịp giấu của ông, bà chột hiệu tất cả . Đột nhiên bà cảm thấy nhẹ nhõm như vừa cất được gánh nặng, bà gọi to:

- Trọng Hiếu! Con đến đây, đến trước mặt anh An này.

Giọng nói sắc lạnh của bà Hoàng khiến Hiếu không khỏi hoang mang . Anh đứng lên chậm chạp đứng vào chỗ của bà vừa chỉ . Ông An nói nhanh:

- Cô đừng bảo nó xin lỗi tôi, sau những việc làm tội tệ đó nghe . Tôi không tha thứ đâu.

Bà Hoàng không trả lời, bước đến đứng cạnh Trọng Hiếu, đối diện với ông An . Bà dần từng tiếng:

- Anh An! Anh nhìn kỹ đi, con của Ngân Chi lại có thể làm được những việc đó sao ?

Ông An né tránh cái nhìn tóe lửa trong mắt bà Hoàng, nói cứng:

- Con ai cũng vậy, một khi không làm chủ được bản thân thì chuyện gì cũng có thể xảy ra.

- Không phải ai cũng như anh.

Lần đầu tiên chứng kiến bà Hoàng to tiếng với ông An, Trọng Hiếu không khỏi ngạc nhiên lần thích thú, anh gọi nhỏ:

- Cô Hoàng...

Bà Hoàng quay phắt lại, quát luôn cả anh:

- Con tránh ra đi . Đây không phải là việc của con.

Ông An cười khẩy:

- Mọi người đều nhìn thấy nó đang nằm trên giường với Tường Vi, cô nói không phải chuyện của nó thì chuyện của ai ?

- Chuyện của anh . Trường An! Không có chuyện bị ối nào anh lại không dám làm . Người đáng bị nguyên rủa ở đây không ai khác là anh.

Giọng nói nhẹ nhàng nhưng rắn rỏi của bà An vang lên làm ai cũng bất ngờ, quay lại . Bà An vẫn ngồi yên trên ghế, chỉ có ánh mắt nhìn ông là dữ dội chưa từng thấy . Bà nói tiếp, giọng ráo hoảnh:

- Có thể cậu Hiếu đã làm việc gì tác tệ, nhưng người nghĩ và tạo ra việc tác tệ ấy còn bị ối gấp trăm ngàn lần . Tường Vi điên loạn như vậy, anh không thấy xót xa sao ? Lại còn tận dụng sự điên loạn ấy để thực hiện những mưu mô chước quỷ, anh có còn là con người không ?

Càng nói, bà An càng kích động . Nhìn sắc mặt tái nhợt của bà, bà Hoàng lo lắng.

- Chị Thanh! Chị không được khỏe mà.

Bà An giờ tay ngăn lại:

- Tôi không sao, cô để tôi nói . Tôi đã hứa là tôi sống trong câm lạng đến suốt đời . Nhưng anh An cứ càng ngày càng quá quắt, lúc nào trong đầu cũng sắp sẵn những âm mưu để hại người . Đến chuyện này thì quá sức chịu đựng của tôi...

Bà An ôm lấy đầu khi những tiếng sau cùng chìm trong tiếng nấc nghẹn . Bà Hoàng tiếp lời:

- Anh An! Đã bao nhiêu năm rồi, lòng thù hận chết tiệt ấy anh nuôi dưỡng làm gì chỉ toàn làm khổ những người thân của mình . Anh thử nghĩ xem, nếu không có sự thù hận ấy, anh đã thanh thản biết chừng nào, gia đình anh đã hạnh phúc biết chừng nào.

- Cô im đi . Chuyện gia đình tôi, cô biết gì mà nói . Ngay chính bản thân cô cũng sa vào mối quan hệ mờ ám, có gì để hãnh diện đâu mà lên mặt đạo đức ở đây.

- Anh chỉ toàn vu khống.

- Tôi cần gì vu khống . Không riêng gì tôi chứng kiến cảnh cô hện hò với

nhân tình...

Hình ảnh Vũ Khang thoáng hiện trong đầu, khiến bà Hoàng sửng sốt .

Chẳng lẽ Vũ Khang cũng đồng tình với ông An khi bôi nhọ thân danh cha mình . Bà nhếch môi, không che dấu sự khinh bỉ tột cùng:

- Anh khá lắm! Nhưng tốt hơn hết là đừng tạo điều kiện để mọi người khinh bỉ anh thêm.

Ông An nhún vai:

- Đành vậy chứ biết sao, người nói sự thật luôn bị thiệt thòi mà.

- Anh muốn nói sao cũng được . Nhưng ai cũng biết khả năng của anh rồi, tất cả mọi sự thật, sau khi đi qua cái đầu của anh đều trở thành dị dạng cả.

- Cô muốn mắng nhiếc tôi để khóa lấp mối quan hệ mờ ám của mình với người đã có vợ . Nhưng liệu cô có ngăn cản được sự gièm siểm của mọi người không ?

- Tất cả những điều tôi làm chẳng có gì sai quấy, sao lại phải sợ những lời gièm pha . Riêng anh, cố ý kha thác cuộc gặp gỡ của tôi với anh Nam là có ý đồ gì thì cứ việc, bởi anh biết chắc chắn chúng tôi chưa bao giờ có tình cảm đặc biệt với nhau.

Ông An buông lửng:

- Chuyện đời khó ai ngờ được . Tôi còn biết rằng, cô đang dốc hết tài sản để cứu vãn sự nghiệp của Thiện Nam nữa kia, bởi thế cứ ráo riết đôn đốc Thu Minh và Trọng Hiếu cưới nhau . Cũng may là anh Đạt chỉ tin tưởng vào tôi và mọi việc đổ bể hơi sớm, con Minh đã sáng mắt ra . Chứ không thì... ai thêm đi cưới một đứa con gái đã nghèo lại mồ côi.

- Anh An! Trời ơi!

Bà An hét lên một tiếng rồi bất tỉnh . Bà Hoàng quắc mắt nhìn ông An, gằn giọng:

- Rồi anh sẽ trả giá đắt cho những lời vu khống đê tiện của mình, không còn cơ hội để ân hận đâu . Hiếu! Con giúp cô chăm sóc chị Thanh đi.

Mọi người đều đi ra, ông An tức tối ngồi phịch xuống ghế, hai tay ôm đầu .

Trời ơi! Sao ông không lường trước sự có mặt của bà Hoàng nhỉ.

Chuyến Xe Cuối Năm

Chương 10

Thu Minh ngồi chết lặng nhìn kết quả khám bệnh trước mặt . Cảm giác mắt mắt hệt hừng chưa vơi đi , nay lại thêm biến cố nặng nề giáng xuống , cô thật sự hoảng loạn chẳng biết bám víu vào đâu.

Không ngờ cuộc đời cô lại có lúc lâm vào cảnh ngộ tối tăm , tối tệ đến vậy . Ý thức được tình cảm bi đát của mình , cô càng căm hận , phản uất với cách trả thù tàn nhẫn , đê tiện của Vũ Khang.

Xếp mảnh giấy nhỏ vào giỏ , cô thất thểu ra về . Vừa ra khỏi cổng đã có một chiếc xe trở tới . Nhận ra Vũ Khang đang ngồi sau tay lái , cơn giận lại bùng lên mãnh liệt , bất giác cô giờ tay vẩy Vũ Khang.

Khang lập tức ra khỏi xe , hớn hờ tiến lại chỗ cô , trơ tráo :

- Em bệnh sao mà đến khám ở bệnh viện này vậy . Có phải là đã có kết quả rồi không . Nói cho anh mừng với.

Thu Minh chẳng nói chẳng nói chẳng rằng , cô giờ tay tát thẳng vào mặt Vũ Khang . Không một chút đề phòng , Khang đã hứng trọn cái tát nảy lửa của cô , rát bỏng . Khang xoa xoa chỗ đau , trợn mắt :

- Em làm gì vậy ? Anh đến đón em mà.

- Câm miệng , đồ bỉ ổi ! Mấy người cút khỏi mắt tôi ngay.

Thái độ giận dữ của Thu Minh vô tình củng cố niềm hy vọng đã ấp ủ từ lâu . Vũ Khang đổi giọng ngọt ngào :

- Kìa , Thu Minh ! Có chuyện gì từ từ giải quyết , mình về nhà đi em.

Vừa nói , Khang vừa choàng tay qua vai cô . Thu Minh gạt phắt đi , mắt cô long lên dữ tợn :

- Mấy người tránh ra , tôi ghê tởm mấy người lắm.

Nói xong , cô bỏ đi thẳng , Vũ Khang lèo đèo theo bên cạnh , lải nhải :

- Thu Minh ! Em phải cho anh biết kết quả với chứ . Có phải em đã có thai với anh rồi không ? Anh đã chờ tin vui này từng ngày rồi.

Thu Minh không buồn trả lời , cô vẫy một chiếc taxi đi thẳng về nhà bà Hoàng.

Bà Hoàng đón cô ở cửa với dáng vẻ hốt hải , bối rối khiến Thu Minh ngạc nhiên , bởi lần đầu tiên cô thấy bà có vẻ mất bình tĩnh đến vậy.

Chẳng đáp lại câu chào của cô , bà Hoàng lo lắng hỏi :

- Con chỉ đi có một mình thôi sao , Tường Vi không đi với con à ?

Thu Minh lắc đầu . Câu hỏi khác thường khiến cô lo âu :

- Không . Con chỉ đi một mình . Có chuyện gì xảy đến với Tường Vi sao cô

?

Giọng bà Hoàng như vỡ ra :

- Vậy nó mất tích thật rồi . Sáng đến giờ , cô vẫn nuôi hy vọng là nó đi với con.

Câu nói của bà Hoàng khiến Thu Minh hoảng hốt , bủn rủn tay chân . Cô ngồi thụp xuống , lấp bắp :

- Cô nói thật à ? Tường Vi mất tích rồi ư ? Trời ơi...

Con xúc động khiến cô choáng váng rồi bất ngờ nôn tháo . Bà Hoàng nhìn cô sửng sốt :

- Thu Minh ! Con làm sao vậy ? Con bệnh à ?

Một cơn buồn nôn tiếp theo làm Thu Minh không trả lời được , cô chỉ kịp gật đầu rồi chạy vào nhà sau . Bà Hoàng lo lắng đi theo Thu Minh đang gục đầu nôn oẹ từng cơn.

Triệu chứng khác lạ của cô đã không qua khỏi cái nhìn từng trải của người đàn bà . Bà Hoàng nghiêm khắc hỏi :

- Thu Minh ! Con có thai phải không ?

Thu Minh chỉ gật đầu không đáp , nước mắt ràn rụa . Bà Hoàng kinh hãi lùi lại , nhìn cô trần trối , đột nhiên bà rít lên :

- Trời ơi , Thu Minh ! Con có biết con đã làm một việc xấu xa thế nào không ? Con đã quan hệ với ai vậy , thật là nhục nhã.

Nước mắt tủi hờn lại tuôn như mưa , Thu Minh khóc một cách cay đắng , hận thù.

Khá lâu sau , cơn xúc động của cô mới nguôi dần . Bà Hoàng có phần bình tĩnh , giọng bà dịu đi :

- Con lau mặt đi , rồi lên đây với cô.

Thu Minh theo bà đến ngồi ở salon . Giọng bà Hoàng hết sức điềm tĩnh :

- Chuyện xảy ra đã bao lâu rồi , và con định giấu cô đến bao giờ nữa ?

Thu Minh lại khóc nức lên , cô nói đứt quãng , nghẹn ngào :

- Thật ra con không có ý định giấu cô , bởi đối với con đây cũng là một nỗi nhục nhã không gì gọi rửa được , nhưng cũng không thể hở môi với ai.

Rồi cô kể lại mọi chuyện , bắt đầu từ lúc tìm đến phòng ông An...

Câu chuyện của Thu Minh khiến bà Hoàng không kiềm được sự phẫn nộ , và mối ác cảm với Vũ Khang càng tăng lên . Bà cau mày :

- Lại là Vũ Khang à ? Sao nó cư xử giống anh An đến thế . Thật là đáng tiếc !

- Sao lại đáng tiếc hả cô ? Anh ta chẳng ra gì cả.

Bà Hoàng nắm lấy bàn tay Thu Minh , như muốn chia sẻ nỗi đau khổ cô đang chịu đựng.

- Cô nói đáng tiếc , bởi Vũ Khang là con trai của Thiện Nam , mà anh Nam lại là người tốt.

Thu Minh âm ức :

- Con không nghĩ vậy . Nếu bác ấy là người tốt thì Vũ Khang đâu đến nỗi táng tận lương tâm . Con cái ít nhiều gì cũng ảnh hưởng lối sống của cha mẹ chứ.

- NhưNg Vũ Khang đã bon chen quá sớm , nề nếp gia đình bị mai một là hiển nhiên . Con đã sống trong cảnh lực bất tòng tâm rồi , sao không đồng cảm với hoàn cảnh éo le của người khác.

Bà Hoàng có vẻ dẫn đo , rồi lại thờ dài :

- Trước kia anh Nam và chị Thanh yêu nhau , sắp làm đám cưới . Anh An cũng đã dùng thủ đoạn trên để chiếm đoạt chị Thanh , chia rẽ hai người , nhưng không hẳn vì tình yêu , mà chỉ vì bản tính nhỏ nhen hay ganh tỵ.

Thu Minh kêu lên :

- Thảo nào , thím con sống trong nhà cứ khép kín , lặng lẽ như một cái bóng . Con cứ tưởng tại tính thím ít nói.

Chạnh nghĩ đến tình cảm của mình , cô lại ứa nước mắt , cắn hờn :

- Con như vậy , không biết tương lai sẽ thế nào . Nhưng con thà chết chứ nhất định không giải quyết nỗi nhục bằng cuộc sống khắc khoải như thím.

Bà Hoàng chậm chạp gật đầu , sau một lúc suy nghĩ :

- Nếu con nghĩ thế , cô cũng tạm yên lòng . Giao con cho Vũ Khang chẳng khác giao trứng cho ác . Trước mắt , con cứ ở đây với cô . Chị Thanh hiền lắm , sợ không che chắn được con trước búa rìu dư luận.

Biết bà Hoàng muốn ám chỉ điều gì , Thu Minh lặng lẽ quay đi , cố nén xúc động.

Cánh cửa bỗng bật mở và Trọng Hiếu bước vào , vẻ mặt phờ phạc.

Anh khựng lại vì sự có mặt của Thu Minh , song lại chỉ gật đầu qua loa rồi nhìn bà Hoàng , lo lắng :

- Con đã tìm khắp nơi , nhưng chẳng có tin tức gì , cô ạ.

Tin mà Trọng Hiếu mang về khiến bà Hoàng như suy sụp hẳn , bà dựa người vào thành ghế , buông thõng :

- Cô cũng hy vọng nó đến tìm Thu Minh , nhưng không có , đành vậy chớ biết sao hơn.

Trọng Hiếu quay lại Thu Minh . Nhận ra vẻ bơ thờ mệt mỏi của cô , khiến anh không thể thờ ơ , anh dịu dàng hỏi :

- Trông cô có vẻ không khỏe vậy , cô bệnh hả ?

Sự ân cần của Hiếu làm Thu Minh không khỏi tủi thân . Lại một cơn buồn nôn ập tới và cô chỉ kịp bùm miệng chạy ra sau . Trọng Hiếu ngơ ngác nhìn theo , anh định hỏi bà Hoàng thì lại nhận ra bà cũng đang khốc lặng lẽ . Anh hạ giọng :

- Thu Minh có chuyện gì vậy cô ? Trông cô ấy có vẻ khổ sở quá.

Bà Hoàng hết sức khó xử , nhưng cũng không thể nói sự thật với Hiếu . Bà

ngần ngừ rồi nói một cách khó khăn :

- Nó bị Vũ Khang dựng chuyện gạt gẫm và vừa biết có thai sáng nay.

Trọng Hiếu nảy lên như bị điện giật , thảng thốt :

- Có chuyện đó thật sao , cô Hoàng ? Sao không nghe Thu Minh nói gì cả ?

- Nó xem chuyện đó như một tai nạn ô nhục nên muốn khép kín , nhất là với con . Cô cũng vừa mới biết qua . Thấy trong người có những triệu chứng cần thai mà không biết , cứ tưởng bị cảm , đến khi bác sĩ bảo có thai , nó đã khóc ngất với cô . Cộng với chuyện của Tường Vi nên bây giờ nó suy sụp lắm.

- Con không tin . Làm gì có chuyện đó.

Bà Hoàng lại khóc nức lên :

- Vậy mà nó đã xảy ra đó con . Con Minh vì lo cho cô mà nên nổi . Giờ nó gặp chuyện bẽ bàng vậy , cô lại không giúp được gì , cô thật đáng trách.

Trọng Hiếu ngược nhìn lên trần nhà , cay đắng , uất hận . Anh đâu không muốn cũng không thể hoài nghi . Giọng nói buồn buồn của cô Hoàng cứ như một lưỡi dao cùn cứa vào tâm tư , khiến anh đau thắt mà không biết bày tỏ cùng ai . Anh không biết được tâm trạng mình ra sao , vừa cuộn cuộn căm hận , lại vừa xót xa thương cảm . Anh muốn chờ gặp Thu Minh để chia sẻ với cô nỗi lo buồn , nhưng cũng biết đối với cô lúc này , mọi lời an ủi đều chỉ là khơi gợi điều đau xót của cô mà thôi.

Trọng Hiếu hít một hơi dài , cố nói thật bình thản :

- Chuyện không muốn , nhưng đã xảy ra rồi , cô đau đớn cũng chẳng thay đổi được gì , cô ạ . Nếu cô cứ xem như Thu Minh gặp tai nạn sẽ thấy dễ chịu hơn.

- Nói thì dễ , nhưng làm sao cô quên cho được . Còn Tường Vi nữa... Trời ơi ! Cô thật sợ lo sợ khi nghĩ đến nó.

Trọng Hiếu nhỏ nhẹ :

- Cô gắng bình tâm , Thu Minh có lẽ đang rất cần sự nâng đỡ của cô , cô cứ lo cho cô ấy đi . Còn chuyện Tường Vi thì con hứa sẽ hết sức cố gắng .

Nhưng tạm thời con sẽ tìm một chỗ ở mới , để Thu Minh được thanh thản hơn.

Bà Hoàng ngần lên :

- Có cần như vậy không ? Con làm thế thật bất tiện.

Trọng Hiếu ngồi xuống cạnh bà Hoàng :

- Cô đừng bận tâm . Con không tị hiềm gì với Thu Minh đâu , mà chỉ muốn làm một điều gì đó thật ý nghĩa , để giúp cô ấy sớm vượt qua cơn khủng hoảng , sớm lấy lại quân bình . Nhưng con không thể trực tiếp làm điều mình muốn , cô giúp con nhé.

Mọi việc bỗng chốc trở nên rối tung , Tường Vi biến mất , Thu Minh suy sụp , đến Trọng Hiếu bỏ đi... Bà Hoàng tuy không bằng lòng với cách giải quyết của Hiếu , nhưng trong lúc này , bà không thể suy nghĩ được cách nào

hay hơn , đành gật đầu.

- Con muốn thế thì cô không cản , nhưng thật sự cũng không yên tâm .
Chẳng biết rồi con sẽ vấp vào những cạm bẫy nào nữa.

Trọng Hiếu mỉm cười trấn an :

- Cô đừng suy nghĩ bi quan , con chẳng là mục tiêu của ai thì có gì để lo hả cô.

Anh ngần ngừ rồi đứng lên :

- Con sẽ cố tìm Tường Vi , cô ở nhà nhé.

Ra đến cổng , gặp Vũ Khang đang đi vào , cơn giận lại bùng lên ngùn ngụt
Hiếu chỉ muốn bóp chết Khang như bóp một con ngóc . Ghê tởm , căm ghét
tột cùng , nhưNg ý thức được thực tế mình chẳng là gì của Thu Minh nên
anh cố kiềm chế , chỉ quắc mắt nhìn Khang rồi bỏ đi thẳng.

Tuy biết rõ lợi thế của mình , nhưng chạm phải cái nhìn nảy lửa của Trọng
Hiếu , Vũ Khang không khỏi nao núng . Khang hơi cung tay đề phòng ,
nhưng Hiếu đã bỏ đi thẳng . Hiếu đã đi khá xa . Khang mới thở phào , tin là
mình thoát nạn , Khang xoa tay rồi đi vào nhà . Thấy bà Hoàng đang ngồi
chống tay tư lự Ở salon , Vũ Khang bước đến gần lễ phép :

- Cháu chào cô.

Sự xuất hiện của Vũ Khang như một ngòi lửa châm vào cơn giận đang âm ỉ
trong lòng khiến bà Hoàng không giữ được bình tĩnh , bà trừng mắt :

- Cậu còn đến đây làm gì ? Ở đây không có chỗ cho loại người vô lương tâm
như cậu.

Vũ Khang cuối đầu , lễ phép :

- Thưa cô cháu nghe nói Thu Minh bị bệnh nên đến thăm.

- Nó hết bệnh rồi , cậu về đi . Không cần sự thăm viếng của cậu.

Lời từ chối của bà Hoàng khiến Vũ Khang không khỏi lo lắng , chẳng lẽ...

Khang hấp tấp :

- Nhưng thưa cô , cháu mới gặp Thu Minh lúc sáng mà , chẳng lẽ cô ấy đã
giải quyết mau chóng như vậy.

Vẻ quan tâm trơ trẽn của Vũ Khang khiến bà Hoàng nhăn mặt vì khinh bỉ .

Con người này thật ra không đáng để bà bận tâm , dù chỉ là một sự tức giận.

- Đó là điều quan trọng đối với cậu sao ? Thật đáng tiếc , chuyện đó không
dính dáng gì đến cậu . Cậu về đi.

Vũ Khang vẫn lý lợm ngó quanh quất vào trong , nài nỉ :

- Xin cô đừng đuổi cháu . Cháu rất yêu và luôn quan tâm đến sức khỏe của
Thu Minh . Nghe tin cô ấy bệnh , cháu thật lo lắng.

- Và cách cậu thể hiện tình yêu thật đáng khinh bỉ , không thể chấp nhận
được . Tốt nhất là cậu nên đi cho khuất mắt tôi , đừng đợi tôi phải nặng lời.

Đối diện với thái độ lạnh lùng và khinh bỉ của mọi người trong nhà , Vũ
Khang vừa tức tối , cũng vừa nể sợ , nhất là với bà Hoàng . Nhưng không

thể đi về mà không gặp Thu Minh , Vũ Khang cố nài :

- Nhưng cháu chỉ muốn gặp Thu Minh để...

Bà Hoàng quay đi , cắt ngang :

- Tôi không muốn nghe cậu nói gì nữa . Cậu ra khỏi đây ngay , đừng làm mất thời gian của tôi.

Hiểu câu nói của bà Hoàng theo nghĩa khác , Vũ Khang như bắt được cơ hội , nhanh nhẩu :

- Nếu cô bận chăm sóc Thu Minh thì xin hãy để cho cháu , cháu có đủ kiên nhẫn với sự trái tính của cô ấy.

Bà Hoàng quay phắt lại nhìn Vũ Khang chăm chăm . Mãi một lát sau , bà mới lắc đầu , chậm rãi :

- Bây giờ tôi mới hiểu tại sao anh An lại trọng dụng cậu được lâu đến vậy . Nhưng ở đây , tôi không bao giờ chấp nhận người thiếu tự trọng , thiếu lương tri cả.

Vũ Khang bỗng quỳ sụp xuống chân bà Hoàng , khấn khoảng :

- Cháu biết đã trót làm thương tổn Thu Minh , làm cô tức giận , nhưng xin cô hãy hiểu và tha thứ cho cháu . Chỉ vì quá yêu cô ấy , nên cháu sợ sẽ không giữ được tình yêu của mình.

Không nghe bà Hoàng nói gì , Vũ Khang tiếp tục van xin :

- Cháu biết mình có tội với cô , cô muốn nhिếc mắg cháu thế nào cũng được , chỉ xin cô đừng chia cắt tình yêu của cháu với Thu Minh . Cháu van xin cô mà . Dù sao cô cũng từng là bạn thân của ba cháu , xin cô hãy thương cháu.

Về hạ mình quy lụy của Vũ Khang làm bà Hoàng càng thêm bực . Có lẽ bà không cần giữ thái độ lịch sự đối với Khang . Bà nhìn Khang khá lâu , vẻ ghê tởm và khinh miệt :

- Tôi có một ý kiến này , là ý kiến cuối cùng đây . Có lẽ bản chất của cậu là như thế nên không thể hành động ra dáng một con người . Với một tình yêu chân chính , chẳng ai phải dùng đến thủ đoạn như cậu dùng . Và cậu muốn vịn vào anh Nam thì lại càng sai lầm đây , không ai bao che cho những việc làm sai trái cả . Giờ cậu hãy ra khỏi đây ngay và đừng bao giờ phiền chúng tôi nữa.

Vũ Khang không dám thở mạnh , chỉ len lén nhìn bà Hoàng rồi lại cụp mắt xuống . Giọng nói sắc đanh , cộng với cái nhìn nghiêm khắc của bà khiến Khang hiểu rằng khó mà lay chuyển được người phụ nữ sắt đá này . Thảo nào , ông An làm gì cũng tỏ ra dè chừng thái độ của bà . Khang đứng lên , lùi dần ra cửa , vẫn cố vớt vát :

- Cháu yêu Thu Minh và sẽ thuyết phục được cô ấy . Cháu tin là vậy.

Bà Hoàng chỉ nhếch môi thay câu trả lời . Thái độ khinh thị không cần che dấu ấy đã bảo Vũ Khang rằng thất bại đã rõ ràng trước mặt . Khang ngần

ngủ rồi quay đầu đi nhanh ra cửa , hy vọng mong manh thời gian sẽ hỗ trợ cho mình , mọi người sẽ suy nghĩ lại , khi nhìn cái thai mỗi ngày một lớn của Thu Minh.

Bị mọi người xua đuổi , Vũ Khang chỉ còn biết bám víu vào sự ủng hộ của ông An . Khang lái xe về công ty , lòng lại khắp khởi hy vọng . Dù sao , ông An vẫn là người chịu trách nhiệm trực tiếp của Thu Minh.

Trên bàn , giấy tờ ngổn ngang và ông An đang say mê ngắm nghía . Thấy Vũ Khang bước vào , ông vội vã gom lại :

- Ai cho phép cậu tự nhiên vào đây ?

Vũ Khang bước đến bên bàn , xun xoe :

- Dạ , xin lỗi , để cháu dọn lại :

Ông An giật phắt xấp giấy nhét bừa vào ngăn kéo , gắt gỏng :

- Mặc tôi . Chú vào sao không xin phép ?

Đã quen với thái độ hách dịch của ông An , cộng thêm mỗi hy vọng được ông ủng hộ , Vũ Khang mỉm cười :

- Cháu xin lỗi vì đã vô ý . Nhưng hôm nay cháu vừa nhận được tin vui , nên muốn chia sẻ với bác.

- Ừ , nói đi.

- Dạ , cháu sắp được làm cha.

Ông An nhướng mắt :

- Làm cha à ? Cũng hay đấy . Thế gia đình chú ở đâu , cưới vợ lúc nào sao tôi không nghe nói ?

Vũ Khang đáp ứng :

- Dạ... chúng cháu chỉ rất yêu nhau chứ chưa đám cưới.

- Chưa đám cưới mà đã có con à ? Không hay lắm đâu.

- Cháu biết như vậy là không hay , nhưng chúng cháu đã rất tin tưởng nhau . Sáng nay cháu đã đưa cô ấy đi khám và bác sĩ đã báo kết quả đúng như mong đợi , cháu thật sung sướng.

Ông An chìa tay :

- Tôi cũng chúc mừng chú . À ! Bạn gái của chú là ai vậy ? Người bên ngoài hay , trong công ty ?

Vũ Khang vội vấp nắm chặt bàn tay của ông , hồ hởi :

- Dạ , cô ấy không phải người ngoài , nhưng cũng không làm trong công ty . Cô ấy là Thu Minh , cháu của bác.

Như chạm phải lửa , ông An giật phắt tay lại , hai mắt trợn trừng :

- Chú không nói đùa đấy chứ ? Thu Minh có thai với chú thật à ?

Vũ Khang thành thật :

- Chuyện quan trọng cả đời , cháu đâu dám đùa với bác . Sáng nay , cháu đã đưa Thu Minh đi khám và đã đưa về nhà cô Hoàng rồi.

Ông An bỗng đập bàn quát lớn :

- Mày... mày muốn nhào vô tranh gia tài với tao , phải không , đừng hòng !
Thái độ giận dữ của ông An làm Vũ Khang không khỏi bất ngờ lúng túng :

- Kìa bác ! Bác nói gì cháu không hiểu.

Ông An vẫn trừng trừng nhìn Vũ Khang như muốn ăn tươi nuốt sống Khang ngay.

Mặt ông hết đỏ gay lại tái nhợt . Ông gằm gù như một con thú bị thương phải ngồi yên nhìn con thú khác xơi tái miếng mồi của mình

- Câm ngay . Mày chỉ là một thằng nhãi ranh, chưa chi đã muốn qua mặt tao để tranh đoạt gia tài à ?

Sự hung dữ của ông An làm Vũ Khang kinh sợ cùng cực, Vũ Khang vội xua tay lia lịa, chối phắt :

- Cháu không có . Cháu thật sự không có ý nghĩ đó . Chúng cháu chỉ đơn thuần vì tình yêu thôi.

- Mày không qua mặt được tao đâu . Con Thu Minh không bao giờ có tình cảm với mày, tại sao lại đến nỗi có thai ? Mày đã lập mưu hại nó, để phản tao, để tranh đoạt tài sản này

Vừa nói, ông An vừa lừ lừ tiến đến chỗ Vũ Khang, bất thần giáng một cú đấm vào giữa mặt làm Vũ Khang loạng choạng, lùi dần, giọng hệt hắng :

- Xin bác bình tĩnh lại . Cháu đã làm gì...

- Câm miệng . Mày nên nhớ, gia sản có được như hôm nay là do tao đã đổ toàn bộ tâm sức đầu tư vào, tìm mọi cách để nó phát triển lên thì bất cứ ai, kể cả Thu Minh cũng không được quyền chiếm đoạt . Nó là của tao, của tao, mày hiểu chưa

Vũ Khang thoáng rùng mình . Thái độ của ông An lúc này càng làm Vũ Khang kinh hãi . Tốt nhất là không nên đối đầu với ông ta, mà phải xoa dịu, xoa dịu sự lo lắng đến mất bình tĩnh của ông

Vũ Khang cúi đầu thật thấp, hai vai rũ xuống trong tư thế hết sức tội nghiệp, giọng thiếu nỡ :

- Cháu hiểu , cháu hiểu sự lo lắng của bác . Nhưng xin bác đừng hiểu lầm cháu . Cháu thật sự chỉ nghĩ đến tình yêu với Thu Minh , chứ hoàn toàn không nghĩ đến chuyện sâu xa . Vả lại, chính bác đã ủng hộ tình yêu của cháu

Ông An hơi khựng lại nhưng vẫn lớn tiếng :

- Mày nói láo . Trước nay tao không cho phép bất cứ ai đặt vấn đề tình cảm với con Minh , làm gì có chuyện ủng hộ để mày tán tỉnh nó.

Thấy lời nó đã ít nhiều có tác dụng, Vũ Khang nói một cách gấp gáp :

- Nhưng chú đã chọn cháu . Chính chú đã bảo cháu an ủi Thu Minh lúc cô ấy gặp chuyện buồn, chú quên rồi sao ?

- Tao không quên, nhưng tao chỉ kêu mày giúp nó khuây khỏa thôi, chứ đâu có điên mà ủng hộ việc con Minh có chồng

Vũ Khang cố làm ra vẻ lấm lét, ngập ngừng :

- Tại cháu tưởng... nên đã bày tỏ tình cảm với Thu Minh và cô ấy cũng không phản đối

- Mày nói láo . Mày đã rắp tâm từ lâu, chỉ chờ có dịp có thuận tiện để ra tay . Nhưng rất tiếc mày hành động hơi sớm . Tao còn đủ sức khỏe và sự minh mẫn mà.

Biết rõ lợi thế của mình đối với danh dự của gia đình ông An, và hình ảnh Minh Hiếu lại hiện lên trong đầu, Vũ Khang không ngần ngại quỳ sụp xuống chân ông An, giọng như ca điệu Nam ai :

- Cháu thành thật van xin bác hãy nghĩ lại . Cháu đã yêu Thu Minh thật lòng và xin thề là không hề quan tâm đến tài sản của cô ấy . Bởi cháu đã có ý làm ổn định, thu nhập dư dả, như vậy, đủ để tại dựng cuộc sống hạnh phúc với cô ấy rồi , đâu cần đến tài sản ấy . Và lại, bác với ba cháu là bạn thân, cháu chỉ muốn làm việc phục vụ bác thôi.

Ông An quay lại nhìn Vũ Khang . Vẻ sợ hãi ngập đầy trong ánh mắt của Vũ Khang có phần xoa dịu nỗi lo lắng luôn ám ảnh ông . Trước kia ông cũng đã từng quy luy thề thốt, hứa hẹn đủ điều với ông Đạt để trọn quyền kiểm soát gia sản của ông Đạt, lẽ nào hôm nay, lịch sử sắp lại lại với chính ông . Nhưng dù sao, Vũ Khang cũng là con của Thiện Nam, mà Thiện Na thì lành như đất . Và lại động cơ của Vũ Khang xuất phát từ tình cảm chân thật với Thu Minh . Có một trợ lý nhạy bén, dám lặn xả vào công việc không chút nề hà như vậy cũng không dễ tìm

Ông An đắn đo cân nhắc thật lâu rồi , lại thở dài . Ông thật sự không tin vào sự sắp đặt của định mệnh . Nhưng tình cảm của Thu Minh khiến ông không thể không cân phân

Ông An chột im lặng hơi lâu, Vũ Khang cũng đâm sốt ruột . Chưa đầu một ngày mà phải chịu đựng quá nhiều sự si nhục, mỗi người mỗi cách, khiến Vũ Khang tưởng mình sắp sửa đập phá tới nơi . Nhưng nếu cưới được Thu Minh thì tương lai rực rỡ quá, Vũ Khang không thể không đánh đổi được.

Chuyến Xe Cuối Năm

Chương 11

Thu Minh lệt bệt đi xuống cầu thang . Cô đến ngồi xuống salon, gật nhẹ đầu chào Hiếu :

- Anh chờ lâu không ? Xin lỗi, tôi vừa ngủ dậy nên không xuống ngay được
- Không sao, tôi chờ được

Hiếu nói và mắt nhìn đi nơi khác . Anh không muốn nhìn thấy vẻ mệt mỏi và tấm thân nặng nề sắp đến ngày sinh nở của Thu Minh . Nó như một nỗi đau, một vết nhục đánh mạnh vào lòng kiêu hãnh của anh, và tình yêu chưa kịp thổ lộ cũng sẽ không có dịp bày tỏ, cho nên anh luôn tìm cách tránh mặt cô.

Thu Minh hiểu ý ghĩ của Hiếu. Lòng tự trọng cũng không cho phép cô thoải mái với anh như trước kia. Và cô cũng trở nên dè dặt khi tiếp xúc với Hiếu. Cô hỏi mà cũng tránh tránh nhìn đến anh:

- Anh tìm cô Hoàng có chuyện gì không?
- Mẹ tôi mới vào đây hôm qua, tôi đón cô Hoàng qua chơi. Cô ấy đi đâu vậy?
- Cô đi mua sắm, chắc không lâu đâu.
- Đi bao lâu rồi?
- Khoảng một tiếng. Hay là anh ngồi chờ cô về.
- cũng được.

Nói xong công việc, tự nhiên cô thấy chẳng còn gì để nói. Quan hệ bây giờ đã khác đi rồi, nên Thu Minh không còn vô tư đối đáp với anh như trước kia. Cô cúi mặt, cười lặng lẽ một mình.

Hiếu cũng thoáng bối rối, nhưng rồi anh hỏi xã giao:

- Thu Minh có khỏe không?
- Cũng bình thường

Hiếu nói một cách thật lòng:

- Ráng giữ cho có sức sinh con, dù gặp chuyện gì cũng nên bỏ, để đầu óc thanh thản mới không ảnh hưởng tới con cái.

Thu Minh cười ngượng:

- Tôi cũng nghĩ vậy.

Hiếu nói sau một lúc im lặng:

- Có tin tức gì của Tường Vi không?
- Không. Nhưng thím tôi có hứa, nếu tìm được thì sẽ gọi điện cho hay.
- Cô ở đây với cô Hoàng là hay lắm, không có Tường Vi, cũng còn có cô hủ

hỉ đỡ buồn.

- Vâng. Nhưng khi sinh xong, có lẽ tôi sẽ về nhà tôi.

- Tôi thấy cô không nên ở nhà một mình. Có người lớn một bên, dù sao cũng yên tâm hơn, cô bây giờ đâu có còn tự do như xưa.

- Có lẽ vậy. - Thu Minh nói nhỏ.

Cả hai lại im lặng. Cảm thấy chẳng còn gì để nói nữa. Hiểu đứng dậy.

- Tôi đi công việc một chút, lát nữa sẽ trở lại. Cô Hoàng về, cô nói lại giùm.

- Vâng.

Thu Minh buông một tiếng khô khan. Cô hiểu Hiểu muốn tránh mắt mình, nên không tiễn anh ra cửa. Cô ngồi yên, mắt thấy cay cay. Cảm giác tủi nhục mất mát làm cô uất người và mối hận đối với Vũ Khang càng ngùn ngụt cháy.

Cô đang nghĩ đến anh ta thì anh ta tới. Thấy vẻ mặt quy lụy của anh ta, cô quát mắt:

- Ai cho mấy người tới đây? Đi ra ngay. Cút đi cho tôi.

Vũ Khang vẫn lừng lừng đi vào, ngồi xuống gần Thu Minh. Lập tức cô đứng dậy, bước qua chỗ hác. Cô nhìn anh, giọng căm hờn:

- Mấy người còn dám tới tìm tôi à? Đi về ngay.

Vũ Khang cắn môi, dịu giọng:

- Dù sao anh cũng là cha của đứa bé, anh có bổn phận phải tới lui thăm nom em chứ.

- Không cần. Nếu muốn tinh thần tôi yên ổn thì đừng để tôi thấy mặt mấy người.

- Em ghét anh đến vậy sao?

- Nếu ghét thì còn có thể nghĩ tới, đằng này tôi chỉ muốn giết mấy người.

- Em có thể ghét anh bao nhiêu cũng được, nhưng hãy vì con, chấp nhận anh đi.

Thu Minh nhìn Vũ Khang với vẻ ghê tởm cùng cực:

- Tôi khinh mấy người như con bọ xít. Đồ đê tiện, thủ đoạn, hèn hạ, cút ra khỏi đây ngay!

Năn nỉ mãi không được, con người thứ hai trong Vũ Khang bỗng sống dậy. Anh ta dựa ngửa ra ghế, gác cả hai chân lên bàn, hai tay khoanh trước ngực với nụ cười đều giả.

- Bây giờ cô mắng tôi hơi nhiều rồi đó. Tưởng còn cao giá lắm sao, tôi hạ cố nhận đứa con là may rồi, đừng làm cao quá, sau này lạy lỵ không kịp đấy.

- Khốn nạn!

Vừa nói Thu Minh vừa chồm tới lấy chiếc gạt tàn thuốc trên bàn, ném thẳng vào anh ta.

Vũ Khang né người tránh được, đôi mắt anh ta long lên sòng sọc:

- Cô muốn hành hung thẳng này à? Không dễ đâu.

Thu Minh nhìn anh ta, khinh bỉ tột độ. Không thềm nói một tiếng, cô đứng dậy, bỏ đi lên lầu.

Vũ Khang đi theo cô, kéo tay cô lại:

- Đừng kinh người quá như vậy, dù sao tôi cũng là cha của con cô đó.

Thu Minh cố rút tay ra, nhưng bị nắm chặt. Cô quên mất phải giữ gìn, mà vùng vẫy mạnh mẽ:

- Buông ra, khốn nạn.

Cô thẳng tay tát vào mặt Vũ Khang. Bị đau, anh ta nổi điên lên đẩy cô ra, không nhớ hai người đang đứng giữa cầu thang. Và Thu Minh hụt chân, chới với, cô ngã lảo đảo xuống nền gạch. Một cảm giác đau xé dội lên, cô cắn chặt răng thì thào:

- Đồ đê tiện!

Mặt Vũ Khang thất thần hẫng đi, anh ta hấp tấp chạy xuống đỡ Thu Minh lên. Nhưng cô quắc mìn nhìn anh ta, cái nhìn dữ dội đến mức anh ta phải lùi lại, lặc giọng:

- Em có sao không?

Ngay lúc đó, bà Hoàng về tới. Thấy hình tượng trước mặt, bà Hoàng hoảng hốt đi nhanh tới:

- Chuyện gì vậy? Thu Minh té à?

Bà đưa mắt nhìn Vũ Khang nghi ngờ, rồi cúi xuống đỡ Thu Minh lên. Cô ôm lấy bụng, nhưng mắt vẫn rùng rục chiếu vào mặt Vũ Khang:

- Cút ra khỏi đây ngay.

Thấy anh ta còn lạng lạng, bà Hoàng nói như ra lệnh:

- Cậu về đi.

Vũ Khang lùi lùi đi ra. Bà Hoàng cố giúp Thu Minh đứng lên, dìu cô ngồi qua ghế. Nhưng Thu Minh đau đến mức bước không nổi, cô khụy xuống ngồi giữa chừng, mặt tái xanh:

- Con đau quá, cô ạ.

- Con té à?

- Vâng rớt xuống từ giữa cầu thang xuống.

Bà Hoàng điếng hồn:

- Trời ơi! Nhưng sao đến nỗi như vậy hả con.

- Con và anh ta xô xát nhau, anh ta đẩy con ra.

Bà Hoàng chỉ còn biết lắc đầu, giận dữ, rồi bà đứng lên gọi xe cấp cứu.

Không đầy mười phút sau thì xe đến, bà cố dìu Thu Minh đứng lên. Vừa lúc đó, Trọng Hiếu trở lại, anh nhìn hai người lo ngại:

- Chuyện gì vậy cô, Thu Minh sao vậy?

- Nó bị té. Giúp cô đưa nó vào bệnh viện đi con.

Hiếu nhú mày:

- Đã dặn rồi, sao bất cẩn quá vậy?

Và anh bước tới, xốc Thu Minh lên tay, đi nhanh ra xe. Ngồi trong xe, Thu Minh lả người dựa vào vai bà Hoàng, đơn đau làm tay chân cô lạnh ngắt, cô thở một cách mệt nhọc khó khăn:

- Con đau ghê gớm, cô ạ.
- Ráng chút nữa đi con, chịu khó ngủ đi.
- Con không ngủ được.

Hiếu rút khăn trong tay áo, chặn nhẹ lên trán Thu Minh. Gương mặt tái xanh của cô làm anh nao lòng. Anh cầm tay cô, bóp nhẹ:

- Cố chịu đau nhé. Đừng sợ, rồi sẽ qua thôi.
- Cám ơn... Thu Minh thều thào.

Một cơn đau dội lên làm cô rên lên một tiếng, bấu mạnh vào tay Hiếu, mạnh đến nỗi những móng tay cắm sâu vào da anh. Hiếu rất đau nhưng vẫn cứ để yên. Không hiểu sao, lúc này, những nỗi hệt hẳng đau khổ không còn làm anh tức giận, chỉ còn sự cảm thông thương xót.

Bất giác, anh nói nhỏ vào tai Thu Minh:

- Đừng sợ nhé, lúc nào tôi cũng ở bên cạnh cô, không bao giờ muốn xa lánh nữa.

Không biết Thu Minh có nghe và hiểu không, chỉ thấy gục hẳn vào người bà Hoàng, đôi mắt lơ dờ vì quá kiệt sức.

Một tuần sau, bà Hoàng đón Thu Minh về nhà. Ngày cô ra viện, Trọng Hiếu nghỉ làm một buổi để cùng đi với bà Hoàng.

Anh dìu Thu Minh ra xe. Cô xanh xao, yếu đuối như một sản phụ. Đứa con bị mất làm cô suy sụp tinh thần, mà sự lo lắng của bà Hoàng và Hiếu, cũng không đủ vực cô dậy.

Mỗi ngày đi làm về, Hiếu đều ghé qua thăm Thu Minh, nhưng cô rất ít nói chuyện cùng anh. Thường thì Hiếu đến ăn tối với hai người, chỉ có bà Hoàng nói chuyện với anh, còn Thu Minh trầm lặng gần như né tránh.

Hiếu không cảm thấy bị xúc phạm. Ngược lại, vẻ tiêu tụy hao gầy của cô làm anh thấy tội nghiệp. Thu Minh vừa bị một cú sốc, đã trở nên yếu đuối mặc cảm, anh hiểu điều đó và thấy gần gũi với cô, hơn là một Thu Minh kiêu hãnh chanh chua.

Tối nay cúp điện, cô Hoàng lại đi vắng. Hiếu đề nghị Thu Minh pha trà, anh cà cô ngồi ở băng đá trong sân, đối diện với nhau. Trong bóng tối, Hiếu cảm thấy Thu Minh có vẻ nhỏ bé cô đơn đến kỳ lạ, mặc dù cô không hé miệng khơi chuyện.

Anh nhìn bàn tay cô đặt hờ trên bàn, màu trắng sữa nổi lên trong bóng tối, tự nhiên anh không ngăn được ý muốn nắm tay cô, bóp nhẹ:

- Nói chuyện gì đi, Thu Minh.

Thu Minh cười trầm lặng:

- Ngồi với một người như tôi, anh chán lắm phải không?

- Tại sao tôi phải chán?
 - Tôi không biết, nhưng tôi nghĩ vậy.
 - Vấn đề không phải là chán, mà tôi muốn cô nói với tôi những gì cô nghĩ, như thể cô sẽ nhẹ nhàng hơn.
 - Tại sao anh còn đủ sức quan tâm đến tôi? Anh không thấy mất thời gian vô ích hay sao? Tôi đâu còn như trước nữa.
 - Cô vẫn là cô, chỉ có điều cô trở nên buồn hơn trước đây và thiếu tự tin.
- Giọng Thu Minh rời rạc, nhẹ như gió thoảng:
- Có lẽ tôi không còn là mình nữa. Không hiểu sao trước kia tôi vô tư quá, không biết sợ là gì. Còn bây giờ, tôi sợ tất cả mọi thứ.
 - Cụ thể là cái gì?
 - Tôi cũng không biết. Nhưng tôi nghĩ xung quanh mình, lúc nào cũng có tai họa rình rập.
 - Nói vậy chung chung quá. Cô phải nhìn thẳng vào sự thật, là cô bắt đầu đánh giá đúng sự lợi hại của Vũ Khang và cô sợ hắn.
 - Tôi ghét hắn.
 - Cô ghét, nhưng sợ con người nham hiểm của hắn.

Thu Minh thở dài:

- Có lẽ anh nói đúng. Trước kia, tôi rất coi thường Vũ Khang. Tôi chỉ nghĩ hắn tiểu nhân chung chung, không ngờ...
- Không ngờ hắn có thể làm cô điểu đứng?
- Dùng từ đó còn nhẹ quá. Tôi sống dở chết dở, không còn là mình nữa.

Cách nói của cô làm Hiếu phải mỉm cười:

- Thần kinh cô đang yếu, cô chưa đủ sức nhìn vào sự thật để đánh giá đúng tầm quan trọng của nó. Mất một đứa con là điều khủng khiếp, nhưng cô còn trẻ mà, còn có thể có một gia đình hạnh phúc đó chứ.

Thu Minh đang quá bi quan nên không cảm nhận hết sự viển vông của Hiếu vẽ ra trước mắt. Cô lắc đầu:

- Tôi đã mất tất cả rồi, còn hy vọng cái gì tốt đẹp đến với mình nữa.
- Không nghiêm trọng thế đâu. Thật ra, cô chỉ bị sốc một chút, như trải qua một tai nạn mà thôi.

Thu Minh thần thờ:

- Một tai nạn mà mất đi danh giá, mất cả thời con gái, khủng khiếp quá.

Đừng coi trọng cái đó quá, Thu Minh ạ. Nếu không, cô chỉ càng khổ mà thôi. Tại sao cô phải chịu khổ vì một người thấp hèn như Vũ Khang?

Thu Minh chợt nghe một nỗi uất giận cùng cực nổi dậy, cô cắn chặt răng:

- Tôi cầu cho hắn bị một tai nạn còn khủng khiếp hơn cả những gì hắn đã gây ra cho tôi.

Hiếu cười trầm tư:

- Cô không cần phải nguyên rủa làm gì. Chính sự kinh ghét của cô cũng đủ

làm hấn khổ lắm rồi.

- Nó còn quá nhẹ, so với những việc làm ác độc của hấn.

Thu Minh kêu lên:

- Không đâu. Theo tôi biết thì Vũ Khang rất yêu cô, rất muốn cưới cô làm vợ, cả có con nữa. Cô đã tước đoạt hy vọng của hấn, làm cho hấn mất tất cả. Nếu hiểu điều đó, cô sẽ thấy bớt hận hơn.

- Anh có thể biện luận cho con người tiểu nhân đó sao?

- Tôi không biện luận cho hấn, mà suy luận sự thật của vấn đề, để giúp cô thanh thản hơn.

Hiếu nín lặng một lát, rồi trầm giọng:

- Cô đừng nhốt mình trong nhà hoài như vậy. Tại sao không rủ bạn bè đi chơi như trước kia. Tôi nhớ lúc trước cô hay đi chơi lắm mà.

- Tôi không còn hứng thú đó. Nhưng tại sao anh quan tâm đến tôi như vậy? Anh không coi thường tôi sao?

- Tại sao tôi coi thường cô?

- Vì sao anh biết rồi mà.

Hiếu khoát tay:

- Tôi biết cô nghĩ gì rồi. Mặc cảm về sự trong trắng bị đánh mất, phải không? Tại sao cô khe khắt với mình như vậy, cô thuộc mẫu con gái hiện đại phóng khoáng mà.

Thu Minh âm thầm nhìn xuống thân mình, giọng buồn rười rượi:

- Khi không bị mất.. người ta không thấy nó quan trọng. Nhưng khi mất mát rồi, mình mới hiểu đó là chuyện to tát.

Cô chột nghiêng chặt răng:

- Tôi căm thù hấn. Trong đời, tôi chưa bao giờ thù ai như vậy.

Hiếu gạt đầu anh cảm nhận được sự căm ghét đó, bởi chính anh cũng căm ghét Vũ Khang, cay đắng, có điều là không thể nói ra.

Cả hai lại rơi vào im lặng, mỗi người suy nghĩ một chuyện, nhưng ai cũng cảm thấy dễ chịu khi ngồi bên nhau. Riêng Hiếu, đây là dịp để anh nói chuyện với Thu Minh, về cái điều mà anh sẽ tưởng mãi mãi im lặng.

Không nghe cô nói gì, anh lên tiếng, giọng trầm trầm:

- Cô nghĩ vậy, Thu Minh?

- Tôi nghĩ tới Tường Vị Trước đây tôi thất mình may mắn hơn nó, nhưng bây giờ thì thấy buồn. Tại sao hai chị em tôi phải gặp những người đáng ghét như vậy.

Hiếu nói thật trọng:

- Thật ra, cô không phải đã mất tất cả, vẫn còn cơ hội để cô xây dựng với một người không hề hãm hại cô, nếu cô không ghét người ấy.

Thu Minh biết Hiếu muốn nói gì, tự nhiên tim cô đập rộn lên, sung sướng. Nhưng rồi ý thức lại bản thân mình, cô chỉ biết lặng thinh.

Hiếu nói một cách tự lự:

- Tôi nhớ ngày trước, đã mấy lần tôi muốn nói với cô một câu, một câu mà trên đời này hàng triệu người muốn nói với nhau. Nhưng rồi cô đã có con, thế là tôi không còn lý do gì để mà hy vọng nữa.

Anh chợt nghiêng người tới, siết bàn tay Thu Minh trong tay mình:

- Tôi đã từng căm ghét Vũ Khang, cũng như cô vậy.

Thu Minh thở dài:

- Tôi hiểu rồi, đừng nói nữa, anh Hiếu. Đừng bao giờ nói ra điều đó ra.

- Tại sao?

Thu Minh gỡ tay Hiếu ra, giọng buồn rầu.

- Tôi thế này rồi, "băng thanh, ngọc khiết" gì nữa mà nghĩ đến chuyện đó.

- Nhưng tôi không coi trọng sự mất mát đó.

- Anh có thể không coi trọng, nhưng tôi thì lại. - Cô cần môi đến rướm máu, cô giữ cho mình được bình thường - Trước đây tôi đã từng mơ mộng về anh. So với Vũ Khang và tôi ao ước một ngày anh tỏ tình với tôi. Nhưng sau đó, Vũ Khang đã làm sụp đổ tất cả.

- Không. Hẳn không đủ tư cách để làm nổi chuyện đó.

Thu Minh thần thờ:

- Thôi, anh Hiếu ạ. Hãy để tôi giữ lại chút tự trọng cuối cùng trong chuyện này. Tôi không xứng đáng đâu.

- Những tình yêu không có chuyện cân đo về giá trị. Tôi không xem cô là người kém tư cách.

- Rồi một ngày nào đó anh sẽ thấy tiếc.

Nói xong, Thu Minh đứng dậy tiếp:

- Đừng bao giờ nhắc lại chuyện này, xem tôi chưa từng nghe, tôi cũng sẽ tìm cách quên nó.

- Thu Minh!

- Anh ở đây chơi trông nhà giùm tôi chờ lát nữa cô Hoàng về rồi hãy về.

Nói xong cô chậm rãi đi vào nhà, chiếc áo trắng của cô nổi lên trong bóng tối. Hiếu có cảm tưởng cô đang dần thân vào sự cô đơn, khép kín mà sống trong đó, cô cũng đau khổ oằn oại. Tự nhiên anh cúi đầu thở dài.

Chuyến Xe Cuối Năm

Chương 12

Minh Hiếu ngồi một mình trước bàn làm việc, trước mặt anh là xấp hồ sơ một vụ án mà ông Thành vừa giao chiều nay. Đây là lần thứ hai Minh Hiếu được giao nhiệm vụ bào chữa cho thân chủ có uy tín lớn trong giới kinh doanh. Lần trước anh đã thành công trong vụ án kinh tế và lần này ông Thành đã giành cho anh một đặc ân thứ hai. Với một luật sư trẻ tập sự như anh, điều may mắn đó không phải ai cũng có được.

Minh Hiếu châm thêm điều thuốc mới, ngồi trầm ngâm nghĩ về mình. Đêm nay anh bỗng trở nên đa cảm, yếu đuối kỳ lạ. Anh nhìn đăm đăm khuôn hình của Tường Vi đặt trên bàn, rồi nghiêng người tới cầm lên lau nhẹ mặt kiềng. Khuôn mặt tươi tắn với đôi mắt dài gợi cảm, làm lòng anh nhói lên một nỗi nhớ cồn cào.

Bất ngờ anh lại sờ lên mặt mình. Một vết sẹo dày cộm nằm vắt ngang mặt. Dù không nhìn, anh vẫn hình dung nó ghê đến mức nào. Dấu tích của một tai nạn khủng khiếp này sẽ vĩnh viễn lưu lại không cách nào xóa được dù là trong ký ức.

Đã hơn hai năm mà mỗi lần nhớ lại tai nạn đó, Minh Hiếu vẫn không khỏi đau khổ căm hận. Đến giờ anh vẫn không hiểu nổi làm thế nào mình còn sống nổi. Chỉ nhớ khi tỉnh lại anh thấy mình nằm trong túp lều của người gác rừng. Một tháng trời nằm yên với vết thương nhức nhối, cuộc đời đen tối khủng khiếp và tất cả như đã khép lại.

Rồi thì anh trở lại thành phố, đến nhà tìm ông Thành. Ông đã cứu anh lần thứ hai, nâng đỡ cho anh để bây giờ anh có thể tự tin vào con đường công danh trước mắt.

Tất cả đều như mở ra trước mắt, chỉ duy nhất một điều làm anh chưa dám tìm lại Tường Vi và bà Hoàng. Đó là do mặc cảm về hình dáng thay đổi, đã làm anh trở nên thiếu tự tin.

Chợt có tiếng xe thắng rít ngoài đường, âm thanh ghê rợn đó kéo Minh Hiếu trở về thực tế. Anh đứng dậy bước ra thêm xem chuyện gì. Bày ra trước mắt anh là một cô gái nằm sóng soài trước đầu xe, anh tài xế đang vội vã mở cửa bước xuống và xem xét cô ta.

Một linh tính kỳ lạ làm Hiếu thấy bất an. Anh đi nhanh ra đường cúi xuống hỏi anh tài xế:

-Cô ta có sao không?

-Không thấy thương tích gì nhưng bất tỉnh rồi

Hiếu cúi xuống nhìn kỹ cô gái. Đêm khuya ánh đèn đường hắt vào khuôn mặt nhợt nhạt, nhưng vẫn đủ để anh nhận ra một nét quen thuộc. Bàng hoàng đến mức không tin, anh nhìn cô ta thật lâu rồi buột miệng

-Tường Vi!

Anh tài xế đưa cái nhìn dè dặt vào Hiếu, nhưng rồi hồi hã:

-Phiền anh giúp tôi đưa cô ta vào bệnh viện được không?

Chẳng chút suy nghĩ, Hiếu bế xốc Tường Vi lên, đi về phía chiếc xe. Anh tài xế hồi hã mở cửa cho anh đặt cô gái vào băng sau rồi cho chiếc xe lao vút trên đường, rất may là đêm khuya nên đường rất vắng.

Suốt đêm ngồi bên giường bệnh, nhìn Tường Vi mê man, Hiếu vẫn không tin mình gặp lại cô trong hoàn cảnh như vậy. Tường Vi đi đâu lang thang như thế? Tại sao cô ở lại thành phố? Chẳng lẽ ông An lơ là với con gái ông ta như thế?

Đến sáng Hiếu ra ngoài uống café. Khi anh trở vào thì thấy Tường Vi đang ngồi co ro trên giường. Dáng điệu vừa ngơ ngác vừa bồn chồn. Thấy anh cô càng co rút người lại, có vẻ sợ hãi

-Anh là ai vậy? Tại sao lại vào phòng tôi? Anh có biết tại sao tôi vào bệnh viện không?

Tường Vi hoàn toàn không nhận ra mình. Hiếu nghĩ thầm. Vừa buồn vừa thất vọng, nhưng anh vẫn giữ vẻ mặt hòa nhã và nói như một người xa lạ.

-Đêm qua cô bị đụng xe. Tôi và anh tài xế đưa cô vào đây. Bây giờ cô thấy trong người thế nào?

Tường Vi không trả lời câu hỏi của anh, cô vẫn cứ bồn chồn

-Tôi bị đụng xe sao? Tại sao như vậy? Tôi không nhớ gì cả? Thế anh là ai?

Ngay cả giọng nói của anh Tường Vi vẫn không nhận ra. Có lẽ cô quên anh thật rồi. Ý nghĩ đó làm Hiếu thở dài, anh cười khẽ

-Cô không cần biết tôi làm gì, hôm qua tai nạn xảy ra trước nhà tôi, thấy không có ai nên tôi giúp vậy thôi.

-Cảm ơn anh nghe

Hiếu hỏi như thăm dò

-Tại sao cô vào thành phố?

Tường Vi giương mắt nhìn anh có vẻ như không hiểu. Hiếu hỏi tiếp

-Cô không còn ở Buôn Mê Thuật sao?

Tường Vi nhíu mày

-Tôi ở đó à? Đó là đâu vậy?

Hiếu ngạc nhiên

-Chẳng lẽ nhà mình mà cô cũng không nhớ sao?

-Nhà tôi ở đó à? Trời ơi thế ở đây với chỗ đó xa nhau lắm không?

-Rất xa

Thấy khuôn mặt ngơ ngác của Tường Vi, anh nhìn cô một cách lạ lùng

-Cô cố nhớ lại xem. Tôi không tin cô có thể quên được nhà của mình.
 Tường Vi ngồi im, vật lộn với ký ức mù mờ. Nhưng trong đầu cô không có tia sáng quá khứ nào rọi đến. Và cô lắc đầu một cách tuyệt vọng

-Thật tình là tôi không nhớ

-Vậy ba mẹ của cô là ai, cô nhớ chứ

-Thú thật là không - Tường Vi trả lời với nụ cười âm đạm

Hiếu kinh ngạc nhìn Tường Vi

-Vậy cô hãy cho tôi biết cô đang ở với ai?

Tường Vi cố căng óc ra nhớ, nhưng cô chỉ biết lắc đầu

-Tôi không biết.

-Cô tên gì vậy?

Tường Vi sợ đến phát khóc

-Tôi cũng không nhớ luôn. Trời ơi, tôi làm sao thế này? Tại sao tôi không nhớ được gì cả. Chẳng lẽ tôi không có nguồn cội gì sao? Thật kinh khủng

Và cô oà lên khóc. Hiếu ngồi yên nhìn cô, tình cảnh của cô bây giờ làm anh đâm bối rối. Quên mất mình và Tường Vi bây giờ không còn như xưa, anh bước tới định nắm tay cô, nhưng Tường Vi đã hoảng sợ né người vào sát tường. Tự nhiên anh cũng rút tay lại, và trở về ngồi trên ghế

Hình như Tường Vi nhận ra mình quá đáng, cô nói khẽ

-Xin lỗi, tôi không cố ý.

Hiếu cười buồn

-Không sao, tôi thế này cô sợ cũng đúng thôi

Tường Vi làm thinh. Quả thật cô ngại khuôn mặt bặm trợn, dữ dằn của anh ta, dù giọng nói của anh ta rất hiền.

Giờ đây cô thấy hoang mang ghê gớm. Cô không nhớ đã có thời gian mình điên loạn, nên không nhận thức được bây giờ mình đã tỉnh táo như thế nào. Nhưng tỉnh trí để rồi quên mất quá khứ, không biết được chính mình, điều đó cũng bất hạnh không kém

Hiếu cũng im lặng nhìn Tường Vi Hơn cả cô, anh ý thức được tình trạng bi quan mà cô đang trải qua Không cần phải hỏi bác sĩ, anh cũng biết rồi đâu cô sẽ phải sống hư ảo như thế nào

Điều đó bây giờ anh cũng không lường trước được, chỉ thấy may mắn là Tường Vi đã gặp anh và chính anh là người săn sóc cho cô

Về ử rủ của cô làm anh trở lại thực tế. Anh đứng dậy, tiến đến gần cô, nhưng vẫn giữ một khoảng cách vừa phải

-Cô thấy trong người thế nào?

Tường Vi rụt rè:

-Tôi đói

Cách trả lời tỉnh táo của cô làm Hiếu thấy nhẹ người. Anh gật đầu

-Chờ một chút, tôi đi mua sữa cho cô Nhưng này, cố muốn ăn gì?

- Dạ, gì cũng được.

- Vậy thì ăn bánh mì và sữa. cô nhin đói lâu quá ăn nhiều không tốt đâu

- Vâng

Hiếu đi ra cửa. Nhưng chợt nhớ ra, anh quay lại

- Này, Tường Vi đừng đi đâu nhé, ở đây chờ tôi

Nét mặt Tường Vi như sinh động hơn

- Anh gọi tên tôi đó à? Có phải đó là tên của tôi không? Sao anh biết?

Hiếu nói khỏá lấp

- Tôi thấy tên đó đẹp nên đặt cho cô Cô có chịu không?

- Dạ chịu.

- Vậy thì tôi sẽ gọi như vậy luôn nhé. Tôi nhắc lại này, đừng đi đâu nhé

- Vâng

Vẻ hiền lành rụt rè đó làm Hiếu thấy nhoi nhói, anh bước ra hàng lang với tâm trạng băng khuâng. Ngày xưa Tường Vi đâu có hoang dại như thế, anh không bao giờ quên được tính cách vui vẻ trẻ trung của cô lúc mới quen biết và cả những ngày yêu nhau. Có lẽ trong thời gian xa nhau, Tường Vi đau khổ nhiều lắm

Nghĩ đến đó, anh lại thở dài. Từ đêm qua đến giờ, anh luôn sống xen lẫn thực tại và quá khứ. Người yêu ở ngay trước mặt mà hoàn toàn không với tới được, sự đau khổ hiện tại, so với mất mát ngày trước không hề nhẹ đi chút nào

Anh ra căn tin mua sữa rồi trở về phòng. Tường Vi đang đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài, vẻ mặt ngơ ngác xa lạ. Thấy anh, cố thoáng có cử chỉ sợ hãi né tránh. Nhưng rồi cô tự nhủ vượt lên nỗi sợ để không chạy trốn.

Hiếu rất hiểu điều đó, nên luôn giữ một khoảng cách khá xa với cô Khi cô ngồi bên giường, rụt rè nhai bánh mì, anh đến góc phòng ngồi đọc báo. Cố để Tường Vi không nhìn mặt mình, vì anh biết khuôn mặt bất thường của anh làm cô sợ.

Đến ngày ra viện, khi nghe anh nói sẽ đưa cô ra khỏi nơi này, Tường Vi sợ run rẩy, đôi môi gần như trắng nhợt

- Thế từ nay tôi sẽ ở đâu? Làm sao để gia đình tôi tìm tôi hả anh? Làm sao để họ biết tôi ở đây? Không có gia đình thì tôi biết sống thế nào đây?

Hiếu nói thật nhẹ nhàng

- Đừng sợ tôi sẽ bảo vệ cô Trong thời gian chờ cô tìm được gia đình, cô cứ dựa vào tôi

Tường Vi mở to mắt hoài nghi

- Anh là người lạ làm sao có thể cứu mang tôi, gia đình anh không phản đối sao?

Hiếu lắc đầu

- Đừng nghĩ tới chuyện đó, cô chỉ nên hiểu là tôi sẽ lo cho cô, lo tất cả, cô

không phải sợ bất trắc nào hết

Tường Vi im lặng một lát rồi rụt rè

-Tại sao anh tốt với tôi thế?

“Vì anh yêu em.” Hiếu muốn ghì cô vào lòng mà nói như vậy, nhưng đó chỉ là ước muốn và anh thì đang hết sức thực tế. Anh cười bao dung

-Tôi muốn giúp đỡ cô, thế thôi. Cô đừng bao giờ hoài nghi, hay sợ tôi có ý đồ xấu, cứ yên tâm và tin cậy tôi

Tường Vi không nói gì. Nhưng trong thâm tâm, cô thật sự thấy yên ổn khi ở bên cạnh người thanh niên xa lạ này. Cô không hiểu tại sao, chỉ mơ hồ nhận ra rằng ở anh ta có cái gì đó thân thuộc và bản năng làm cô tin rằng anh ta sẽ không hại mình

Khi rời bệnh viện, Tường Vi nhìn đường phố một cách lạ lẫm, như chưa từng sống ở đây, như đến từ một thế giới nào khác. Điều đó làm cô sợ hãi và điều tự nhiên là cô muốn bám lấy Hiếu, như bám một sự chở che yên ổn nhất.

Hiếu đưa Tường Vi về nhà mình. Vì chưa chuẩn bị phòng cho cô, nên anh để cô ở phòng mình. Khi dọn dẹp xong, anh cố ý đặt khung hình chụp anh và Tường Vi trước đây nơi đầu giường. Ở vị trí đó, dù không cố ý quan sát, nó cũng sẽ đập vào mắt cô

Mang hết đồ trong tủ ra ngoài, rồi nhìn quanh Hiếu lên tiếng
đây là phòng của cô, nó không đẹp như chỗ ở của cô trước kia, nhưng mai một tôi sẽ trang trí lại cho cô

Tường Vi nhìn anh chăm chú

-Anh biết chỗ ở của tôi trước kia à?

Hiếu vội nói tránh đi

-Không, tôi nghĩ là cô ở một nơi rất đẹp

Tường Vi thở dài

-Giá mà biết được trước kia mình là người như thế nào, chắc hạnh phúc lắm
Ánh mắt cô chột hướng về phía đầu giường, rồi dán chặt vào khung hình. Cô đưa lên ngắm thật lâu, rồi thảng thốt

-Sao hình của tôi lại ở đây?

Hiếu nhìn cô chăm chú

-Vậy cô có biết người này là ai không?

-Tôi không biết anh ạ Nhưng sao....

-Sao thế nào?

-Tôi thấy hình như có quen biết, ờ ... nó mơ hồ quá, tôi không giải lý được, nhưng tôi có cảm giác quen biết từ kiếp trước.

Hiếu bật cười

- Đừng duy tâm quạ Cố nhớ lại xem cô có quan hệ với anh ta như thế nào?

-Tôi không nhớ nổi

-Nhưng cô yêu anh ta chứ?

Tường Vi liếm môi

-Không làm sao tôi yêu người lạ cho được?

Hiếu hỏi trong một sự kiên nhẫn đến cùng

-Vậy cô không ghét anh ta chứ?

-Vâng, tôi không ghét. Trông anh ta dễ mến lắm

Cô dừng lại lẩm bẩm:

- Sao tôi lại chụp hình chung với anh tã Chẳng lẽ trước đây tôi có quan hệ với người này? Nếu vậy thì bây giờ anh ta ở đâu?

- Cô muốn gặp lại lắm à?

Tường Vi lắc đầu vô tư:

- Gặp thì tốt, không cũng chẳng sao, tôi chỉ tò mò muốn biết về mình thôi. Có lẽ anh ta biết tôi.

Hiếu nói một cách dịu dàng:

- Nghe này, Tường Vi! Người này rất yêu cô và cô cũng rất yêu anh tã Tôi tin là trong tiềm thức cô sẽ không quên anh ta được.

Tường Vi mở to mắt, ánh mắt long lanh thoáng lên một chút xúc động.

- Đó là người yêu của tôi à? Giá mà được gặp lại anh ta.

- Vậy nếu như mai mốt tôi không gặp cô nữa, cô có buồn không?

Tường Vi lặng thinh. Không nỡ làm người ơn của mình buồn, nhưng quả thật cô không thấy chút tình cảm nào với anh, thậm chí không dám nhìn thẳng vào mặt anh tã Anh ta có khuôn mặt dễ sợ quá.

Hình như hiểu ý nghĩ Tường Vi, Hiếu không hỏi nữa. Anh lẳng lẳng đi ra ngoài, để cho cô một mình tự do.

Hôm sau, khi Tường Vi còn ngủ thì Hiếu đã dậy và chuẩn bị đi làm. Anh viết mảnh giấy dán trên bàn, dặn cô những thứ cần thiết. Tường Vi thức dậy và loang quanh một mình trong căn nhà vắng vẻ, không dám đi đâu ra ngoài. Tự nhiên, trong lòng cô cảm thấy trông ngóng, mong đợi Hiếu về.

Một tháng trôi qua như vậy, Tường Vi đã bắt đầu quen dần với Hiếu, coi anh như là người thân duy nhất của mình và dần dần, cô không cảm thấy khuôn mặt dữ dằn của anh là điều đáng sợ nữa.

Tối nay, khi trong nhà đèn đã tắt, thấy ngoài bàn Hiếu đèn còn sáng, Tường Vi mon men đi ra hỏi nhỏ:

- Anh chưa ngủ sao? Sao anh thức khuya quá vậy?

Hiếu quay lại. Thấy cô đứng nơi cửa phòng, anh đẩy chiếc ghế bên cạnh bàn về phía cô:

- Sao Tường Vi không ngủ? Ngồi xuống đi.

Tường Vi bạo dạn kéo ghế trở lại vị trí cũ ngồi xuống, tò mò nhìn xấp giấy trên bàn:

- Anh đọc cái gì thế?

- Hồ sơ một vụ án.

- Anh là công an à?

Hiếu lắc đầu:

- Là luật sư, nghĩa là phải tìm hiểu những tình tiết vụ án để bào chữa cho thân chủ của mình đấy.

Tường Vi gật nhẹ đầu:

- Tôi hiểu rồi.

Hiếu hỏi như thăm dò:

- Nếu người yêu cô làm nghề này, cô có thích không?

- Tôi không biết, chắc thích.

- Trước đây cô thích anh ta trở thành luật sư đấy, Tường Vi.

Hai mắt Tường Vi chợt mở lớn:

- Sao anh biết?

Hiếu nói tránh đi:

- Tôi đoán vậy. À! Sao tối nay cô thức khuya vậy? Nhớ nhà hả?

Nói xong câu đó, Hiếu mới thấy mình ngớ ngẩn. Tường Vi đã quên mất quá khứ của mình thì lấy gì để nhớ. Sợ cô lại buồn, anh nói khỏá lấp:

- Tường Vi! Có chuyện gì không?

- Không có. Tại thấy anh thức khuya, nên ra nói chuyện chơi.

Hiếu quay hẳn người lại, nhìn cô thật lâu rồi hỏi thẳng:

- Cô không ngại tôi nữa sao?

Tường Vi lúng túng:

- Có gì đâu mà ngại? Mà tại sao phải ngại, trong khi anh rất tốt với tôi.

- Nói thật đi Tường Vi! Cô chỉ cảm nhận được điều đó lúc sau này thôi, phải không?

Tường Vi gật đầu thú nhận:

- Vâng. Đúng là lúc đầu tôi có hơi ... sợ anh.

- Đúng hơn là sợ khuôn mặt quái dị của tôi?

- Ồ...nói quái dị thì hơi quá. Quả thật...nó làm cho người khác thấy sợ, tưởng là anh dữ lắm.

- Cô thẳng thắn lắm.

Tường Vi hỏi một cách ngây thơ:

- Nhưng mặt anh làm sao thế?

- Do tai nạn đấy.

Hiếu chợt cười nhếch môi và nhìn cô đăm đăm:

- Trước kia tôi khá đẹp trai, giống hệt cái người chụp hình chung với cô vậy.

- Vậy à?

Tường Vi hỏi một cách ngớ ngẩn, hoàn toàn không có chút nào xao động.

Chợt thấy cái nhìn đăm đăm của anh, cô hốt hoảng và cúi xuống để lẩn tránh.

Hiếu quay chỗ khác, cảm giác thất vọng thoáng qua Anh đã nhiều lần khơi gợi, nhưng Tường Vi vẫn tro tro như tảng băng, không có chút biểu hiện nào của tình yêu sâu sắc xưa kia, có lẽ trong thời gian xa nhau, nó đã bị xóa mất rồi. Anh chợt cảm thấy mình như sụp đổ tất cả hy vọng.

Có lẽ anh sẽ khơi lên tình cảm của Tường Vi bằng chính con người hiện tại của mình, tình cảm ngày trước hãy coi như đã qua, nếu anh không muốn mình thất vọng.

Tường Vi chợt lên tiếng với giọng rụt rè:

- Anh có gia đình không? Sao anh ở một mình vậy?
- Tại sao hôm nay Vi hỏi chuyện đó?

Tường Vi ngập ngừng:

- Tôi...muốn biết về anh. Lâu nay tôi không để ý chuyện đó, tự nhiên tôi thấy mình vô tâm quá.
- Không sao đâu, tôi không buồn đâu.
- Thế thì hôm đó tới giờ, tôi có làm anh buồn gì không?

Hiếu nói với nụ cười đặc biệt:

- Nếu có, tôi cũng cho qua. Bất cứ điều gì cô gây ra, tôi cũng đều bỏ qua được.

Tường Vi thở dài:

- Anh tốt nhất trên đời. Thế mà tôi không biết làm gì để trả ơn anh.
- Không cần nghĩ tới chuyện đó.

Tường Vi ngồi yên nhìn anh, cử chỉ có vẻ ngập ngừng. Hiếu nhận ra ngay, anh hỏi một cách quan tâm:

- Tường Vi muốn nói gì?

Thấy cô cứ lưỡng lự, anh nói như khuyến khích:

- Mạnh dạn lên đi, đừng ngại gì tôi cả.
- Vâng.

Nói vậy, nhưng cô vẫn cứ ngồi im. Một lát, cô liếm môi, rụt rè:

- Anh có thể giúp tôi một chuyện không? Tôi muốn tìm lại gia đình. Tôi nghĩ chắc trước đây tôi cũng có cha mẹ, hay chị em gì đó.
- À ra vậy.

Hiếu buông một câu ngắn ngủi như thế rồi ngồi yên, trầm ngâm. Thật ra anh đã từng có ý định đó, nhưng vì tình cảm yếu đuối, anh muốn độc chiếm

Tường Vi trong một thời gian nữa.

Thấy vẻ mặt khó hiểu của anh, Tường Vi rụt rè:

- Thôi vậy. Tôi nghỉ lại rồi, thôi đừng tìm.
- Tại sao?
- Tôi sợ phiền anh lắm.

Sự thận trọng của cô làm Hiếu thấy nhói lòng. Anh nhớ trước kia cô hay nhõng nhẽo, vùi vãnh anh một cách vô tư, đó mới là bản chất của Tường Vi,

của cô tiểu thư quen thuộc ba mẹ nuông chiều.

Bây giờ nỗi hoang mang về thân thể của mình làm Tường Vi mất hẳn sự vô tư Anh phải trả cô về cuộc sống trước kia thôi, không thể ích kỷ giữ cô lại cho riêng mình được nữa.

Thấy vẻ mặt thất vọng buồn của cô, anh mỉm cười:

- Sao lại dễ buồn như vậy? Tôi đã từng nói tôi luôn chiều theo mọi ý thích của cô mà.

Tường Vi ngược lên. Lần đầu tiên, Hiếu thấy lại vẻ rạng rỡ trên khuôn mặt cô Cô cười một cách vui sướng.

- Anh tốt nhất trên đời. Nếu như tôi có được gia đình, tôi cũng sẽ không thể quên được anh.

- Kể cả khi bên cô đã có người yêu cũ chứ.

- Tôi không biết.

Tường Vi lại trở lại vẻ tư lự. Còn Hiếu thì tự hỏi mình nên buồn hay vui.

Tường Vi đã quên mất Minh Hiếu trước đây, nhưng lại bắt đầu quyến luyến một luật sư Kiệt trong hiện tại. Anh là cả hai người nên cứ lẫn lộn thất vọng với hy vọng.

Nghe tiếng chuông gọi cửa, Thu Minh buông quyển sách, chậm rãi đi ra mở cửa. Cô chột đứng sững, ngó chăm chăm người khách, rồi buột miệng:

- Tường Vi! Trời ơi!

Cô quay vào, gọi lớn:

- Tường Vi về rồi, cô Hoàng ơi! Vi về rồi nè cô.

Quên mất cả chào người khách đứng kế bên Tường Vi, Thu Minh chụp vai cô bầu mạnh:

- Em đi đâu mấy tháng nay vậy Vi Rồi em ở đâu?

Đáp lại sự vồn vã của cô là thái độ dè dặt của Tường Vi:

- Xin lỗi, chị là ...

- Thu Minh đây mà. Vô nhà đi em.

- Vâng chào chị. Đây là anh Kiệt, bạn em.

- Bạn em?

Thu Minh hỏi một cách ngạc nhiên. Tường Vi nói năng tỉnh táo quá, mà lại có thêm một người bạn. Bỗng nhiên cô quay qua nhìn Minh Hiếu. Cặp kính đen làm khuôn mặt anh có vẻ dữ hơn, đe dọa hơn, Thu Minh tuyệt nhiên không nhận ra được nét quen nào, và ấn tượng đầu tiên của cô là lo ngại cho Tường Vi.

Quen với con người có bề ngoài khác thường như thế, liệu Tường Vi có được an toàn không? Tuy vậy cô vẫn gật đầu chào một cách lịch sự:

- Chào anh, mời anh vô nhà.

Cô kéo tay Tường Vi đi vào sân. Vừa lúc đó, bà Hoàng cũng vừa chạy ra.

Thấy Tường Vi, bà mừng đến sững sờ. Bà đi nhanh đến ôm lấy cô:

- Thật cô không tin được là con tự về nhà được. Cô mừng lắm.

Tường Vi nói thận trọng:

- Thừa bà...

Thu Minh kêu lên:

- Sao em gọi cô là bà? Cô Hoàng đây mà, em không nhận ra sao?

Tường Vi lí nhí:

- Xin lỗi, em quên.

Cô khẽ gật đầu:

- Chào cô.

Cử chỉ của Tường Vi làm bà Hoàng thấy lạ lùng. Bà đưa mắt nhìn Thu Minh, ngờ ngợ. Cô cũng nhìn lại bà, cái nhìn như trao đổi. Cả hai đều nhận ra sự lạ thường ở Tường Vi.

Tường Vi cũng cảm nhận được sự ngạc nhiên đó, nhưng không biết nói thế nào, thế là cô nhìn Minh Hiếu như câu cú. Anh bèn bước tới, giọng rất tự nhiên và giải thích rành rê:

- Tôi là bạn Tường Vi Hơn hai tháng trước, cổ bị đụng xe phải vô bệnh viện, tôi tình cờ chứng kiến và săn sóc cổ từ lúc đó đến giờ. Hôm nay, tôi đưa cổ về cho gia đình lo.

Thấy vẻ mặt còn ngờ ngác của hai người, anh giải thích thêm:

- Tường Vi đang trong tình trạng bị mất trí nhớ, cổ quên mất quá khứ, cho nên bà và cô phải chịu khó giúp cổ khôi phục lại.

- Trời ơi! Con bé hết gặp chuyện nàh đến chuyện khác. Thật khổ.

Bà Hoàng lẩm bẩm một cách đau lòng.

Thu Minh cũng nhận thức ngay vấn đề, nhưng cô lại không bi quan như bà Hoàng. Tường Vi bây giờ dù sao vẫn còn tỉnh táo. Sống như một người bình thường, còn hơn điên loạn như trước đây.

Cô kéo tay Tường Vi:

- Vô nhà đem em.

Cô quay qua Minh Hiếu:

- Mời anh vô chơi, để gia đình tôi còn cảm ơn anh nữa.

Minh Hiếu lắc đầu:

- Cảm ơn cô, nhưng tôi có hẹn, phải đi ngay. Hôm nào, tôi sẽ trở lại thăm Tường Vi.

Nghe Hiếu bảo đi ngay, Tường Vi có vẻ sợ, cô níu lấy anh:

- Đừng bỏ mặc tôi ở đây, tôi chưa quen với họ đâu. Không có anh, tôi sợ lắm.

Hiếu vỗ nhẹ tay cô:

- Không sao đâu. Cô và chị đây đều là người nhà của Vi, họ sẽ lo cho Vi, đừng sợ gì cả.

- Nhưng tôi chỉ thân với anh thôi, đừng bỏ mặc tôi ở đây.

- Tôi sẽ trở lại thường mà, chắc chắn sẽ không bỏ Vi đâu.

Thu Minh cười trấn an:

- Bạn em đã nói như vậy rồi, em còn sợ gì nữa. Ở đây, chị với cô Hoàng sẽ lo cho em, em sẽ an toàn lắm.

Bà Hoàng nãy giờ chỉ bị hút vào Tường Vi, nên không quan tâm đến Hiếu. Nhưng khi nghe anh nói chuyện, bà bỗng ngờ ngợ xôn xang. Minh Hiếu của bà xưa kia nói chuyện không chậm rãi như vậy, nhưng âm thanh cũng trầm ấm, hiền hòa. Bà chợt lên tiếng:

- Nãy giờ cô cháu tôi quên mất phải cảm ơn. Xin lỗi, cậu là gì nhỉ?

- Dạ, tôi là luật sư Tôi tên Kiệt.

- À, luật sư Kiệt! Cảm ơn cậu đã giúp cháu tôi. Không có cậu, chẳng biết nó sẽ cù bơ cù bất ra sao.

- Dạ, bà đừng bận tâm chuyện đó.

- Thế cậu sẽ trở lại với Tường Vi chứ?

- Dạ.

Cặp mắt Hiếu bị khuất sau cặp mắt kính đen, nên bà Hoàng không thấy được cái nhìn đau khổ cam lạng của anh, và chẳng có ấn tượng nào khác về người ơn của Tường Vi. Nhưng không hiểu sao, khi nghe giọng nói của anh, bà lại thấy xôn xang.

Minh Hiếu chết rồi, anh chẳng còn trên đời này nữa, nếu có ai đó giống anh, bà cũng chỉ có thể bị gọi nhớ thôi, không thể ảo tưởng được. Mặc dù vậy, bà vẫn thấy khác khoải.

Cho nên khi anh đi ra cổng rồi, bà vẫn không thể không đứng nhìn theo, quên mất Tường Vi và Thu Minh.

Thu Minh đã đưa Tường Vi lên căn phòng của cô trước đây. Tường Vi chẳng có vẻ gì là trở lại nhà. Cô đứng yên bên cạnh giường, ngơ ngàng nhìn xung quanh. Thu Minh kéo cô ngồi xuống giường, thân mật:

- Trước đây em ở phòng này, đối diện với phòng của chị. Lúc đó thân kinh em không được bình thường, nên chị và cô Hoàng hay cho em uống thuốc. Em nhớ không?

Tường Vi có vẻ chú ý:

- Không bình thường là sao hả chị? Em điên à?

- Ủi điên. Em bị một cú sốc nên điên.

Cô nghiêng người tới lấy khung hình, đưa tới trước mặt Tường Vi, giải thích:

- Trước đây em yêu người này, sau đó ba em hại cho anh ta chết, thế là em loạn trí, cứ mỗi lần thấy ba em là em lại đập phá. Vì vậy, cô Hoàng đưa em về đây ở.

Tường Vi khẽ rùng mình: Kinh khủng thật.

Cô nhìn đăm đăm hình Minh Hiếu rồi nhú mày:

- Chị biết không? Ở nhà anh Kiệt cũng có bức hình giống thế này.

Thu Minh ngạc nhiên:

- Làm sao mà anh ta có được?

- Em không biết.

- Anh ta không nói với em à?

- Dạ không.

Thu Minh lẩm bẩm:

- Kỳ lạ thật! Chẳng lẽ anh ta là người quen của mình, sao không ai nhận ra hết vậy. Nay, anh ta có phải là bạn Minh Hiếu không?

- Dạ, em không biết, anh không có nói.

Thu Minh tò mò:

- Thế, lúc trước em ở đâu?

- Ở chung nhà với anh Kiệt.

- Chỉ có hai người à?

- Dạ.

- Ôi trời! Thế anh ta cư xử em ra sao, có có lợi dụng cái gì không? Ý chị muốn nói là...

Tường Vi hiểu ngay, mặt cô đỏ lên. Cô hấp tấp thanh minh:

- Anh không làm gì em cả, thật đấy. Chỉ chăm sóc em thôi, anh tốt lắm.

- Làm thế nào mà một người dung lại tốt đến nhường ấy, nếu không phải anh ta đã từng biết em. Em có nghĩ tới chuyện đó không?

Tường Vi nghiêng đầu suy nghĩ chốc lát, Cô chợt thấy băn khoăn:

- Em không nhớ nổi chuyện lúc trước, nên không giải thích được lý do.

- Cái ông luật sư này lạ thật. Lòng từ thiện dư đã quá mức, đến mức lo một người lạ như lo cho người thân, lại biết cả chuyện của em. Ông ta là ai nhỉ?

- Em cũng muốn biết lắm.

- Thế nào chị cũng tìm hiểu cho ra.

Tường Vi nhìn Thu Minh khá lâu, rồi hỏi một cách chân thật:

- Chị Minh! Có phải trước kia chị và em thân nhau lắm không?

Thu Minh gật đầu:

- Minh là chị em bà con với nhau, hai đứa lại không có chị em gì, nên thân nhau lắm. Chị hi vọng từ từ em sẽ nhớ lại. Còn bây giờ thì em không có cảm tình với ai, đúng không?

Tường Vi cười tư lự:

- Rồi sẽ có chị ạ. Cũng như bây giờ, em rất quyến luyến anh Kiệt.

- Quyến luyến à? Theo nghĩa nào?

Tường Vi hơi ngượng, nhưng cũng nói thật:

- Vắng anh, em buồn lắm cứ trông ngóng, như người đó rất quan trọng với mình.

Thu Minh cười nhẹ:

- Chị cũng không biết nên can hay khuyến khích em nữa, chị chẳng hiểu gì về anh ta cả.

Hai chị em chợt im lặng tư lự, mỗi người đeo đuổi ý nghĩa riêng. Chợt có tiếng bà Hoàng đập cửa:

- Hai đứa đang làm gì đó? Xuống đây đi con, có thằng Hiếu qua nè.

Tự nhiên Thu Minh quay qua Tường Vi dò xét. Cô muốn biết cái tên đó có gọi nhớ cho Tường Vi điều gì không. Nhưng thấy mặt cô em họ vẫn tỉnh bơ, tự nhiên cô thở nhẹ.

Cả hai đi xuống phòng khách. Trọng Hiếu đang ngồi ngoài salon. Thấy Tường Vi, anh lập tức nhớ lại cái đêm say quên trời đất nằm bên cô Tự nhiên anh quay mặt chỗ khác, mặt khẽ nhăn lại như một cơn đau thể xác. Bà Hoàng và Thu Minh đều nhận ra cử chỉ đó, Thu Minh ngược đôi mắt đẹp nhìn anh, như một lời xin lỗi. Chỉ có Tường Vi là vẫn vô tư, tò mò nhìn cái người mà cô nghĩ là họ hàng của mình.

Mặc dù đã nghe bà Hoàng nói trước, Hiếu vẫn không thể tự nhiên được. Anh nói thận trọng:

- Chào Tường Vi! Nghe nói cô mới trở về, cô có khỏe không?

- Dạ khỏe, cảm ơn anh.

Nói xong, Tường Vi đưa mắt nhìn Thu Minh như dò hỏi. Thu Minh vội giới thiệu:

- Anh này là Trọng Hiếu, em của anh Minh. Lúc chưa tỉnh, em hay lẫn lộn ảnh với người yêu của em. Lúc đó, anh Hiếu cũng vất vả với em lắm.

Nghe Thu Minh nói, Hiếu lại nhớ về những cử chỉ quẩn quít của Tường Vi với anh. Bỗng nhiên mặt anh đỏ lên, một chút luống cuống và buồn cười.

Anh vội ngăn Thu Minh lại:

- Đừng nhắc chuyện đó, Thu Minh. Cái gì qua thì nên cho qua đi.

- Dù sao em cũng nên nói, để Vi nó nhận thức quan hệ với những người xung quanh nó.

Giọng Hiếu trở nên cứng rắn:

- Nhưng có những chuyện khác không nên nhắc, nhất là những chuyện đại loại như vậy.

Tường Vi không hiểu hai người nói gì, cô ngồi im, hết nhìn người này tới người kia. Cuối cùng, cô lên tiếng:

- Chị Minh! Như vậy em có bà con gì với anh Hiếu không?

Thu Minh nói không suy nghĩ:

- Nếu không có chuyện gì xảy ra, thì Vi trở thành chị dâu, chứ không phải bà con.

- Vậy hả?

Tường Vi hơi ngượng, nhưng không có cảm xúc nào. Cái tên Minh Hiếu chỉ là một cái tên mù mờ xa xăm mà thôi. Và nếu bây giờ Minh Hiếu thật sự

đứng trước mặt cô, hẳn cô cũng xem như người lạ.

Tối thứ bảy, bà Hoàng mở một tiệc nhỏ mừng Tường Vi trở về . Bà chẳng mời ai, ngoài những người trong gia đình . Bà Tường An hay tin Tường Vi về, đã vội vã từ Buôn Mê Thuật bay vào thành phố, không đợi phải có ông An.

Buổi chiều, bà An tới trước một mình . Khi Thu Minh đưa Tường Vi xuống, bà xúc động nghẹn ngào, định ôm lấy con gái . Nhưng Tường Vi đã rút rè nép vào Thu Minh và chỉ chào bà một cách lễ phép.

Bà An chới với . Dù đã nghe bà Hoàng nói trước, bà vẫn không sao thích nghi kịp . Bà chỉ còn biết nhìn Tường Vi, buồn rầu:

- Ngay cả mẹ mà con cũng không nhớ nổi sao Vi ?

Thu Minh thấy tội nghiệp bà An, cô nói như an ủi:

- Từ từ đi thím . Lúc mới về, nó cũng không biết con, phải mấy ngày sau nó mới chịu làm thân đó.

Bà An thở dài:

- Thím cũng biết vậy . Có điều thấy con gái mình như vậy, lòng nào mà chịu nổi hả con.

Tường Vi cố vượt lên cảm giác băng giá trong lòng mình, cô ngồi xuống cạnh bà An, nhỏ nhẹ:

- Mẹ đừng buồn con nghe mẹ . Con không muốn làm ai buồn vì con cả . Chỉ tại con...

- Đừng lo con à . Không ai trách gì con đâu . Con ráng bình thường lại cho mẹ đỡ lo nghe con.

Bà vuốt nhẹ mặt Tường Vi:

- Nhưng con đã tỉnh táo hơn ngày trước, mẹ mừng lắm rồi, còn đòi hỏi gì hơn nữa.

Bà chưa nói được với Tường Vi bao nhiêu thì Minh Hiếu đến . Thấy anh, Tường Vi đứng bật lên, chạy ra cửa:

- Anh Kiệt!

Cô nhìn anh một cách hân hoan, khuôn mặt sáng hẳn lên . Cách thể hiện tình cảm vô tư của cô làm mọi người đều hiểu . Bà An cảm thấy băn khoăn . Bản năng của người mẹ làm bà muốn biết người thanh niên đó là ai . Và nếu lần này ông An cản ngăn, bà sẽ không nhu nhược nữa.

Minh Hiếu thì trầm tĩnh và kín đáo hơn Tường Vi . Anh nhìn cô như thế nào, không ai thấy được, nhưng giọng nói thì rất bình thản:

- Mấy hôm nay Tường Vi thấy thế nào ? Về nhà rồi, vui không ?

- Tôi không thấy vui, nhớ anh lắm . Lúc nào cũng trông anh cả.

Hiếu thoáng cười, rồi khuôn mặt nghiêm lại bình thường . Anh đang cố kiềm chế để không bộc lộ sự xúc động mãnh liệt của mình . Tường Vi không thay đổi tính cách khi yêu . Ngày xưa, cô cũng bộc lộ một cách hồn nhiên như thế

. Và anh lại yêu đến nôn nao, chứ không là cảm giác hụt hẫng như trước.
Tường Vi kéo anh về phía mọi người . Cô vịn nhẹ tay anh, giới thiệu với bà An:

- Mẹ Oi! Anh này là bạn mới của con, anh tên là Kiệt đó mẹ.

Bà An cười thân mật:

- Ngồi xuống đi cậu.

- Dạ.

- Cậu Kiệt làm ở đâu nhỉ ?

- Thưa, tôi đang làm ở văn phòng luật sư Thành.

Bà An nhíu mày:

- Ông Thành à ?

Rồi bà im lặng . Cái tên đó làm bà nhớ lại người đàn ông đã từng nâng đỡ Minh Hiếu trước đây . Nhưng chỉ là nghĩ đến thôi, chứ hoàn toàn không có cảm xúc nào như bà Hoàng.

Và bà thấy người thanh niên này rất kỳ lạ . Anh ta chẳng hề gỡ cặp kính xuống, khư khư kính đen trên mặt như thế, trông anh ta có vẻ "hình sự" quá, dễ làm người ta e ngại.

Bà chưa kịp hỏi thăm thêm thì Trọng Hiếu đến . Không giống như Tường Vi, Thu Minh ngồi yên nhìn anh, vẻ mặt gần như thờ ơ . Nếu không để ý, sẽ khó mà thấy được cái nhìn đăm đăm của cô . Cả Trọng Hiếu cũng vậy, có gì đó tránh né, gần như lại nhạt với riêng cô.

Khách đến liên tục nên chủ nhà có vẻ bận rộn, không ai có dịp nói chuyện riêng với nhau . Trọng Hiếu vô tình ngồi xuống cạnh Minh Hiếu, lịch sự mời thuốc anh, và cứ ngồi im lặng nhìn mọi người.

Minh Hiếu cũng im lặng, nhưng anh thấy lòng nao nao . Lần đầu tiên anh gặp người em song sinh với mình, một người giống mình từ hình dáng đến cử chỉ . Nếu không có buổi tiệc tối nay, hẳn anh sẽ mời Trọng Hiếu ra quán cà phê, chỉ hai anh em với nhau, chứ không có người thứ ba xen vào . Mọi người vào bàn ăn khá lâu, ông Tường An mới tới . Sự xuất hiện của ông làm không khí tự nhiên nặng đi . Không ai ưa được con người giao hoạt này, con người đã từng làm bao nhiêu người khôn khổ . Và nếu ông không phải là ba Tường Vi, hẳn bà Hoàng đã cấm cửa ông, chứ đừng nói tới chuyện mời dự buổi tiệc thân mật như tối nay.

Vừa bước vào phòng, ông An đã đưa mắt tìm Tường Vi ngay . Tối nay, ông cũng có tâm lý e dè . Trước đây, mỗi lần thấy mặt ông là Tường Vi la hét dữ dội . Ấn tượng đó vẫn còn, nên khi thấy cô ngồi cạnh bà An, ông chỉ ngồi xuống phía đối diện, đưa mắt nhìn cô:

- Tường Vi! Có nhận ra ba không con ?

- Dạ.

Dĩ nhiên là cô không nhớ ra nổi . Bà Hoàng phải lên tiếng:

- Ba con đó Vi . Ráng nhớ lại đi con.

- Dạ.

Về hiền lành của cô làm ông An yên tâm . Ông hỏi một cách săn sóc:

- Lúc bỏ nhà đi, rồi con ở đâu Vi ? Ai đưa con về đây vậy ? Ba phải gặp cậu ta để cảm ơn mới được.

Tường Vi đưa mắt nhìn Minh Hiếu, rồi nhỏ nhẹ:

- Dạ, anh Kiệt đưa con về . Ảnh đó ba.

Cặp mắt căm thù của Minh Hiếu chiếu thẳng vào mặt ông An, nhưng giọng rất điềm tĩnh:

- Chào ông.

Cũng như mấy người khác, ông An hỏi chừng lại vì khuôn mặt dữ dằn và phong cách lạ đời của Minh Hiếu . Nhưng vốn từng trải, ông ứng xử rất nhạy bén:

- Dù chưa biết cậu là ai, người như thế nào, nhưng trước tiên tôi phải xem cậu là ân nhân, vì cậu đã giúp con gái vàng ngọc của tôi.

"Ông ta phun ra câu đó nghe thật chướng tai". - Hiếu nghĩ thầm . Nhưng anh vẫn lịch sự:

- Chuyện đó không có gì, xin ông đừng coi trọng quá.

- Cậu khiêm tốn nên nói vậy, chứ đã là người ơn thì đáng phải được trả ơn, đúng không nào . Nâng ly một cái nào.

Và ông nhiệt tình chạm ly với Hiếu . Anh đáp lại bằng một cử chỉ từ tốn, gần như lạnh lùng, nhưng không ai để ý điều đó . Mọi người lý giải sự lạnh nhạt đó là do tính điềm đạm của anh.

Nói chuyện xởi lởi một lát, ông An bắt đầu vào câu chuyện chính:

- Bây giờ, Tường Vi đã qua lúc quần trí rồi . Dù là không tinh táo, nhưng đã có thể sống bình thường, thôi thì về ở với ba mẹ . Con nghĩ sao, Vi ?

Ngoài sự tưởng tượng của mọi người, Minh Hiếu chột lên tiếng phản đối, giọng cứng rắn, uy quyền:

- Không thể được.

Thu Minh nhướng mắt nhìn anh . Bà Hoàng và ông An cũng ngạc nhiên quay lại, cả Trọng Hiếu cũng bị bất ngờ . Chỉ có Tường Vi là yên lặng đồng tình, cô chỉ muốn được ở gần anh mà thôi . Bây giờ cô chỉ có khả năng sống theo tình cảm chứ không phải lý trí . Ông An qua phút bất ngờ, cũng lấy lại sự tự chủ, giọng ông vẫn ôn hòa:

- Cậu làm tôi hết sức ngạc nhiên đấy . Cậu có thể giải thích sự phản đối đó không ?

Minh Hiếu vốn rất trầm tĩnh, nhưng lúc này không thể tự chủ được . Anh nói một cách dứt khoát:

- Tôi phản đối, vì sự an toàn của Tường Vi.

Ông An cười châm biếm:

- Con gái ở với cha mẹ mà không an toàn à ? Lạ thật.

Giọng Minh Hiếu cũng châm biếm không kém:

- Với ai thì không, nhưng hoàn cảnh của Tường Vi thì có thể lắm chứ.

- Cậu đã đi quá giới hạn của mình rồi đó, cậu luật sư à.

Vốn ghét ông chú, nên mặc dù biết Minh Hiếu hơi quá đáng, Thu Minh cũng đồng tình ngay . Giọng cô chanh chua:

- Thật ra luật sư Kiệt có quyền lực với Tường Vi đó chứ . Nếu không có anh ta, chưa chắc Vi nó được nguyên vẹn về nhà.

Ông An giận tím mặt, nhưng vốn còn e dè Thu Minh, nên không dám gạt ngay ý kiến của cô:

- Cho là vậy, nhưng Vi nó là con của chú thím . Bao giờ nó có chồng, chú sẽ giao quyền bảo hộ cho người chồng của nó.

Thu Minh nói ngang:

- Thì cứ coi nó là vợ của anh Kiệt . Không chừng anh ta sẽ bảo vệ nó kỹ hơn chú đây . Thấy Tường Vi được chú bảo vệ như trước đây, con rùng cả mình.

Bị nhắc lại chuyện quá khứ, ông An mất hết bình tĩnh, ông đập mạnh bàn:

- Cô là cháu của tôi, chứ không phải là mẹ, đừng có bảo tôi phải thế nào.

Trọng Hiếu gườm gườm nhìn ông An, định lên tiếng che chở cho Thu Minh . Nhưng cô đã quát lên, hung hăng không kém:

- Tại vì là cháu, nên con còn chịu khó nói chuyện với chú . Chứ nếu là bạn bè thì con đã ngắt đầu rồi.

- Mà dám...

Ông An đứng bật dậy bước ra bàn, định tát cho Thu Minh một cái . Nhưng Trọng Hiếu đã đứng lên, chắn ngang cô, giọng lạnh lùng và cảnh cáo:

- Đừng quá đáng như vậy, thưa ông.

Mọi người trong bàn làm thinh . Ai cũng nhìn ông An một cách bất bình, kể cả bà An . Những cái nhìn đó làm ông điên tiết . Hết bình tĩnh nổi, ông gầm lên:

- Mọi người hòa vào nhau chống đối tôi, phải không ? Hãy chống mắt lên mà xem.

Ông giận dữ lao ra khỏi phòng, bỏ đi thẳng ra sân . Thái độ quá khích đó khiến mọi người khó chịu, ai cũng im lặng . Kết thúc một buổi tiệc thân mật là một không khí nặng nề.

Trọng Hiếu ở lại một lát, rồi ra về . Bà An và bà Hoàng rút lên phòng Thu Minh . Chỉ còn Tường Vi tiếp Minh Hiếu.

Anh đưa cô ra sân . Ngồi bên nhau dưới giàn hoa giấy ít ánh sáng, anh nắm tay cô đặt trên chân mình bóp nhẹ:

- Chuyện lúc nãy có làm Vi sợ không ?

- Tôi sợ lắm . Không hiểu sao ba tôi dữ thế . Trước đây, ông ấy có như vậy không ?

Minh Hiếu nói lảng đi:

- Nếu phải theo mẹ về Buôn Mê Thuật, Vi có đi không ?

Tường Vi chớp mắt, như muốn khóc:

- Tôi không muốn đi đâu nữa, chỉ muốn ở đây để có thể gặp anh.

Hiếu trầm ngâm:

- Chỉ cần Vi quyết định là Vi được như ý, vấn đề là em có cương quyết hay không.

Thấy Tường Vi im lặng, anh kéo mặt cô quay lại đối diện với anh:

- Thế nào ?

- Có lẽ tôi sẽ không nghe lời ba . Nhưng tôi sợ Ông ấy lắm . Không hiểu sao gặp mẹ thì tôi tin cậy, còn ba thì không.

- Vi nhận thức được như vậy, anh mừng lắm.

Và anh chợt nghiêng mặt tới, chạm môi lên môi Tường Vi . Cô không né tránh, nhưng cứ ngồi im, ngỡ ngàng . Cử chỉ của cô làm Minh Hiếu nhớ nôn nao những ngày đã xa . Không kềm được, anh siết mạnh Tường Vi . Yêu cô thật nhiều, nhưng sao trong lòng nghe đau đớn, thất vọng.

Rồi anh chợt buông cô ra . Và trước vẻ mặt ngơ ngác của cô, anh bỏ về.

Một mình chạy xe trên đường, Hiếu bị quay cuồng vì những mâu thuẫn của chính mình . Anh nửa muốn Tường Vi quên hẳn một Minh Hiếu, như thế cô mới có thể chấp nhận được con người hiện tại của anh . Nửa lại thấy đau lòng nếu cô thiếu chung thủy .

Chuyến Xe Cuối Năm

Chương 13

Về đến nhà không bao lâu thì ông An tới, Minh Hiếu vừa ngạc nhiên, vừa không khỏi bức dọc . Anh miễn cưỡng bắt tay ông.

- Mời ông ngồi . Ông đến vào giờ này chắc hẳn có chuyện ?

Ông An chỉ gật đầu, không trả lời và cũng không ngồi xuống, mà đi rảo quanh phòng . Minh Hiếu không giấu sự khó chịu, hơi xẵng:

- Ông đã đánh giá xong chưa . Có thể giải thích để tôi biết lý do cuộc viếng thăm này rồi chứ ?

Ông An đến ngồi đối diện với Minh Hiếu, giả lả:

- Ấy! Không . Tôi chỉ đang gặp chuyện hơi khó, muốn nhờ cậu giúp đỡ, không biết mở lời thế nào.

- Tôi còn nhiều chuyện chưa làm xong, phiền ông nhờ người khác.

- Kìa cậu Kiệt . Khi tôi đến văn phòng, ông Thành đã giới thiệu cậu ngay . Tôi nghĩ phải là người tài giỏi lắm mới chiếm được lòng tin của ông ta một cái tuyệt đối như vậy . Bởi thế tôi cũng tin vào cậu ngay, như đã tin tưởng ông Thành.

Minh Hiếu dựa người vào thành ghế, ngán ngẩm với lời tăng bốc sáo rỗng của ông An . Anh lắc đầu:

- Nhưng bây giờ tôi mệt lắm, phiền ông đến văn phòng vào sáng mai, tôi sẽ dành nhiều thời gian với ông.

Ông An vẫn nói với giọng tự tin:

- Tôi đã đến tận đây vào giờ này, chẳng lẽ cậu không nể tình sao . Thôi, cứ xem tôi như một ngoại lệ đi nhé . Rồi cậu xem, cậu sẽ chẳng thiệt thòi gì.

- Tôi biết ông là người biết chuyện, và ông đã muốn gì thì chuyện ấy phải thành công . Nhưng nếu ông chọn tôi để gởi chuyện thì kết quả có khi không được mỹ mãn . Ông còn chưa biết tôi là người thế nào mà.

- Chỉ riêng việc cậu vô tư khi cư mang Tường Vi cũng đủ để tôi quý cậu rồi . Và lại, cậu còn phải sắm nhà, sắm một số tiện nghi và lấy đà sắm luôn một cô vợ nữa chứ . Các cô gái bây giờ không có kim cương thì không xong việc đâu.

Minh Hiếu không kiềm được cảm phẫn, chêm luôn một câu vào thói hợm hĩnh của ông An:

- Dường như Tường Vi lẫn Thu Minh đều nằm trong số "các cô gái bây giờ" của ông thì phải.

Ông An giật nảy người, nhưng rồi cười xòa, nhip nhip hai tay:

- Cậu quả là có óc khôi hài đấy . Dĩ nhiên phải có những ngoại lệ rồi .
Nhưng dù sao, cậu cũng nên sớm cưới vợ đi, cho không khí trong nhà bớt lạnh lẽo.

- Tương lai ông vẽ cho tôi thật là rục rỡ, và tôi đã bắt đầu bị nó quyến rũ .
Vậy ông hãy nói đi . Bù lại ?

Khuôn mặt Minh Hiếu chẳng biểu lộ cảm xúc gì và giọng nói vẫn lạnh băng . Nhưng ông An không hề phật ý, bởi luôn biết rằng phải đánh đổi một thứ nào đó để dự tính được thành công . Ông cười thật tươi:

- Tôi chịu cách nghĩ của cậu rồi đó . Phải nhảy bén như vậy để luôn nắm chắc thành công chứ.

Minh Hiếu cũng gật đầu, đáp lơ lửng:

- Ông quả rất có bản lĩnh với những lời từ chối . Và tôi cũng biết việc lựa chọn của mình . Ông nói đi, tôi sẽ làm gì để mua được tương lai ?

- Ô! Một công việc hết sức nhỏ mọn, chỉ cần cậu khách quan chứ không đòi hỏi đầu tư gì cả.

- Ông cứ nói.

- Nếu chúng ta thành công thì con gái tôi và một phần tư tài sản của tôi sẽ thuộc về cậu.

Minh Hiếu lơ lửng:

- Chúng ta đã là người làm ăn, bản tính ông lại thích chơi bài ngựa, rào đón thái quá xem ra có vẻ không hợp với ông.

Cách tiếp chuyện không mặn mà và có phần gay gắt của Hiếu tạo cho ông An cảm giác bất bình . Nhưng không nhờ anh thì còn ai chịu giúp ông trong việc này . Ông nói một cách khó khăn:

- Nói chung, công việc chẳng có gì khó, hiện tôi có một số tài khoản, muốn hợp thức hóa.

- Hẳn tài khoản ấy không phải là của ông ? Việc hợp thức hóa này lẽ ra ông phải nhờ người thân tín chứ, trong khi ông chỉ mới vừa biết tôi.

Ông An đáp ngay, không chút lúng túng:

- Nói chính xác thì tôi chỉ mới gặp cậu thôi, tiếng tăm của cậu tôi đã nghe lâu rồi . Vả lại, cậu đã chăm sóc cho Tường Vi suốt thời gian dài, điều đó càng củng cố lòng tin của tôi.

Khuôn mặt Minh Hiếu vẫn bất động, dù anh có biểu lộ thái độ nào thì ông cũng không cách gì thấy được . Chợt Hiếu hỏi dồn:

- Hiện nay ông chưa đủ giàu sao, mà còn tơ tưởng đến tài sản người khác.

Khá bất ngờ với câu hỏi thẳng thắn của Minh Hiếu, ông An phải mất bối rối một lúc mới tìm được lời giải thích:

- À... ừ... Bởi tôi muốn tạo cơ sở cho con gái . Cậu thấy đấy, Tường Vi vốn không được bình thường.

- Nhưng với tài sản của ông hiện nay, chẳng lẽ không lo nổi cho Tường Vi

một khoản hồi môn.

Ông An chắc lưỡi:

- Đó lại là một vấn đề khác . Quả thật số tài sản hiện nay tuy lớn, nhưng tôi thật sự chỉ hưởng phần trăm.
- Hưởng phần trăm trên khối tài sản ấy cũng đã hơn biết bao người, ông cần gì phải lo lắng.
- Cậu nói thế chứ... Tôi đã chán cảnh như là hưởng lương ấy rồi . Làm chủ bao giờ cũng dễ chịu hơn . Vả lại, người ủy thác cho tôi đã mất rất lâu rồi.
- Ông đã có ý, sao không tiến hành từ trước . Bây giờ tình hình phức tạp quá, biết ông thành công nổi không.

Cậu nói thoát nghe có vẻ đơn thuần là mối quan tâm của luật sư, nhưng ông An lại có cảm giác như người luật sư trước mặt cứ luôn lật tung những ý đồ ông luôn che giấu . Tự nhiên, ông không thể tự tin như lúc đầu, ông nói chậm rãi:

- Trước kia, do công việc cứ tới tấp dồn dập, tôi chỉ biết lao theo không kịp suy nghĩ . Bây giờ tình hình có nhiều thay đổi, mà người kế nghiệp lại không có khả năng, chỉ ham chơi đua đòi, thích hưởng thụ công sức của người khác hơn . Cậu nghĩ xem, làm sao tôi yên tâm giao lại chứ.
- Nhưng dù sao cũng là tài sản của cha mẹ để lại, cô ta có toàn quyền sử dụng.
- Đành là vậy . Nhưng công sức tôi đã bỏ vào quá nhiều, tôi không đủ can đảm nhìn nó tiêu tan.
- Nhưng cứ xử theo ông, tôi e không được công bằng.

Khuôn mặt ông An chợt giãn ra một nụ cười, ông xoa xoa hai tay:

- Thời buổi bây giờ nói chi chuyện công bằng hả cậu ? Có cớ trong tay thì cứ phát thôi . Nhưng tôi cũng đã tính toán để nó có một cuộc sống thoải mái về sau, nói chung là chẳng bị thiệt thòi tí nào.
- Bao nhiêu ?
- Một phần tư.

Minh Hiếu lắc đầu:

- Tài sản của cha mẹ để lại mà chỉ được nhận có bấy nhiêu thì quá ít đấy, thừa ông.
- Bấy nhiêu đó cũng đủ để nó sống sung sướng đến suốt đời rồi . Cậu nghĩ xem, trước giờ tôi cũng đã cho nó khá nhiều rồi.
- Dù có, ông cũng đâu phải chi tiền của mình . Thậm chí, Tường Vi lớn lên cũng không do công sức của ông.

Ông An tỏ vẻ không bằng lòng:

- Kìa, cậu Kiệt! Đây chỉ là chuyện riêng của gia đình tôi.
- Khi tiếp nhận hồ sơ từ bác Thành, tôi đã biết ý đồ của ông . Nếu ông không cùng tôi bàn bạc những lý lẽ có cơ sở vững chắc để trình trước tòa, khi hợp

thức hóa tên ông thì tôi không có lý do gì để giữ ông lại cả.

Thái độ trịch thượng cũng những câu hỏi toàn bất lợi của Minh Hiếu làm ông An bất mãn . Nhưng anh là luật sư đang nắm giữ nguyện vọng của ông, nên ông không thể không nhún nhường

- Cậu Kiệt chu đáo quá, thảo nào ông Thành tin tưởng đến vậy.

- Ông có nói thật chưa ? Tôi đang thấy ông hứa hẹn điều gì với ông ấy, sau khi nhận được gia tài đấy.

Giọng nói gay gắt, lại cứ như đi guốc vào bụng của Hiếu một lần nữa làm ông An nhấp nhòm chưa tìm ra câu trả lời thích hợp thì Hiếu đã nói tiếp :

- Vô tư chia chác chứ không phải là của mình, chỉ có ông mới nghĩ ra chuyện ấy thôi.

- Nhưng tôi đã đầu tư vào đây rất nhiều, tôi có quyền sử dụng chứ.

- Đúng . Theo di chúc thì ông chỉ được quản lý, chứ không được sử dụng, hai việc ấy không có điểm nào chung cả.

- Nhưng...

Minh Hiếu cắt ngang:

- Nghe nói trước kia Tường Vi đã có một tình yêu rất sâu sắc với Minh Hiếu, một người cũng có ít nhiều tài sản, sao ông kiên quyết bác bỏ . Bây giờ lại cố công gán ghép cho tôi, trong khi khi ông dư biết tôi chẳng có gì.

Nghe nhắc đến Minh Hiếu , ông An không khỏi giật mình . Nhưng rồi tự chủ được ngay, ông hỏi lại :

- Sao cậu biết chuyện đó ?

- Minh Hiếu với tôi là bạn thân, nhưng đã bị mất trong một tai nạn lâu rồi.

Lời giải thích làm ông An không chút nghi ngờ , ông nhún vai :

- Minh Hiếu chỉ là một tên chuyên thủ lợi trên lòng tin của người khác . Còn cậu luôn vì quyền lợi người khác mà làm việc, so cả hai với nhau thì khập khiễng lắm.

- Tôi rất khâm phục sự nhạy bén của ông . Kéo luật sư vào vị trí con rẻ, quyền lợi của ông sẽ được đảm bảo an toàn, bền bỉ, và tôi thì một bước lên mây . Thật tiện . Nhưng có một điều tôi chưa được yên tâm. Tường Vi trước nay không hề yêu tôi, liệu có chấp nhận cuộc hôn nhân do ông sắp đặt không ?

- Chắc chắn sẽ có, bởi cậu đang là ân nhân của nó . Phụ nữ thường trả ơn bằng tình cảm mà.

- Thế còn Minh Hiếu ?

- Minh Hiếu đã chết lâu rồi, cậu còn bận tâm đến làm gì . Tường Vi đã quên hết chuyện cũ, cậu và nó giờ chỉ có tương lai thôi.

Minh Hiếu ngòai thẳng lên, nói rành rọt :

- Cũng chính vì tương lai mà tôi đã đến quyết định : Không hợp tác với ông. Ông An sững sờ không tin vào điều vừa được nghe, ông nhúu mày:

- Tôi không nghe lắm chứ , cậu Kiệt . Cậu đã tìm hiểu rất kỹ những điều kiện trong hợp đồng rồi mà . Tôi có thể biết lý do không ?

- Chẳng có lý do gì cả . Không thích, thế được chưa ? - Minh Hiếu đứng lên, chìa tay về phía cửa - Bây giờ muộn rồi, mời ông.

Lần đầu tiên trong đời bị một "tên nhãi ranh" thách thường từ chối, sau khi vặn vẹo đủ chuyện, ông An tức uất cả người . Nhìn như muốn nghiền nát Minh Hiếu ra, ông hằn học :

- Rồi cậu sẽ hối hận, vì đã từ chối đấy.

Minh Hiếu nhếch môi :

- Ông còn đủ điều kiện để thực hiện lời đe dọa này sao ?

Định nói một câu gì để gỡ gạc lại chút uy danh mà Hiếu vừa làm rách toạc , nhưng nhìn khuôn mặt rắn danh của anh, ông biết tốt nhất là im lặng . Ông bước nhanh đến chỗ đậu xe.

Sáng hôm sau, Hiếu dậy thật sớm và việc làm đầu tiên là hẹn gặp bà Hoàng . Không hiểu sao, anh lại có cảm giác nôn nao

Bà Hoàng đón anh như đón một người đi xa trở về . Vừa ngồi xuống ghế, Hiếu nói nhanh, cố lướt qua cảm giác bồi hồi :

- Có chuyện này, có lẽ bà và gia đình đã biết, nhưng tôi muốn nói, vì đã có yêu cầu chính xác của ông Trường An.

- Anh An đến tìm cậu à ?

- Vâng . Ông ấy đến vào tối qua, sau khi rời khỏi đây . Ông An đã thẳng thắn đặt vấn đề với tôi, rằng tài sản ấy thuộc về tôi.

Bà Hoàng ngồi lặng đi, tức giận cùng cực . Chuyện ông An muốn tước đoạt tài sản của Thu Minh không đáng để bà bận tâm bằng cách ông An sử dụng ngay luật sư Kiệt . Quả thật, để đạt được mục đích, ông đã không từ một thủ đoạn nào . Và có lẽ bà hoài công, khi hy vọng ông sẽ tỉnh ngộ.

Khá lâu sau, bà ngẩng lên, nói thông thả :

- Tôi biết cậu đã từ chối lời đề nghị . Thú thật , tôi cũng có chút tò mò, cậu có thể giải thích không ?

Minh Hiếu cố nói khách sáo :

- Xin cảm ơn sự tin tưởng của bà, nhưng tôi chẳng có gì để giải thích cả . Tuy Tường Vi đang sống trong tình trạng vô cảm, nhưng cũng không thể gán ghép vào cuộc hôn nhân . Còn Thu Minh , thật vô phúc khi có một người chú như ông An . Hy vọng bà sẽ có cách giúp Thu Minh bảo vệ quyền lợi của mình . Còn chuyện này nữa, tôi thấy Tường Vi có người cha không tốt, bà nên tìm cách giữ cô ấy lại đây , đừng để cô ấy về sống với cha mẹ, e có điều bất tiện.

- Cậu có vẻ tận tâm với Tường Vi, sao lại từ chối làm con rể anh An ?

Biết bà Hoàng cố ý dò xét, Minh Hiếu cũng trả lời hết sức thẳng thắn :

- Vâng . Đối với tôi, Tường Vi là một cơ hội tốt, nhưng tình trạng hiện nay

chỉ là tạm thời . Và tôi tôn trọng cảm tình của cô ấy.

- Nhưng tôi thấy Tường Vi cũng rất mến cậu.

Câu nói vô tình như cứ soi thẳng vào tâm trạng đầy mâu thuẫn mà Hiếu cố vượt qua . Bất giác , anh thở dài :

- Chính xác thì đó chỉ là lòng biết ơn thôi, thưa bà.

Bà Hoàng nhìn Hiếu hơi lâu rồi chợt hỏi :

- Tôi có chút tò mò, cậu Kiệt bỏ qua nhé . Cậu bị tai nạn sao vậy, bao lâu rồi ?

Nghe câu hỏi đầy trực giác của bà Hoàng, Minh Hiếu chợt thấy xúc động mãnh liệt . Nhưng anh cũng biết không thể làm gì khác hơn việc giấu biệt tung tích mình . Đưa tay sờ lên vết sẹo, Minh Hiếu cười nhẹ.

- Mẹ bảo tôi lúc nhỏ rất nghịch ngợm , phá phách . Trong một lần tôi vô ý đã bị phỏng rất nặng và dấu tích còn lưu lại đến giờ.

- Quê cậu Kiệt ở đâu nhỉ ?

- Thưa, mẹ tôi ở Trà Vinh . Bây giờ tôi đang sống ở đây một mình.

Bà Hoàng chép miệng :

- Cuộc sống của cậu cũng đơn chiếc . Giá như tôi được gặp mẹ cậu thì hay quá.

Minh Hiếu buột miệng :

- Vâng . Nếu có dịp, tôi sẽ đưa mẹ tôi đến thăm bà.

- Được vậy thì tôi rất vui . À ! Cậu Kiệt có gia đình, vợ con gì chưa ?

Minh Hiếu hơi mỉm cười . Nhưng bà Hoàng không thể nhìn thấy ánh mắt anh vụt tối đi.

- Thưa chưa . Có lẽ do tai nạn làm khuôn mặt tôi trong dễ sợ quá.

- Nhìn mãi cũng quen mắt . Vả lại, có khi người ta không quan tâm đến sắc diện bên ngoài - Bà Hoàng dừng lại nhìn anh một cách ý nghĩa - Như Tường Vi chẳng hạn, nó có sợ khuôn mặt cậu đâu, thậm chí còn có vẻ trông ngóng, khi cậu không đến nữa.

Minh Hiếu chua chát :

- Đó chỉ là cái nhìn của một người chịu ơn và chỉ dừng lại ở đó . Người yêu của cô ấy không giống tôi chút nào.

- Cậu cũng biết người yêu trước kia của Tường Vi à ?

Biết mình lỡ lời, Hiếu định nói tránh đi . Nhưng nhìn vẻ mặt phập phồng của bà Hoàng, anh lại nhói lòng . Anh buông thông :

- Vâng . Minh Hiếu học sau tôi hai năm, cậu ấy bị mất tích sau một tai nạn lâu rồi.

- Tường Vi bây giờ tuy sống trong vô thức, nhưng tôi thấy nó tỏ ra quý mến cậu, từ sau khi Minh Hiếu bị tai nạn đến giờ . Tôi nghĩ nó có trực giác riêng. Hiếu những ý tứ kín đáo ẩn trong câu nói của bà Hoàng , Minh Hiếu lại thấy xót xa . Sợ sẽ không kiềm chế được xúc cảm, khi bà Hoàng cứ tìm cách lái

câu chuyện quanh lai lịch của mình, anh đứng lên.

- Đã đến giờ rồi, tôi phải đến văn phòng, xin phép bà.

Bà Hoàng có vẻ không muốn kết thúc câu chuyện, nhưng vẫn đứng lên, ánh mắt không rời khuôn mặt Minh Hiếu.

- Tôi có một đề nghị nhỏ . Trong cậu cùng trạc tuổi Minh Hiếu, con tôi, hay cậu cứ gọi tôi bằng cô cho thân mật.

Giọng nói lẫn cái nhìn dịu dàng của bà khiến Hiếu chẳng dám nhìn lên . Mãi một lúc sau, anh mới ngước lên, giọng rần rởi :

- Cám ơn bà, tôi sẽ sửa đổi.

Nói xong, anh đi như chạy, cảm giác ánh mắt bà Hoàng vẫn dõi theo phía sau . Liệu bà có chút linh cảm nào với nỗi khổ của anh ?

Bà Hoàng buồn bã quay vào . Thái độ tránh né của luật sư Kiệt càng làm bà thêm tin chắc vào trực giác của mình, đồng thời cũng cảm thấy hụt hẫng .

Anh có thể che giấu tung tích với tất cả mọi người, nhưng với bà thì phải khác chứ, bà là mẹ của anh mà .

Chuyến Xe Cuối Năm

Chương 14

Thu Minh sửa lại thế ngồi, liếc sang Tường Vi ngồi bên cạnh đang nhìn đắm đắm xuống mặt đường. Ánh mắt cô cũng di chuyển từ Tường Vi xuống mặt đường và ngược lại.

Đã hơn tuần nay, luật sư Kiệt không tới, Tường Vi tỏ ra rất bồn chồn nhưng không nói một lời, chỉ có ánh mắt là không giấu được sự trông ngóng.

Chiều nay cũng vậy, Tường Vi rủ cô lên ban công ngồi hàng giờ và vẫn im lặng, Thu Minh không muốn những ý nghĩ của mình cứ quanh quẩn rồi lại hướng về Trọng Hiếu, cô gợi chuyện:

- Tường Vi này! Sao lâu quá không thấy luật sư Kiệt tới vậy?

Tường Vi nhỏ nhẹ:

- Em cũng không biết nữa. Có lẽ anh đã giận em chuyện gì rồi.

- Sao Vi nghĩ vậy? Anh Kiệt không đến chắc vì bận nhiều công việc, chứ chẳng phải giận em đâu, anh hiền lắm mà.

Tường Vi ngoan ngoãn dạ nhỏ. Thu Minh đề nghị:

- Hay chị với em đi chơi đi. Ở nhà hoài, dễ đâm nghĩ quẩn lắm.

- Đi đâu hả chị?

- Thì mình đi dạo phố, ăn kem, hay đi đâu tùy thích.

Khuôn mặt Tường Vi lộ vẻ thất vọng:

- Vậy thôi, em không đi đâu.

Biết cô em đang nghĩ gì, Thu Minh dỗ dành:

- Không có sao đâu, em ạ. Nếu anh Kiệt có đến thì sẽ ngồi chờ chúng ta mà.

- Sao chị biết?

- Thì anh ấy đến để thăm em, em không có nhà thì dĩ nhiên là anh phải ngồi chờ rồi.

- Hay mình đến rủ anh cùng đi cho vui, được không chị?

- Được chứ. Nhưng chị không biết nhà anh Kiệt.

Mắt Tường Vi sáng lên, giọng nói trở nên linh hoạt:

- Em biết. Để em dẫn chị đến đó. Nhà anh Kiệt có hàng rào cao lắm, bên trong có trồng mấy bụi tường vi đẹp lắm.

- Sao em biết cây tường vi?

- Thì anh Kiệt nói. Anh bảo rất thích loại hoa ấy và hàng ngày chăm sóc rất kỹ.

Thu Minh gật:

- Vậy em chuẩn bị đi nghe. Nhà anh Kiệt ở đường nào vậy?

- Em không biết.

Thu Minh tròn mắt :

- Em vừa bảo đã biết nhà mà.

Thấy Thu Minh đột nhiên lớn tiếng, Tường Vi đâm hoang mang . Cô nói rụt rè :

- Thì em biết nhà, còn đường em đâu có hỏi . Với lại, mỗi khi cần đi đâu thì đã có anh Kiệt đưa rồi.

Thấy Thu Minh có vẻ suy nghĩ , cô vội nói thêm :

- Ủ, vậy thôi . Không cần đến nhà anh Kiệt cũng được nữa chị.

Nhìn Tường Vi dần dần nước mắt , Thu Minh lại xót xa, thương cô em vô hạn . Dường như lúc nào, Tường Vi cũng mang một tâm trạng lo lắng, bất an với luật sư Kiệt . Cô đã giải thích nhiều lần, nhưng Tường Vi vẫn không bỏ được ý nghĩ ấy . Cô nói xuôi :

- Thôi, chị sẽ tìm nhà anh Kiệt cho em . Bây giờ mình đi chơi nhé.

Tường Vi miễn cưỡng gật đầu . Nhưng Thu Minh phớt lờ thái độ của cô em , cô đã nhất quyết kéo Tường Vi ra khỏi cái kén của mình.

Cuối cùng, cả hai cũng ngồi vào xe, Thu Minh quay qua Tường Vi :

- Giờ em muốn đi đâu ?

- Tùy chị, em không biết.

Thu Minh nghĩ rồi quyết định :

- Trước tiên, chúng ta sẽ đi chơi . Tối nhà văn hoá, ở đó có chương trình hát với nhau . Em có thích hát không ?

- Dạ thích.

- Nhưng ở đó có nhiều người lạ lắm, em có sợ không ?

- Mình chỉ hát, chứ đâu phá phách gì mà sợ họ hả chị.

Nghe Tường Vi trả lời, Thu Minh không khỏi liếc qua cô em, mỉm cười thú vị . Tường Vi này nói năng đã bới khuôn sáo, hoạt động cũng lanh lợi hơn . Điều đó, cô vừa mừng, lại vừa lo.

Tường Vi bỗng lên tiếng :

- Sao chị buồn vậy, có giận gì em không ?

- Chị đâu có buồn.

- Có . Em thấy chị lái xe mà cứ cau mặt lại vậy nè.

Thu Minh cười thành tiếng :

- Vậy ra này giờ em theo dõi chị hả ? Tại chị chăm chú lái xe vì có nhiều xe chạy ẩu quá, nên nhăn mặt lúc nào không hay . Chắc xấu lắm hả ?

Tường Vi lắc đầu, thành thật :

- Không xấu . Nhưng thấy sợ.

- Vậy em có sợ không ?

- Không . Ông An mới đáng sợ hơn nhiều.

Thu Minh hơi bất ngờ với câu nói của Tường Vi, cô nói thận trọng :

- Sao vậy ? Em biết ông An là ai không ?

- Biết sao không . Ông đó dữ lắm.

- Nhưng ông ấy là ba của em.

- Ba cũng dữ được vậy . Ông thích bỏ người ta vô quan tài lắm.

Không biết Tường Vi đang nói bâng quơ , hay bất ngờ nhớ lại chuyện cũ, Thu Minh e dè . Cô cho xe rẽ vào một siêu thị , nói lảng :

- Minh vào đây đi, ở đây có nhiều thứ để ngắm lắm.

Thấy Tường Vi chỉ gật đầu không đáp, Thu Minh không an tâm . Cô kéo Tường Vi đến một gian hàng mỹ nghệ, chỉ tay một vòng :

- Đẹp không ? Em có thích không ?

Tường Vi không nói gì, chỉ lặng lẽ ngắm từng món hàng . Chợt cô kéo tay Thu Minh chỉ vào một bức tranh sơn mài :

- Em thích chiếc thuyền này nè chị, trong nó buồn buồn sao ấy . Hình như nó đang cố đuổi theo chiếc đăng kia.

Vừa nói, Tường Vi vừa dí dí ngón tay vào chấm nhỏ ở góc bức tranh . Thu Minh nhìn theo, gật gù :

- Ừ, bức này trông cũng hay hay, nhưng buồn quá, sóng nước mênh mông mà nó chỉ có một mình . Thôi, chọn bức khác đi em.

Tường Vi không vui vĩnh, nhưng ánh mắt lộ vẻ thất vọng . Thu Minh thấy cô em buồn, lòng không yên tâm . Cô ngần ngừ một lúc, rồi cũng mua bức tranh.

- Em còn thích bức nào nữa không ?

Tường Vi lắc đầu, kéo Thu Minh đi nơi khác . Ngang chỗ trưng bày quần áo thời trang, cô đứng hần lại, ngắm nghía chiếc áo đang treo trên giá . Thu Minh nhìn theo ánh mắt Tường Vi, tưởng Tường Vi thích chiếc áo ấy, cô bước hần vào gian hàng :

- Em thích chiếc áo ấy hả ? Ừ, da em trắng mặc màu đỏ cũng đẹp, nhưng đừng mặc vào buổi trưa.

Tường Vi lẩm bẩm:

- Ừ . Anh Hiếu cũng nói giống chị vậy.

Nghe Tường Vi đột ngột nhắc đến Minh Hiếu , Thu Minh ngỡ ngàng, cứ tưởng nghe nhầm . Cô muốn hỏi lại cho chắc chắn nhưng lại sợ ý nghĩ ấy sẽ vụt biết mất đi . Cuối cùng, cô giả vờ hỏi vặn :

- Anh Hiếu nói lúc nào, sao chị không nghe ?

Tường Vi nói một cách máy móc :

- Em không biết . Nhưng chắc chắn có lần anh Hiếu đã nói như vậy... nhưng mà... đâu có nói với chị.

Lời nói cứ như bật ra từ tiềm thức của Tường Vi khiến Thu Minh mừng đến ứa nước mắt.

Thấy hai cô gái đứng bàn tán, chỉ trỏ chiếc áo, người bán hàng tươi cười ,

đơn đả :

- Để chị lấy xuống cho em xem nghe . Màu này tươi tắn, hợp với em lắm.

Tường Vi lắc đầu :

- Cảm ơn chị . Nhưng em không lấy đâu . Anh Hiếu không thích em mặc như vậy, ảnh chê, nói không được kín đáo lắm.

Câu nói sau cùng của Tường Vi khiến Thu Minh hoảng vía . Cô vội xin lỗi rồi rít rồi kéo Tường Vi đi, trước ánh mắt ngỡ ngàng của người bán hàng.

Cả hai rời khỏi gian hàng đi loanh quanh khắp nơi, ngắm nghía, bình phẩm mọi chuyện . Càng lúc, Tường Vi càng tỏ ra vui thích, sôi nổi chứ không thờ ơ như lúc đầu, Thu Minh cũng thích thú, gọi đủ thứ chuyện để cô em nói một cách thoải mái, đúng sai không cần biết . Bởi người ngoài tỉnh táo cũng có lúc nói sai kia mà.

Cô dừng trước một gian hàng trái cây mua một túi cam, đưa Tường Vi một trái :

- Một không Vi ? Giờ em muốn đến Nhà văn hoá , hay đi về ?

Tường Vi nguẩy đầu :

- Không . Đi nữa . Đi cho bỏ ghét.

- Chị thấy đi cho mỗi chân thì có, chứ bỏ ghét gì ai ?

Tường Vi chớp chớp mắt như sắp khóc :

- Em nói anh Kiệt kia, không tới cũng không thèm gọi điện . Em ghét ảnh luôn.

Thái độ giận dỗi của Tường Vi làm Thu Minh vừa buồn cười vừa lo lắng, Tường Vi đã có ý đó, lỡ ông An biết được thì nguy . Ông chỉ cần nói khích vài câu là Vi bằng lòng về với ba mẹ ngay, mà một khi về sống với ông An thì Tường Vi cũng khó lòng mà bình phục được . Cô lắc đầu, nói một cách thận trọng :

- Anh Kiệt không đến có lẽ tại bận nhiều công việc, nếu em muốn gặp ảnh thì chị sẽ tìm cách nhắn ảnh đến thăm em . Còn nếu em giận ảnh mà nói vậy, lỡ chú An biết được, sẽ rước em về nhà thì chẳng bao giờ em gặp lại anh Kiệt nữa . Em muốn vậy không ?

Chữ "chẳng bao giờ" Thu Minh đã cố ý nhấn mạnh quả nhiên có hiệu nghiệm . Tường Vi có vẻ lo ngại thật sự, cô hốt hoảng xoa tay :

- Không, không . Em không về với ông ấy đâu, em sợ Ông lắm.

- Nhưng nếu chú An một mực bắt em về thì sao ?

- Thì em... em không biết . Chị Minh ơi ! Chị cứu em đi . Em chỉ thích ở đây thôi, không thích ở nhà ông An đâu.

- Chỉ có anh Kiệt mới cứu được em . Nếu em không nghe lời chị thì anh Kiệt sẽ bỏ em luôn, không cứu nữa.

Nghe nói Kiệt sẽ giúp mình, Tường Vi gật đầu lia lịa :

- Được rồi, được rồi . Em nhất định không đi, bắt buộc em cũng không đi .

Chị nói anh Kiệt đừng giận em nữa nghe.

Không hiểu sao Tường Vi cứ hay lo sợ Kiệt giận mình đến vậy . Thu Minh trấn an :

- Em đừng sợ, anh Kiệt không bao giờ giận em đâu . Đến giờ rồi, mình đến nhà Văn hóa đi.

Tường Vi không nói gì, chỉ đi theo cô như một cái máy, Thu Minh cũng yên lặng lái xe.

Đến nơi, cô cho xe vào bãi đậu xe . Tường Vi chột nứ tay cô, nấn nỉ :

- Chị Minh ! Em nhất định nghe lời chị , nghe lời anh Kiệt . Chị nói anh Kiệt đừng bỏ em nghe.

Trời đất ! Không ngờ cô em cứ bị ám ảnh vì lời đe dọa của mình . Thu Minh quay đi, không dám để Tường Vi thấy cô đang cười.

Không nghe Thu Minh trả lời, Tường Vi càng lo lắng :

- Chị Minh! Chị hứa đi.

- Ừ, chị hứa . Tất nhiên chị không bao giờ bỏ rơi em. Còn anh Kiệt thì chị không chắc, nhưng nếu anh không tới nữa cũng chẳng sao.

Tường Vi đứng hẫng lại, tròn xoe mắt:

- Sao vậy chị ?

Thu Minh như đang nói với chính mình:

- Đơn giản vì anh ta chỉ là người dung. Có thể em thấy mến ảnh, vì ảnh tốt với em. Nhưng trên đời này còn nhiều người tốt lắm, đâu chỉ riêng anh Kiệt .

- Ngừng một lúc, cô nói thêm - Vả lại, trông ảnh... dữ quá, lúc nào cũng lừ lừ cặp kính đen to đùng, nhìn thấy sợ.

Tường Vi thở phào, thanh minh:

- Không phải đâu, trông ảnh như vậy chứ hiền lắm và tốt bụng nữa . Em thấy quan trọng là tình kia, chuyện xấu đẹp thì nhằm gì.

Thu Minh ngăn người nhìn Tường Vi Giọng nói hùng hồn cộng với nhận xét khá sâu sắc của cô em làm cô thấy sững sờ, có lẽ trước nay cô đã chủ quan với nhận thức của Tường Vi.

- Nếu bản thân anh Kiệt là người tốt thì ảnh sẽ tốt với tất cả mọi người, đâu chỉ với riêng em. Ý chị muốn nói là em không nên thần tượng hóa anh Kiệt như vậy.

Khuôn mặt Tường Vi lộ vẻ băn khoăn:

- Em cũng không biết nữa . Nhưng ảnh chăm sóc em kỹ lắm, y như...

- Y như cái gì ?

Tường Vi lắc đầu:

- Không biết . Em không diễn tả được.

Cách nói của Tường Vi khiến Thu Minh không khỏi hoang mang, lo lắng .

Cô nói như đang căn dặn một đứa trẻ:

- Tường Vi! Nghe chị nói này, cả nhà ai cũng rất thương và lo cho em, cả

anh Kiệt nữa . Nhưng anh Kiệt thì mới biết chưa được bao lâu, mà anh lại quá kín đáo, nên từ nay về sau, nếu anh có cư xử với em một cách bất thường thì em phải nói cho chị biết lập tức . Em hiểu không?

Tường Vi gật đầu ngoan ngoãn:

- Em hiểu . Nhưng cư xử bất thường là sao hả chị.

Thu Minh ngắc ngứ, cô nói lảng:

- Rồi chị sẽ giải thích sau. Bây giờ chỉ cần em nhớ bấy nhiêu thôi, được không? Thôi, mình vô hội trường đi, kéo hết chỗ.

Tường Vi dạ nhỏ rồi ngoan ngoãn theo Thu Minh vào trong, len lỏi trong đám đông tìm chỗ ngồi.

Ra khỏi hội trường, cả hai đều cảm thấy vui vẻ, luyến tiếc . Riêng Thu Minh có phần phấn chấn hơn, bởi Tường Vi đã hoà nhập vào cuộc vui hết sức dễ dàng, mau chóng . Một thành công ngoài sức tưởng tượng của cô, cô thấy nhẹ nhõm, tưởng như sắp bay được.

Trời đã hơi khuya, phố xá vắng tanh, Thu Minh cao hứng đề nghị:

- Tường Vi! Em muốn lái xe không, chị để em lái.

Tường Vi trố mắt:

- Trời ơi! Em đâu biết lái xe, em sợ lắm.

- Không sao đâu. Trước kia em cũng có bằng lái rồi, tại em quên đấy thôi, để chị tập lại cho.

- Thôi, em không dám . Em sợ lắm.

- Đừng sợ, chị chỉ nhắc lại chút xíu là em nhớ ngay.

Tường Vi ngần ngừ . Gợi ý của chị Minh quả là hấp dẫn, nhưng cô không biết mình đã biết lái xe vào lúc nào . Cô suy nghĩ rồi lắc đầu.

- Em sợ lắm, không dám mạo hiểm với tay lái đâu.

Thu Minh mở máy xe rồi đi vòng qua chỗ Tường Vi, khích lệ:

- Có chị ngồi kế đây, em đừng sợ, tập chạy cho quen, tự tình một chút biết đâu sẽ thành công.

Tường Vi nhích người ngồi vào tay lái, chắc lưỡi:

- Chắc chị nói đúng . Em cũng phải làm được những việc như chị vậy.

Thu Minh chỉ gật đầu không đáp, cô sửa từng thao tác cho Tường Vi, vừa giảng giải:

- Được rồi . Trước tiên chân em đạp vào thắng đi, còn đây là cần số, em kéo nhẹ nhẹ thôi. Em cứ đặt nhẹ tay trên vô lăng, đừng gồng cứng như vậy... ừ... ừ... Em cứ chạy đi.

Chiếc xe cứ nhích từng đoạn trên đường, nhưng vẻ mặt Tường Vi đã dần dần giãn ra. Thu Minh ngồi cạnh cũng chăm chú theo dõi, thỉnh thoảng lại kèm tay lái giúp Tường Vi qua những khúc quanh. Cuối cùng, chiếc xe cũng "bỏ" về được đến nhà, cả hai cùng nhìn nhau mỉm cười sung sướng.

Nghe tiếng xe, bà Hoàng bước nhanh ra cửa, nét mặt đầy vẻ lo lắng . Khi

thấy Tường Vi ngồi nơi tay lái, bà càng thất kinh kêu lên:

- Thu Minh! Sao con dám để Tường Vi lái xe?

Thu Minh bước ra khỏi xe, cười tươi nói:

- Nhưng cô thấy đấy, chúng con đã về nhà bình yên.

- Nhưng mai mốt đừng làm vậy nữa, cô không yên tâm.

Thu Minh dài giọng:

- Nhưng cô phải tạo điều kiện để Tường Vi phát huy năng lực chứ, phải không Vi Em vào nhà đi, để chị cất xe cho.

Tường Vi ra khỏi xe, hỏi nhỏ:

- Ngày mai có đi nữa không chị ? Em rất thích.

- Chắc chắn rồi.

Bà Hoàng vội vã xua tay:

- Cho tôi xin đi các cô Ở nhà tôi lo đến chết mất.

- Thì cô đi chung với tụi con, vừa vui, vừa chẳng phải lo lắng gì.

Đến lượt bà Hoàng ngỡ ngàng khi nghe câu trả lời của Tường Vi Cô nói năng trôi chảy như một người bình thường từ lúc nào vậy nhỉ . Có lẽ Thu Minh nói đúng, bà không cần phải áp úp Tường Vi như trước nữa.

Tường Vi nói luôn miệng, cách cô bày tỏ niềm vui đầy ăm ắp trong lòng khiến mọi người cũng vui lây. Thu Minh cũng cao hứng với kết quả bước đầu, cô nói như khoe:

- Tường Vi mà đi với con thì cô khỏi phải lo gì cả . Vi bây giờ chứ không phải như Lúc trước đâu.

- Thì Tường Vi làm được, cô cũng rất mừng, nhưng cũng phải từ từ, có chậm một chút nhưng chắc chắn vẫn hơn.

- Cô đừng lo Mới đầu, con cũng sợ lắm, tay chân run rẩy, lóng ngóng chẳng biết làm sao, nhưng rồi cũng không có gì . Vả lại, đoạn nào khó khăn, chị Minh đã làm hết rồi.

Thu Minh như chợt nhớ ra, cô mở gói giấy đưa cho bà Hoàng:

- Còn cái này nữa, cô xem có đẹp không. Tường Vi chọn đấy.

Bà Hoàng cầm bức tranh ngắm nghía rồi gật đầu:

- Trông cũng hay lắm... Nhưng sao buồn quá vậy con?

Tường Vi đứng lên:

- Để con lên treo bức tranh này, sáng mai thức dậy, con sẽ thấy nó ngay Chị Minh giúp em nghe.

Bà Hoàng gọi với theo:

- Để mai cũng được mà con, giờ cũng đâu còn sớm gì, phải đi ngủ đi.

Tường Vi quay lại, giọng năn nỉ:

- Cô cho con treo luôn nghe cô, không lâu đâu mà.

Thu Minh cũng lên tiếng:

- Kệ nó đi cô, kéo tới nay có người không ngủ được.

- Thôi, tôi chịu thua các cô đấy, muốn gì là nói cho bằng được mới nghe. Mọi người cũng cùng vui vẻ kéo lên phòng Tường Vi. Sau các ý kiến, cuối cùng bức tranh cũng được đặt vào vị trí thích hợp. Đến lượt Thu Minh giúp Tường Vi đi ngủ, cô tắt đèn rồi rảo bước theo bà Hoàng về phòng. Cô phải chia sẻ với bà những chuyện biến tốt đẹp trong nhận thức của Tường Vi, nếu không, tối nay cô cũng không ngủ được.

Bà Hoàng chăm chú lắng nghe và có vẻ chú ý, khi Thu Minh bảo Tường Vi có nhắc về Minh Hiếu. Thu Minh rủ rỉ:

- Cô biết không? Có lúc Vi nhớ đến được anh Hiếu nữa, bảo anh Hiếu nhận xét điều này, không thích điều kia, nhưng hoàn toàn không nhớ được anh Hiếu là ai. Có điều nó cứ một mực sợ bị anh Kiệt giận, sợ chú An. Việc nhớ chú An thì cứ cho là do tiềm thức đi, còn việc anh Kiệt thì... con không lý giải nổi. Con giả vờ nói xấu, chê bai anh Kiệt thì nó bênh chăm chăm luôn, lại còn bảo xấu đẹp là điều không cần thiết nữa chứ. Ghê thật!

Bà Hoàng có vẻ dăm chiêu. Chẳng lẽ Tường Vi cũng có những cảm nhận như bà về luật sư Kiệt. Bà khẽ thở dài:

- Có lẽ Tường Vi đã có những cảm nhận đúng. Nếu như vậy thì luật sư Kiệt rất quan trọng với Tường Vi. Hay là con cứ kéo Tường Vi đi chơi thường xuyên, biết đâu lại sớm có kết quả.

- Dạ, con cũng định như vậy. Chỉ có điều, con sợ chú An sẽ tìm cách bắt Tường Vi về nhà.

- Điều đó con phải không lo. Anh An không dễ làm được đâu.

Thu Minh đứng lên:

- Thôi, con về ngủ đây. Từ nay về sau, con sẽ cố gắng khai thác tiềm thức Tường Vi ở mức tối đa.

Chuyến Xe Cuối Năm

Chương 15

Minh Hiếu mở ngăn kéo, lấy tấm ảnh Tường Vi đặt lên bàn, ngắm nghía thật lâu. Từ buổi nói chuyện với bà Hoàng đến nay, anh đã hạn chế đến mức tối đa những cuộc thăm viếng, và luôn sống trong nỗi xót xa, khắc khoải với những quyết định của mình. Hiếu thở dài, bất an và rối rắm. Vừa mong đợi Tường Vi bình phục, lại vừa ước ao điều đó đừng xảy ra, để luật sư Kiệt luôn giữ được một vị trí trong tâm trí cô.

Tiếng chuông vang lên, kéo Hiếu ra khỏi những suy nghĩ viển vông, anh miễn cưỡng nhấc máy:

- Tôi nghe đây.

Giọng một phụ nữ lạ ở đầu dây, cô ta nói một tràng bằng giọng ông ẹo nhão nhẹt. Minh Hiếu cắt ngang:

- Xin lỗi, bà có nhầm số không. Đây là văn phòng của luật sư Thành.

-...

- Vâng. Tôi là luật sư Kiệt đây, bà có việc cần thì mời bà đến văn phòng. Luật sư trưởng sẽ chỉ định người giúp bà.

-...

- Chính tôi hả ?

-...

- Tôi không hứa.

-...

- Vâng. Tôi sẽ cố gắng. Mời bà đến văn phòng, chúng ta sẽ bàn sao.

Nói xong, anh gác máy, mặc kệ tiếng phản đối bên kia. Không hiểu sao giọng nói ấy chỉ tạo cho anh một cảm giác bức bối.

Minh Hiếu cầm bức ảnh Tường Vi lên xem và không kềm được nữa, anh với tay bấm máy. Có tiếng trả lời của Tường Vi, Hiếu cố nén cảm xúc hồi hộp hồi nhỏ:

- Tường Vi! Em đang làm gì đấy ?

Nhận ra giọng anh, Tường Vi có vẻ mừng rỡ:

- Anh Kiệt phải không? Sao lâu quá anh không ghé, em mong anh lắm.

- Anh cũng vậy. Em ra sao rồi, có chuyện gì vui không?

- Dạ, cũng bình thường. Em đang chơi cờ với chị Minh. Còn anh, anh đang ở đâu vậy ?

- Ở văn phòng, anh vừa đi công tác về. Anh muốn mời cả nhà cùng ăn tối, em đồng ý không?

- Đồng ý, đồng ý ngay.
- Nhưng em phải đến sớm một tí để giúp anh chuẩn bị.
- Nhưng anh cũng biết nấu ăn mà, trước kia anh cũng tự nấu vậy.
- Đành vậy . Nhưng cùng nấu nướng và cùng thưởng thức thì vui hơn.

Tường Vi có vẻ băn khoăn:

- Nhưng em không biết nhà anh.
- Em không nhớ nhà anh thật à... Nhà có nhiều bụi tường vi đấy.
- Em cũng nhớ ngôi nhà đặc biệt ấy, nhưng anh không nói nó ở đường nào, làm sao chị Minh biết mà đưa em đến thăm anh được ?

Cách thể hiện khá bộc trực của Tường Vi khiến Hiếu lại thấy chạnh lòng .

Không hiểu anh có đúng không khi đã trốn tránh cô?

Tiếng Tường Vi lại vang lên, có phần hốt hoảng:

- Anh Kiệt! Anh Kiệt! Anh còn ở đó không? Sao anh không nói nữa, hay là anh giận em?
- Anh đây, nhưng anh đâu có giận Vị Tại anh... vừa nhận một hồ sơ nên không thể trả lời Vi được . Vậy chiều nay anh đến nhé, em nói với cô Hoàng và chị Minh giúp anh.
- Khoan đã anh Kiệt, chị Minh muốn nói chuyện với anh nè.
- Vâng, anh đợi.

Tiếng Thu Minh vang lên:

- Anh Kiệt hả ? Sao biệt tăm vậy ? Tường Vi trông anh lắm đấy.
- Vâng. Tôi vừa đi công tác về, định mời cả nhà dùng cơm tối . Cô không từ chối chứ ?
- Vâng. Tôi định hỏi anh địa chỉ đây.
- Để tôi đến đón.
- Được rồi mà, anh cứ ở nhà chuẩn bị đi, khách sáo gì.
- Thôi cũng được . Vậy cô ghi đi.

Minh Hiếu đọc địa chỉ rồi dặn thêm:

- Cô đến sớm sớm nhé . Tôi mong gặp lại tất cả mọi người.
- Tôi biết rồi . Tôi nói trước để anh khỏi bỏ ngỡ nhé, Tường Vi lúc này nói năng khá sắc sảo đấy . Chiều gặp lại nghe.
- Vâng.

Minh Hiếu gác máy, dăm dăm nhìn vào khoảng không. Anh không biết mình đang vui hay buồn trước tin vui của Thu Minh.

Khi Tường Vi hoàn toàn bình phục thì luật sư Kiệt sẽ là gì.

Cánh cửa bật mở và Thu Hương bước vào, theo sau là Hiền Khánh . Hiền

Khánh nháy mắt:

- Sao ngồi ngẩn ngơ vậy, nhớ người đẹp hả . Có đi ăn trưa với bọn này không?

Minh Hiếu ngược lên:

- Dĩ nhiên là đi rồi . Sao mau trưa thế nhỉ ?

Anh đứng lên, thu dọn các thứ bỏ vào ngăn kéo rồi đi ra.

Khi Minh Hiếu đi ngang phòng đợi, có một cô gái khá đẹp đang ngồi trong phòng đứng lên, tiến đến trước mặt:

- Anh là luật sư Kiệt ?

- Vâng.

- Tôi là Hồng Thanh, lúc sáng đã gặp anh qua điện thoại.

Giọng Hiếu vẫn bình thản:

- Chào cô Hồng Thanh. Mời cô vào đây.

Hồng Thanh đi theo Minh Hiếu vào phòng . Anh chỉ chiếc ghế đối diện chỗ anh:

- Mời cô ngồi.

Nhưng Hồng Thanh chưa chịu ngồi, cô nhún chân, nghiêng đầu một cách duyên dáng:

- Anh Kiệt này! Anh có nhận xét gì về phong cách ăn mặc của tôi không.

Minh Hiếu nhíu mày . Thái độ của Hồng Thanh làm anh thấy lạ . Anh đã quá quen với những cái nhìn kính sợ trong lần gặp đầu tiên của mọi người, nhưng Hồng Thanh cổ lại cư xử với anh như thân quen lắm vậy . Anh nói lịch sự:

- Xin lỗi, tôi chỉ là một luật sư bình thường, không có đôi mắt của một giám khảo.

- Nhưng ít nhất anh cũng phải có một ấn tượng ban đầu chứ.

- Có lẽ cô đã đến nhầm chỗ rồi, không ai đến văn phòng luật sư để thu thập ý kiến về nhan sắc của mình cả.

Hồng Thanh hơi khựng lại trước vẻ mặt như đóng băng của Hiếu . Nhưng cô tự chủ được ngay và dẫn đầu ngồi xuống ghế.

- Anh thật là... Em chỉ đùa một chút cũng không được nữa . Anh cũng là người chứ có phải là gỗ đá đâu.

Chẳng nói chẳng rằng, Minh Hiếu đặt giấy viết trước mặt cô, nói gọn:

- Cô điền các thông tin cần thiết vào những chỗ này và nội dung chi tiết vào khoảng trống dưới đây, chúng tôi sẽ nghiên cứu.

Nói xong, Hiếu cầm tờ báo đến ngồi xuống salon. Nhưng chỉ được một lát, Hồng Thanh lại kêu lên:

- Có anh ngồi đây, em viết không được.

Minh Hiếu hơi cau mày, nhưng cũng gật đầu, anh lẳng lặng khóa hết các ngăn kéo tủ trong phòng rồi đi ra , đến cửa anh quay lại:

- Giờ thì cô cứ tự nhiên nhé, khi nào xong thì gọi, tôi ở phòng kế bên.

Hồng Thanh lại nhún vai:

- Anh làm gì ghê vậy, làm như em là do thám không bằng.

Minh Hiếu nhún vai:

- Biết sao được, nguyên tắc là nguyên tắc mà.
 Không bắt bẻ được anh, Hồng Thanh có vé Không hài lòng, cô liếc theo anh:
 - Người gì khô như ngói.
 Khác lâu sau, Hồng Thanh thò đầu ra cửa réo vang:
 - Ông luật sư ơi! Xong rồi nè.
 Từ phòng bên cạnh, Minh Hiếu nhún vai đáp lại cái hắt mặt của Hiền Khánh, lững thững trở về phòng.
 Hiếu ngồi xuống ghế, cầm bản tường trình đầy chữ của Hồng Thanh đọc chăm chú, càng đọc càng bức mình. Cô viết lung tung theo lối kể chuyện, đôi lúc lại bê nguyên câu nói khi cãi vã, khiến ai đọc cũng phải nhăn mặt.
 Đọc xong hàn chữ cuối, Minh Hiếu ngược lên:
 - Theo như cô trình bày thì đâu có bằng chứng nào để nói cô đã bị gạt. Cô chỉ vẫn còn ở nhà và vẫn trả tiền cô theo thỏa thuận kia mà.
 Hồng Thanh lại kể lể vòng vo và vẫn không có gì sáng sủa. Không thể kiên nhẫn hơn nữa với câu chuyện dài dòng, không có kết thúc của cô, Minh Hiếu phác một cử chỉ ngăn lại, đặt trước mặt cô một tờ giấy:
 - Cô nói gọn lại đi, sắp xếp những chi tiết của sự việc theo trình tự thời gian rồi mang đến đây. Tôi hứa sẽ tìm mọi cách để giúp cô kết thúc sự việc càng sớm càng tốt. Mời cô ngày mai lại đến, bây giờ tôi có cuộc hẹn rồi.
 Thấy chưa được việc gì đã bị đuổi về, Hồng Thanh lắc đầu:
 - Sao kỳ vậy? Em chưa nói xong mà đã đuổi em về.
 - Không phải đuổi, mà hẹn lại vào ngày mai, sau khi cô sắp xếp lại mọi việc cho rõ ràng mạch lạc.
 Hồng Thanh vẫn tiếp tục vặn vẹo:
 - Anh không có thái độ niềm nở với khách hàng, em sẽ lên gặp xếp của anh.
 - Cô cứ thử xem. Tôi cũng rất mong điều đó xảy ra. Bởi cách giải quyết để cô được toại nguyện là sẽ có người thế vào chỗ tôi.
 Kèm theo câu nói khô khan là một nụ cười hết sức lịch sự, Hồng Thanh không chịu được thái độ lãnh đạm của Hiếu, nhưng cũng không có lý do gì để bắt bẻ anh. Cô nói một cách âm ứ:
 - Anh cứ như là pho tượng ấy, chẳng có chút ga-lăng nào. Đáng ghét.
 - Vâng. Có thể là tôi đáng ghét thật. Nhưng tôi nghĩ sự đúng mức bao giờ cũng hay hơn.
 Chuông điện thoại reo vang, tiếng Hiền Khánh trong máy.
 - Thưa ông luật sư, có một khách hàng đang chờ theo giấy mời ạ.
 - Cảm ơn, cho mời ông ấy vào đi, tôi sắp xong rồi.
 Minh Hiếu gác máy, rồi bước lại mở cửa:
 - Hẹn cô vào chiều mai nhé. Tạm biệt.
 Không thể nán lại được nữa, Hồng Thanh vùng vằng đi ra, sau khi cố vót vát:

- Được rồi, em về . Nhưng ngày mai anh phải dành hết thời gian cho em đấy. Minh Hiếu vẫn đứng yên, chỉ có đôi môi nhếch lên một nụ cười, đủ để Hồng Thanh biết anh đang mong cô về biết chừng nào.

Hồng Thanh vừa đi khỏi, Thu Hương và Hiền Khánh đã ùa sang:

- Anh Kiệt! Tội em đáng khen chứ hả ?

- Anh Kiệt! Có thể truyền đạt lại vài chiêu cho đàn em này không?

Tiếng cười trong trẻo của cả hai xua tan bầu không khí nặng nề này giờ, Minh Hiếu cười tươi:

- Rất tiếc đây là trường hợp đầu tiên, nên tôi chưa thể cung cấp cho các bạn cái gọi là kinh nghiệm được . Chỉ có lòng biết ơn thôi, có ai muốn nhận không?

Tiếng cười lại rộ lên.

Tiếng cười lại rộ lên Minh Hiếu Thấy thật sự hạnh phúc với những người bạn hồn nhiên, trẻ trung của mình.

Rời khỏi văn phòng, Minh Hiếu ghé siêu thị mua vài thứ cần thiết rồi về nhà. Đang loay hoay chuẩn bị thì chuông điện reo vang, anh vừa nhấc máy, giọng Thu Minh vang lên:

- Anh Kiệt hả? Chúng tôi đang chuẩn bị đến anh đây. Tôi gọi điện đến xem anh đã về chưa, vì sợ mọi người phải đứng lóng ngóng ngoài cửa lắm.

Sự cẩn thận của Thu Minh làm Minh Hiếu không khỏi phì cười:

- Vâng. Mời mọi người tới nhanh nhanh đi, tôi cũng sắp xuống rồi.

- Vậy thôi nhé, hẹn gặp lại.

- Vâng.

Minh Hiếu gác máy, quay trở vào bếp, nụ cười không tắt theo những ý nghĩ miên mang trong đầu. Anh không thể giải thích được tâm trạng nôn nao, khi sắp sống trong không khí ấm áp giữa những người thân, dù anh sao anh cũng đâu còn là đứa trẻ.

Có tiếng chuông cửa, Minh Hiếu gần như lao ra mở cổng và hết sức ngạc nhiên khi thấy Hồng Thanh, chứ không phải những người đang mong đợi.

Anh nghiêm giọng:

- Sao cô lại đến đây?

Hồng Thanh mỉm cười duyên dáng:

- Em đến xem anh nghiên cứu vụ kiện của em đến đâu rồi, có cần bổ sung gì không?

- Tôi có hẹn cô đầu giờ chiều mai ở văn phòng thì yêu cầu cô đến đúng giờ, đúng nơi chợ Bây giờ thì xin lỗi, tôi đang bận.

Nhưng Hồng Thanh đã nhanh chân lách người vào trong, cô nói thản nhiên:

- Nhưng em bây giờ không phải là thân chủ của anh, mà chỉ là bạn thôi. Bạn bè quan tâm thăm viếng nhau thì có gì sai hả anh?

Minh Hiếu cau mặt với câu nói có phần sòng sạo của Hồng Thanh, nhưng

vẫn cố giữ giọng điềm đạm:

- Cô nói năng cần thận một chút. Tôi với cô chưa bao giờ là bạn của nhau cả.

- Nhưng em muốn là người ngoại lệ, không lẽ anh không thích có một người bạn mới hay sao?

- Tôi luôn tuân theo những nguyên tắc của mình.

Hồng Thanh như chẳng để ý đến vẻ mặt khó chịu của chủ nhà, cô nguyễn anh một cái rồi đến ngồi ở salon, rút mấy tờ báo ra đọc.

Minh Hiếu chỉ còn biết khoanh tay đứng nhìn. Đối với người khách không mời này anh không biết cư xử sao cho hợp lý.

Dường như Hồng Thanh chỉ làm ra vẻ tự nhiên, bởi xấp báo của anh chẳng có gì hấp dẫn cô cả. Cô ngược lên, chạm phải ánh mắt lờ lờ của Hiếu, cô giả lả:

- Lần đầu tiên em gặp một chủ nhà như anh vậy, khách đến nhà không đãi được một tách trà nữa, chỉ toàn những lời câu gắt khó nghe. Em là dễ tính nhất đó, gặp người khác là đã bỏ về lâu rồi.

- Vâng. Tôi cũng đang mong cô tự trọng một chút.

Lời nói đầy kinh miệt của Hiếu, khiến Hồng Thanh đứng bật lên như một lò xo, nhìn chằm chằm như muốn nuốt chửng lấy anh. Minh Hiếu cũng thẳng thắn nhìn trả lại. Cuối cùng, Hồng Thanh ngoảnh đi, giọng không được ngọt ngào như lúc đầu.

- Đủ rồi nghe. Nếu không vì công việc đang chờ anh, tôi mặc xác anh đây. Anh tưởng mình là gì vậy?

Hiếu bình tĩnh trả lời:

- Còn tôi lại thấy cô đã sai lầm, khi chọn cách làm thiếu tự trọng này để đạt mục đích. Cô về đi, tôi không nhận lời giải quyết chuyện của cô.

Không hiểu sao mỗi lần bảo chuyển hồ sơ là Hồng Hạnh lẫn nhữn đi và lần này cũng vậy, cô ngồi phịch xuống và thay đổi thái độ như chưa hề gương móng vuốt ra với anh, giọng cô lại hết sức tha thiết:

- Mai mốt, anh đừng nói nặng em nữa nghe. Em không chịu nổi những lời như vậy đâu.

Sự xuống nước bất ngờ của Hồng Thanh khiến Hiếu ngó ra. Anh lặng lẽ quan sát cô, chợt thấy ngờ ngợ...

Thấy Minh Hiếu đặt ly nước xuống bàn, Hồng Thanh cũng hơi ngạc nhiên.

Cô nói nhỏ:

- Cảm ơn anh.

Minh Hiếu cũng đổi giọng thân thiện:

- Tôi xin lỗi, vì đã nặng lời với cô Nhưng cô Hồng Thanh này! Cô có thật sự muốn hợp tác với tôi không?

- Vâng.

- Vậy cô có thể cho tôi biết, động cơ nào khiến cô chịu đựng thái độ cứng

rắn của tôi không? Bởi tôi thấy cô hoàn toàn có thể làm ngược lại.

Hồng Thanh bối rối, nhưng cô vội lấp liếm bằng một chuỗi cười trong veo:

- Em nghĩ thành công của anh là do kết hợp giữa thẳng thắn và lãnh đạm.

Minh Hiếu gật đầu:

- Nếu cô biết tôi thích thẳng thắn thì tốt.

- Nhưng nếu em trả lời theo sự thật thì anh sẽ không tin bảo rằng em khách sáo.

- Cô thông minh lắm, tránh né câu hỏi tài tình lắm và cô cũng iết được rằng tính tôi không thích quanh co Vậy thôi nhé, chúng ta không có được lòng tin để hợp tác lâu dài rồi, tôi không hẹn gặp lại nhau nữa.

Giọng nói nhỏ nhẹ nhưng dứt khoát của Hiếu làm Hồng Thanh hật sự lo lắng. Cô cúi đầu nghĩ đủ thứ chuyện, rồi bỗng nhiên bật khóc nức nở.

Chờ hơi lâu mà không thấy Minh Hiếu nói năng hay là có một hải độ lúng túng nào, Hồng Thanh ngược lên, giọng trách móc:

- Anh đúng là không có lương tâm. Gia đình em gặp lúc rồi rắm, em phải chạy vạy khắp nơi tìm người giúp đỡ. Nghe người ta chỉ anh, em vội tìm đến ngay, hy vọng được thành công, nhưng anh thì.. ngạo mạn quá, đã không cho em thời gian trình bày, lại cứ nói xóc, nói cạnh khóe em thật... không biết phải làm sao nữa...

Nghe Hồng Thanh khóc lóc kể lể, Minh Hiếu thấy ngao ngán trong lòng. Chẳng lẽ suốt cuộc đời, anh cứ phải vướng mắc toàn chuyện rắc rối hay sao.

Anh nhìn cô:

- Hồng Thanh! Cô nghe đây, tất cả những biểu hiện của cô báo với tôi rằng, cô chỉ đóng vai thế thôi và tôi không muốn dính vào màn kịch của cô với bất cứ lý do nào. Cô về đi, đừng làm phiền thời gian của tôi nữa.

Hồng Thanh há hốc nhìn Minh Hiếu trân trân. Cô chưa kịp nghĩ ra lời lẽ đính chính thì chuông cửa reo lên, Minh Hiếu đứng dậy gùm gùm Hồng Thanh:

- Tôi nói rồi đấy và không có gì thay đổi đâu. Cô không có lý do nào có mặt ở đây, mời cô.

Hồng Thanh chần chừ rồi đứng lên, cô thất thểu đi theo Minh Hiếu. Nhìn thấy Tường Vi đang đứng, Minh Hiếu hấp tấp mở cửa, anh nói một cách sẵn đón:

- Kìa, Tường Vi! Vào nhà đi em. Sao em đến có một mình vậy?

Tường Vi nhỏ nhẹ:

- Dạ, cô Hoàng và chị Minh sẽ đến sau.

Hồng Thanh chột sần đến, chen vào giữa Minh Hiếu và Tường Vi.

- Anh Kiệt à! Em không đồng ý anh bắt cả hai tay đâu nghe. Có em rồi, anh không được thân thiện với ai cả.

Minh Hiếu chưa kịp hiểu chuyện gì thì Hồng Thanh đã nói tiếp với Tường

Vi, giọng kẻ cả:

- Cô là Tường Vi hả? Trông cô đẹp, đoan trang quá, chẳng lẽ không tìm được người yêu hay sao, lại phải quan hệ với một người như anh Kiệt vậy? Tường Vi sững sờ nhìn Minh Hiếu đang đứng sau lưng cô gái lạ. Minh Hiếu gạt phắt Hồng Thanh sang một bên, bước tới nắm tay Tường Vi:

- Em vào nhà đi, anh đã chuẩn bị xong cả rồi.

Nhưng Tường Vi không còn tâm trí đâu để tìm hiểu sự thật, cô giằng tay ra hét lên:

- Anh Kiệt! Anh gạt tôi.

Nói rồi, cô òa khóc nức nở. Minh Hiếu cũng bối rối trước cách cư xử bất ngờ của Hồng Thanh, anh nói theo quán tính:

- Không phải. Tường Vi! Em đừng tin lời cô ta, để anh giải thích.

Nhưng Tường Vi đã vụt chạy ra đường, sau khi ném lại anh cái nhìn phẫn uất. Minh Hiếu cũng lao theo, nhưng chỉ kịp thấy Tường Vi đóng sập cánh cửa và chiếc taxi lao đi mất hút.

Hiếu quay lại chỗ Hồng Thanh đang đứng, quắc mắt:

- Cô làm chuyện ngu xuẩn gì vậy?

Hồng Thanh chưa kịp trả lời thì có tiếng còi xe tin tin, cả hai cùng quay ra, Thu Minh vẫy vẫy tay:

- Sao đứng đây vậy anh Kiệt, Tường Vi đâu rồi?

Minh Hiếu nhìn sững Thu Minh, chưa biết giải thích thế nào để Thu Minh hiểu được nhanh nhất thì Hồng Thanh đã tiến đến sau lưng, níu vai anh, giọng hạch hỏi:

- Anh Kiệt! Lúc nãy một cô rồi, bây giờ lại thêm một cô khác, anh muốn em chứng kiến chuyện gì vậy?

Cảnh tượng trước mắt làm Thu Minh tức muốn nghẹn thở. Con giận bùng lên trong đầu, cô rít lên:

- Hiếu rồi. Chúng tôi cảm ơn sự sắp đặt của anh. Đồ xảo trá!

Minh Hiếu kêu lên:

- Thu Minh. Cô hiểu sai rồi, cô nghe tôi nói đã.

Nhưng Thu Minh đã phong xe đi mất, chỉ có làn khói trắng ở lại chứng kiến nỗi đau tột cùng của anh.

Hồng Thanh lại níu vai Minh Hiếu. Nhưng anh gạt mạnh tay cô, quắc mắt:

- Cô làm gì vậy hả? Ai cho phép cô?

Cái nhìn nãy lửa của anh khiến Hồng Thanh không dám cả ngược mặt lên.

Cô lắp bắp không trả lời:

- Anh Kiệt... Em xin lỗi.

Minh hiếu nghiến chặt răng, gằn từng tiếng một:

- Cô rút khỏi đây đi. Nếu không, đừng trách tôi đó. Hiếu chưa.

Hồng Thanh thấy sự hoảng sợ, vì nét mặt hung dữ tột cùng trên gương mặt

của anh. Cô lùi lại mấy bước giữ khoảng cách an toàn, rồi mới dám quay đầu chạy thực mạng.

o0o0o0o0o0o0o0o

Bà Hoàng đẩy cửa bước vào, cô thư ký đã bật quay dậy và gần như đứng chặn trước mặt bà, cười gượng gạo:

- Mời bà ngồi, tôi sẽ báo với giám đốc.

Bà lắc đầu lịch sự:

- Cảm ơn, tôi tự lo liệu được mà, cô cứ tự nhiên.

Cô thư ký ngáp ngừng rồi cũng ngồi vào chỗ cũ, ánh mắt lo lắng hướng về cửa phòng ông An. Thái độ bất thường ấy không lọt khỏi mắt bà Hoàng, như bà giả vờ không thấy, đi thẳng đến định gõ cửa, nhưng kịp nhận ra cửa chỉ khép hờ, bên trong vọng ra tiếng la lối của ông An:

- Mày mày làm hư việc của tao, giờ một xu tao cũng không trả, đừng nói chuyện dài thêm.

Tiếng một cô gái cũng khá gay gắt:

- Thì tôi đã làm đúng theo lời ông yêu cầu, giờ ông định nói ngang để quyết hả.

Tiếng ông An rin rít:

- Đúng đúng cái gì. Tao chỉ bảo mày tạo mối nghi ngờ thôi, mày làm quá đáng.

- Này, ông nói chuyện lịch sự lại chút đi, nói chuyện với phụ nữ mà mày tao, nghe chướng tai lắm.

Ông An lại quát lên:

- Mày không phải dạy khôn tao.

- Trước nay, tôi vẫn thực hiện theo hợp đồng. Ông muốn ngưng thì tôi ngưng, nhưng tiền ông phải thanh toán đầy đủ chứ.

- Nhưng mày làm quá nên Tường Vi trở bệnh nặng.

Cô gái quát lên:

- Ông đừng nói càn. Bệnh con ông thì ông phải lường trước chứ.

- Im đi. Tường Vi trở bệnh là tại mày. Có ai biểu mày đến gặp gỡ, bày trò ghen tuông vậy đâu.

Tiếng cô ta cười khanh khách:

- Thì điều đó không có trong chương trình, nhưng tôi được quyền tùy cơ ứng biến chứ. Vả lại, ông luật sư xua tôi như là xua con hủi. Sự nhục nhã ấy, dĩ nhiên tôi phải tìm chỗ để hất rồi.

- Nhưng mày không có quyền động đến con tao.

Tiếng ông An như lạc đi. Cô gái vẫn nói như trêu tức:

- Tôi có quyền chứ. Cả tôi và cô ta đều chịu sự chia phối bằng đồng tiền của ông, thì việc cô ta cùng chia sẻ tủi nhục với tôi cũng đâu có gì quá đáng.

- Im miệng. Tường Vi khác, mày khác, không thể đánh đồng như vậy được.

Cô gái gài giọng châm biếm:

- Sao vậy ông An? Chúng tôi cũng là phụ nữ mà.
- Đúng, nhưng phụ nữ như mày chỉ là đồ bỏ đi.

Cô gái vẫn tiếp tục khiêu khích:

- Xem ra, ông là người vô ơn thật đấy. Tôi đã giúp ông thành ý nguyện, vừa chia rẽ tính cảm của Tường Vi với luật sư Kiệt, lẽ ra ông cảm ơn tôi không hết, chứ có đâu ại cư xử như thế.

- Đồ bất nghĩa!

- Này, đừng lớn tiếng nhé, coi chừng hối hận không kịp đấy. Ông biết hôm nay tôi đến đây để làm gì rồi.

- Tao không trả, không trả một xu nào cả. Chuyện nhỏ vậy không xong mà cứ đòi tiền, không biết xấu hổ à?

- Tôi thấy mình cần xấu hổ là ông kia. Đến con gái cũng không bảo ban được, phải nhớ đến bọn tôi. Thật ra, ông chỉ là người gian ngoa, chứ chẳng khôn chút nào cả, ai lại đi mặc cả với người đã giúp mình.

Tuy mọi người vẫn nghĩ về ông An như vậy, nhưng nghe cách nói xác xược của cô gái, bà Hoàng không khỏi chạnh lòng, dù sao cô cũng đâu đủ tư cách để nói những lời ấy.

Bà lững thững trở lại ngồi trước bàn cô thư ký, ôn tồn:

- Người đang nói chuyện với anh An là ai vậy?

Cô gái gấp ứng:

- Dạ... là.. cô ta có quan hệ làm ăn với giám đốc.

- Cô ta tên là gì?

- Dạ tên Hồng Thanh.

- Cô Hồng Thanh đó đến đây bao lâu rồi?

- Dạ, chỉ mới đến.

- Không, tôi muốn hỏi cô ta đã làm việc với anh An bao lâu rồi.

- Thưa, đã vài tháng nay.

- Vài tháng thì mấy tháng?

- Thưa năm tháng.

- Ai giới thiệu cô ta đến?

- Dạ. Cháu không biết.

Thái độ sợ sệt của cô gái làm bà Hoàng lại thấy tội. Xét cho cùng cô ta đã không sai trong vị trí của mình. Bà dịu giọng:

- Thôi, cứ xem như tôi chưa đến đây, tôi sẽ gặp anh An sau.

Cô gái rụt rè:

- Thưa ba có hẹn lại không ạ?

- Không cần. À! Cô ghi cho tôi địa chỉ của cô Hồng Thanh đi.

Cô gái dạ nhỏ rồi ríu ríu vâng lời, tuy ngồi hút vẫn ngáp ngừng trên giấy.

Đọc lướt mảnh giấy rồi bỏ vào giỏ xách, bà Hoàng hơi mỉm cười:

- Tôi có lời khen cho sự kín kẽ của cô đấy, không được sáng suốt lắm.
Cô thư ký ngẩn ngơ nhìn theo dáng bà, cố hiểu xem mình vừa được khen hay bị chê.

Chuyến Xe Cuối Năm

Chương 16

Thái độ lạnh lẽ khác thường của bà Hoàng làm Thu Minh để ý. Sau bữa ăn tối, cô theo bà lên phòng.

Bà Hoàng ngồi thờ ngoài ở salon, trên bàn ngôn ngang những bức ảnh cũ.

Cô ngập ngừng lên tiếng:

- Con vào được chứ, cô Hoàng.

Bà Hoàng thoáng ngạc nhiên, nhưng cũng vẫy cô:

- Có chuyện gì vậy Thu Minh. Con ngồi đi.

Thu Minh ngồi xuống cạnh bà, nhìn mấy bức ảnh:

- Cô có làm phiền cô không?

- Không có gì. Con đang gặp chuyện rắc rối hả?

- Dạ, con thì không có gì. Nhưng hình như sáng giờ, con thấy cô buồn buồn.

Con có thể chia sẻ với cô không?

Lời nói của Thu Minh như thổi bùng lên sự căm tức đang phải kiềm nén trong lòng bà Hoàng mím môi, cắn chặt răng. Mãi một lát sau bà mới lên tiếng, giọng run run:

- Cô vừa khám phá ra một sự thật, thật là ghê tởm, nhưng chuyện đã qua rồi.

- Chuyện của ai vậy cô.

- Còn ai ngoài anh An nữa, chỉ có anh ấy mới nghĩ ra những chuyện tà đình như vậy thôi. Anh đã thuê người đeo đuổi luật sư Kiệt, trước mặt Tường Vi chia rẽ tụi nó đấy.

Tim Thu Minh như nẩy lên một nhịp, bàng hoàng. Nếu không phải vừa nghe bà Hoàng nói, chắc chắn cô sẽ không tin.

Cô cắn môi:

- Quả là con không dám nghĩ nữa. Nếu chú không đồng ý Tường Vi có tình cảm với anh Kiệt thì cứ nói thẳng, hoặc thiếu gì cách. Anh Kiệt cũng là người tự trọng vậy.

- Con thật không hiểu nổi anh An. Chẳng lẽ không khuấy động cuộc sống yên ổn của mọi người, anh không chịu nổi hay sao.

- Bây giờ Tường Vi trở nên trầm uất, sống triền miên trong tâm trạng bất an. Còn anh Kiệt thì bị mất uy tín ở văn phòng. Ôi! Con thật chán quá. Mà sao cô biết được việc làm của chú An?

Bà Hoàng thông thả:

- Sáng nay cô đến công ty, gặp lúc anh với Hồng Thanh, người thuê quầy phá luật sư Kiệt đang cự cãi quyết liệt về vấn đề tiền bạc không sòng phẳng,

hai bên trong lúc bực tức đã phun ra sự thật. Sau đó cô đến gặp cô gái ấy và biết được mọi chuyện rõ ràng hơn.

- Nhưng làm sao chú An quen biết được với Hồng Thanh?

Bà Hoàng im lặng giây lâu rồi thở dài:

- Anh An vẫn thường giao du với những người như vậy. Thật ra, Tường Vi bị sốc do hiểu lầm, lại không tin khi luật sư Kiệt giải thích, nó suy diễn lung tung nên càng ngày càng khổ sở.

- Con cũng không tin. Nếu cô thấy cảnh cô ta cứ quẩn quýt bên anh Kiệt thì cô cũng không thể bênh được anh ta.

- Đành là luật sư Kiệt bị nó tấn công, ráo riết, nhưng cậu ta đâu có quan tâm tới nó.

- Sao cô biết được, lửa cứ gần rơm.

Bà Hoàng vẫn ôn tồn:

- Có lẽ con nói theo thành kiến, vì nó đã xúc phạm đến Tường Vi. Ngay bản thân con cũng vậy, Vũ Khang đã chiều chuộng sẵn đón con hết mực mà con có xiêu lòng đâu.

Thu Minh cố cãi:

- Vũ Khang khác. Anh ta phấn đấu vì gian sản cả ba con.

- Hồng Thanh cũng vậy, có điều cô được trả thù lao ít hơn. Cô nghe Hồng Thanh nói luật sư Kiệt đã xua cô ta như xua một con hủi vậy.

- Cô tin được, chứ con thì không. Đàn ông chứ không phải là thánh.

Bà Hoàng chợt mỉm cười:

- Đàn ông không là thánh, nhưng người có lý trí sẽ cư xử khác hơn. Cô tin chắc luật sư Kiệt đã bị hàm oan và cô đang tìm cách giúp nó khôi phục lại tất cả những gì đã mất.

Thu Minh hơi nhòm người, tròn mắt nhìn bà Hoàng, như xác định xem bà nói thật hay đang trêu cợt. Hiểu được cái nhìn ấy, bà Hoàng gật đầu:

- Cô nói nghiêm túc đấy. Đối với luật sư Kiệt thì cô tin tuyệt đối nói là người tốt. Và cô cũng rất tán thành, nếu nó yêu Tường Vi.

Thu Minh bĩu môi:

- Cưới được Tường Vi thì anh ta có lợi, tội gì không đeo đuổi. Con chỉ khen anh ta ở điểm là cách thức ảnh hưởng để chiếm được lòng tin toàn vẹn của cô. Điều đó trước nay chưa ai làm được.

Bà Hoàng có vẻ không vui khi Thu Minh tỏ thái độ thiếu thiện cảm với Minh Hiếu, giọng bà chùng xuống:

- Nó đã chịu quá nhiều thiệt thòi rồi. Giờ có bù đắp cỡ nào thì cũng không thể đem lại sự công bằng cho nó. Thu Minh, con không cảm thấy nó rất đáng thương sao?

- Con chỉ thấy anh quá tinh vi, đi được vào trái tim cô là đúng hướng rồi.

Bà Hoàng có vẻ đắn đo một lúc. Sau cùng bà nghiêm giọng:

-Thu Minh, nghe cô nói đây. Tất cả những suy nghĩ của con về luật sư Kiệt hoàn toàn không đúng, bởi luật sư Kiệt chính là Minh Hiếu.

-Hả?

Thu Minh ngồi cứng đờ trên ghế, đầu óc mụ mẫm đi với tin tức bà Hoàng vừa tiết lộ. Cô lắp bắp:

-Cô nói anh Minh Hiếu còn sống? Anh Minh Hiếu chính là luật sư Kiệt. Trời ơi, sao cô biết vậy ? Sao cô không cho con biết?

-Tại Minh Hiếu muốn vậy . Nó muốn luật sư Kiệt cũng được mọi người thương mến.

Thu Minh nôn nóng:

-Nhưng sao cô biết vậy ? Ảnh nói với cô bao giờ?

-Nó không nói cô chỉ đoán, tìm hiểu và thử thách mấy lần. Bởi với hai người xa lạ chỉ có thể giống nhau về khuôn mặt, nhưng không bao giờ có giọng nói giống nhau trong khi Minh Hiếu và luật sư Kiệt thì ngược lại . Và Kiệt tuy rất muốn gần gũi Tường Vi, nhưng đã tìm đến giao lại cho cô, thay vì trả lại cha mẹ Tường Vi theo lẽ thường. Nếu là người xa lạ thì làm sao biết rõ thân thể Tường Vi đến vậy, khi chính Tường Vi hoàn toàn không nhớ gì về quá khứ.

Mọi chuyện như một cuốn phim qua lại trong đầu. Thu Minh nói triền miên:

-Thảo nào, hôm đó anh ta cứ nhìn Trọng Hiếu rất thân thiết và khi chú An đề nghị Tường Vi về sống bên ấy thì ảnh là người đầu tiên lên tiếng phản đối . Đúng rồi, đúng rồi . Trời ơi! Minh Hiếu còn sống thật rồi cô ơi.

Bà Hoàng cũng ràn rụa nước mắt, giọng bà nghẹn đi:

-Ừ thì Minh Hiếu còn sống. Minh Hiếu trở về, cũng đâu đến nỗi con vừa cười vừa khóc như vậy.

Thu Minh hít mũi:

-Con mừng quá. Nếu biết trước chuyện này hôm đó con đã mừng cho Hồng Thanh một trận rồi.

-Có cần hung hăng như vậy không? Cô ta cũng đã trả giá rồi.

-Nhưng không biết anh Kiệt là Minh Hiếu sao chú An lại hại cả ảnh vậy cô?

-Thì đề bảo vệ quyền lợi của ảnh. Tối hôm ấy, anh An đến nhà Minh Hiếu, đặt vấn đề mời Minh Hiếu hợp tác để chiếm đoạt tài sản của con. Nếu xong việc thì ảnh sẽ gả Tường Vi cùng một phần tư tài sản, con được một phần tư Minh Hiếu không đồng ý, thế là mọi chuyện xảy ra như con đã thấy.

-Sao cô biết chú An đến nhà anh Minh Hiếu?

-Thì Minh Hiếu đến báo với cô ngay sáng hôm sau.

-Rồi ảnh nói với cô ảnh là Minh Hiếu.

-Chưa nó tránh né tất cả những câu hỏi của cô về gia đình. Nó chỉ thú nhận tất cả, sau ngày tụi con gặp Hồng Thanh, nhưng cô cũng phải tra gạn đủ lắm.

Thu Minh lại bật khóc:

-Trời ơi... Chú An ... thật là kinh khủng. Nếu không bị tiền bạc chi phối, có lẽ chú đã sống được thanh thản lắm. Nhưng sao anh Minh Hiếu không chết mà hai năm qua anh đã không trở về, rồi anh sống ở đâu?

Nhắc lại quãng đời long đong của Minh Hiếu bà Hoàng lại ứa nước mắt, xót xa :

-Chuyện của nó thì thật không tưởng tượng nổi . Ngày nó đi về Đà Lạt, thì gặp tai nạn ngã xuống vực. May nhờ một người dân tộc sống ở thung lũng phát hiện và cứu sống, đến mấy ngày sau mới tỉnh. Mấy tháng sau mới bình phục, nhưng mặt vẫn đầy các vết sẹo, nhất là ở đuôi mắt nên nó cứ phải mang kính thật to . Sau khi lành bệnh, nó đòi về nhà, gia đình đã cứu mới chỉ đường, cho địa chỉ của anh Thành, nhờ giúp đỡ Minh Hiếu. Sợ anh Thành không nhận ra Minh Hiếu, họ còn gửi kèm thư và ảnh để làm tin. Biết được sự phản đối của anh An, anh Thành cũng bất mãn lắm nên bằng lòng ngay, khi Minh Hiếu ngỏ ý được giải quyết chuyện này . Thật ra, nó chỉ muốn tài sản của gia đình con không rơi vào tay anh An chứ không có ý định trả thù.

Thu Minh nóng nảy ngắt lời bà Hoàng :

-Cô không phải thanh minh việc làm của anh Minh Hiếu vì một người vô lương tâm như chú An, nếu là con con sẽ không đủ nhẫn nại như anh đâu . Chú An không xứng đáng với sự biết điều của mọi người.

- Đúng ra thằng Hiếu có rất nhiều lý do để thẳng tay với anh An, nhưng đã không làm chỉ vì hy vọng đến ngày anh An ân hận và sửa đổi tâm tính.

Thu Minh lắc đầu :

-Con nghĩ một phần là do ảnh sợ tai tiếng thôi, dù gì thì chú An cũng là ba của Tường Vi.

- Đó là chuyện khác và càng làm cô thương thằng Hiếu đến thất ruột.

-Nhưng sao người dân tộc lại biết đến bác Thành mà nhờ, lại còn viết giấy làm tin cho anh Hoàng nữa?

Bà Hoàng nắm tay Thu Minh, siết nhẹ, cử chỉ hết sức thân ái:

- Đó cũng là một duyên may mà có lẽ ông trời đã bù lại cho thằng Hiếu. Ông ta đã gặp nó trong lúc bất tỉnh, thương tích đầy người . Chưa biết nó là ai nhưng cũng mang về nuôi dưỡng, trị bệnh bằng các cây thuốc trong rừng.

Các vết thương dần dần bình phục, kể cả những chấn thương ở cột sống.

Ông ta đã hỏi han nguồn gốc, thằng Hoàng cũng kể rõ đầu đuôi . Nhưng ông ta cũng chưa tin lắm, mà lẳng lặng điều tra . Khi biết rõ ràng sự thật mới kể hết ngọn nguồn với thằng Hiếu, ông ta chính là ba ruột của Tường Vi.

-Trời có chuyện đó nữa sao ? Ba của Tường Vi vì sao lưu lạc giữa rừng vậy?

Bà Hoàng vỗ nhẹ vào vai Thu Minh gật đầu:

-Yên nào, để cô kể hết. Thật ra chuyện này cô cũng không biết nhưng Minh Hiếu đưa bức ảnh chụp chung bạn bè thời ấy thì cô nhận ra ngay . Chị Thanh

vốn bị bệnh tim, lúc sanh con, con bé đã chết ngay lúc lọt lòng mẹ. Anh An lúc đó sợ chị Thanh không chịu nổi nên chạy đôn chạy đáo trong bệnh viện tìm cách cứu vãn. Thời may, mẹ của Tường Vi sinh xong đã mất vì biến chứng phụ sản. Ba nó thấy tình cảnh anh An thương tâm và lại cũng là bạn thân trong nhóm nên bằng lòng cho đứa bé mà không đòi hỏi điều kiện gì. Anh An quá cảm kích tấm lòng nhân ái của bạn nên hứa hẹn đủ thứ. Nhưng chỉ được một thời gian lại sinh long nghi kỵ, sợ ba Tường Vi tới lui thăm viếng sẽ lộ ra chuyện, sợ sau này sẽ phải rắc rối về tiền bạc nên tìm cách ngăn cản và cắt đứt mối quan hệ ruột thịt ấy. Ba Tường Vi hiểu chuyện, đâm buồn chán cho tình người, bỏ lên rừng sống và biệt tích luôn từ ấy. Mọi người cứ tưởng ông ta đã không còn.

Thu Minh thở hắt ra, giọng không giấu được sự căm tức :

-Bây giờ con mới biết, tại sao chú An không hề đo đạc hay xót xa khi dùng Tường Vi để thực hiện mưu mô của mình. Còn thím con, có biết chuyện này không?

-Cô không biết, nhưng chắc là không, vì trong thời gian tỉnh lại chị đã có Tường Vi rồi. Trong thời gian qua, chị ấy cũng đau xót với Tường Vi lắm.

Thu Minh ngẫm nghĩ hồi lâu rồi chép miệng, buông một câu triết lý :

-Ngẫm cuộc đời thật công bằng, cô nhỉ. Như chú An tranh giành ráo riết, cuối cùng cũng chẳng có gì, kể cả một đứa con.

-Không. Con ảnh thì ảnh có đấy, nhưng không biết.

-Thật hả cô?

Bà Hoàng chọn một tấm ảnh trên bàn, đưa cho Thu Minh:

- Đây con xem, người đứng bên trái tấm ảnh là anh Trung Nhân, ba của Tường Vi đấy.

Thu Minh cầm bức ảnh nắm nghía và không khó khăn gì khi nhận ra ông An và ông Nam đứng trong đám đông, giọng bà Hoàng đều đều bên tai:

-Anh An lúc trẻ cũng đã bộc lộ tính không ngay thẳng. Lúc trước anh yêu mẹ của Minh Hiếu nhưng bị từ chối quyết liệt, nên rất ghét thấy người ta hạnh phúc. Thấy anh Nam và chị Thanh sắp đám cưới, anh đã tìm cách phá bĩnh và chiếm luôn chị Thanh, bỏ rơi cô người yêu lúc đó đã cần thai. Chị Thư trong lúc cùng quẫn đã chạy đến van xin anh Nam cứu vớt danh dự.

Anh Nam tuy rất hận Trường An, nhưng cũng bảo bọc chị Thư cho đến ngày sinh nở và đến tận bây giờ. Vũ Khang chính là con ruột của anh An đấy.

Thu Minh ôm đầu rên rỉ :

-Trời ơi, có chuyện đó nữa à? Chú An ơi là chú An! Sao chú sống mà chẳng tạo chút đức độ nào hết vậy? Nhưng sao chú không biết Vũ Khang là con của mình hả cô?

-Chuyện này cô cũng chỉ biết qua lời kể của Minh Hiếu. Đến giờ anh Nam và anh Nhân vẫn còn liên lạc với nhau. Giờ cô lại thấy thương anh Nam bởi

trước kia khi biết Vũ Khang là con của ảnh cô đã trách dữ lắm mà ảnh cũng chẳng thanh minh một tiếng nào . Sau này, có hỏi lại ảnh cũng cười mà bảo đó là quá khứ, ảnh không lục lại nữa. Cô thấy anh An đã gặp quá nhiều vận may, nhưng lại không biết cách giữ, thật tiếc.

Không khí trong phòng như lắng xuống, mỗi người đuổi theo những ý nghĩ riêng. Mãi một lát sau Thu Minh mới lên tiếng dè dặt :

-Có chuyện này con muốn hỏi ý cô Trước nay, trên danh nghĩa thì chú An chỉ là người giám hộ, nhưng chú đã làm việc hết sức cực khổ nên con không có ý đòi lại. Nhưng càng ngày càng quá đáng, tỏ ra ý định chiếm đoạt và tìm mọi cách để thực hiện ý đồ, kể cả những cách dễ sợ nhất. Bây giờ cháu nghĩ lại rồi, tiền bạc trao vào tay chú chẳng khác nào tạo điều kiện để chú gây thêm tội lỗi . Ý cô thấy có đúng không?

Bà Hoàng cũng nói một cách dứt khoát:

-Cô cũng thấy không thể đặt tiền bạc và quyền hành vào tay anh An nữa, anh ấy đã làm quá đáng. Nói chung, cô sẽ không để ảnh kịp gây thêm rắc rối cho bất cứ ai nữa.

Thu Minh gật đầu:

-Nhưng theo di chúc chú An chỉ giao lại sau khi con lấy chồng, còn hiện nay thì cô đã thấy rồi, con nghĩ chắc cũng không dễ dàng gì?

-Tất cả mọi người kể cả anh An đều không biết. Thật ra anh An không phải là người giám hộ duy nhất của con. Lúc anh Đạt mất, cô còn nhỏ lắm, trong khi anh An đã theo ba con cũng lâu rồi, như Vũ Khang bây giờ vậy. Và ảnh tỏ ra rất miễn cưỡng, nhay bén, nếu giao cho anh An thì ba con sẽ yên tâm rằng mọi người đều được chăm sóc, và nhất là người kế tục công việc làm ăn, không bị gián đoạn. Tuy vậy anh Đạt cũng dặn riêng cô không được ỷ lại vào anh An, mà phải cố nắm bắt công việc làm ăn. Lúc đó cô nghĩ anh Đạt lo xa quá, toàn những chuyện không cần thiết. Sau này mới thấy sự chu tất của ảnh quả không thừa :

Thu Minh tròn mắt nhìn bà Hoàng :

-Vậy sao trước nay cô không nói gì cả, làm chú An cứ tác oai tác quái.

-Nếu nói ra chưa chắc hay hơn. Con không nhớ cô cũng lao đao mấy bận với ảnh sao?

Thu Minh nhăn mũi tinh nghịch:

-Vậy phen này chú An hết đường chống đỡ rồi . Công bố chuyện này càng sớm càng tốt nghe cô . À, cô có mời bác Nhân không? Mời đi cô, con rất muốn gặp bác ấy.

-Cô cũng chưa biết nữa, chỉ sợ Tường Vi lại bị sốc. Để cô suy nghĩ lại đã.

Thôi, con về nghỉ đi khuya rồi . Nhớ ghé qua Tường Vi một chút.

Thu Minh đứng lên, và bất chợt ôm chặt lấy bà Hoàng, thốt lên sung sướng:

-Cô ơi! Cô tuyệt vời lắm!

Chuyến Xe Cuối Năm

Chương 17

Hồi chuông thứ hai vang lên, kiên nhẫn, thúc giục khiến Minh Hiếu không khỏi bực bội . Ai mà dai dẳng thế, anh đã cấm cửa Hồng Thanh từ lâu rồi mà, ngoài cô ta, đâu có ai nghĩ ra được những lý do để làm phiền anh được. Hồi chuông thứ năm, rồi hồi chuông thứ sáu Hiếu bực mình ném quyển sách xuống ghế, xăm xăm đi ra cổng

Cánh cửa bật mở, Tường Vi đã lao vào như một cơn lốc. Chưa kịp lên tiếng thì cô đã ôm chặt cổ anh, òa khóc nức nở.

Cách biểu hiện tình cảm sôi nổi chân thành của cô khiến Hiếu cứ muốn nhũn ra, vừa muốn tận hưởng cảm giác ngọt ngào như anh vẫn thường mơ, muốn đáp lại những cái hôn cuồng nhiệt của cô . Nhưng đồng thời, những lời lẽ nặng nề hằn học hôm nọ lại vang vang lên bên tai tự ái lại ngoi ngóc trỗi dậy, bắt anh phản kháng.

Minh Hiếu chỉ đứng yên, chờ cơn xúc động lắng xuống, mới khẽ đẩy cô ra . Nhưng Tường Vi vẫn bám riết lấy anh, nói như mê sảng:

-Minh Hiếu, em biết cả rồi, em biết tất cả rồi . Em xin lỗi anh, đừng giận em nữa nhé.

“Trời cô ta lại không bình thường nữa rồi .” Minh Hiếu ngao ngán lắc đầu . Anh biết lúc này thì không thể phản ứng mạnh với cô và anh cũng không muốn thế. Anh dìu cô vào nhà, nói thật êm ái :

- Được rồi, nhưng cô phải vào nhà đã.

Tường Vi giằng người lại nhìn anh:

-Nhưng anh phải hứa là không giận em nữa kìa . Anh biết không, suốt đêm qua em không ngủ được, chỉ mong trời mau sáng để đến đây . Anh không giận em nữa chứ?

Minh Hiếu gạt đầu dìu Tường Vi ngồi xuống ghế rồi đi vào trong. Lát sau, anh quay ra với ly nước trên tay, nói như dỗ dành :

-Cô uống nước đi, tôi hứa là không giận cô gì cả. Có điều tôi không phải tên Minh Hiếu, tôi tên là Kiệt, cô bình tĩnh lại đi.

Tường Vi đẩy ly nước ra và tiện tay cô gỡ luôn cặp mắt kính trên mặt Minh Hiếu, vuốt ve những vết sẹo, nói luôn miệng :

-Không, anh đúng là Minh Hiếu, anh đừng giấu em nữa . Em biết anh chính là Minh Hiếu mà.

Tim Minh Hiếu như thắt lại . Anh muốn đính chính, rồi lại thấy không cần thiết, nhưng lại không an tâm vì không biết trạng thái thật sự của cô . Anh do

dự rồi gỡ nhẹ tay cô.

-Cô Tường Vi xin cô hãy bình tĩnh, có thể tôi giống người yêu của cô tên Minh Hiếu, nhưng thật sự tôi là Kiệt, luật sư Kiệt. Tôi đơn thuần chỉ là người giúp cô trong lúc cô gặp tai nạn trên đường, cô nhớ ra chưa?

-Không – Tường Vi kéo tay Minh Hiếu quàng luôn qua vai, ngã đầu vào ngực anh – Em đang rất tỉnh táo và em hoàn toàn không làm lẫn. Tối qua, em đã nghe cô Hoàng nói chuyện với chị Thu Minh, em đã nghe tất cả ? Cô ngược lên nhìn anh rồi cúi xuống nói rành rọt:

-Em biết chẳng hay ho gì khi nghe lén, nhưng việc đó có liên quan đến anh, em phải biết, nên em nán lại để nghe cho hết. Bây giờ thì em đã có được anh, em nhất quyết không để mất anh nữa đâu.

Lời nói của Tường Vi rõ ràng là rất tỉnh táo, Minh Hiếu không thể không quan tâm:

-Cô Hoàng và Thu Minh đã nói chuyện gì, và sao em phải nghe lén?

-Tối qua em chờ hoài mà sao không thấy chị Thu Minh vô nói chuyện với em như mọi ngày nên em đi kiểm, và thấy chỉ đang nói chuyện ở phòng cô Hoàng, mà lại câu chuyện của anh, thử hỏi em làm sao bỏ đi được.

Giọng nũng nịu quen thuộc của Tường Vi làm Minh Hiếu thấy nao nao . Bao nhiêu lý lẽ căm giận trước kia vụt biến mất, Minh Hiếu không cưỡng lại được những cảm xúc đang tràn ngập trong lòng, anh âu yếm nâng mặt cô lên :

-Trước kia em đã rất ghê sợ khuôn mặt của anh ?

-Nhưng cũng từ lâu rồi em không còn sợ nữa.

-Từ lúc nào?

-Không biết nhưng chắc chắn là trước khi gặp Hồng Thanh đang ở cạnh anh.

-Vậy những lời mật sát hôm đó xuất phát từ ghen tuông?

Tường Vi bậm môi cắn mạnh vào tai anh một cái:

-Cầm nhắc đến chuyện đó.

-Vậy nhắc lại chuyện gì? Hay là chuyện đi xem đấu quyền anh?

-Cầm luôn. Anh phải nói cho em biết, tại sao anh trở về mà không tới tìm em?

-Anh còn nhiều việc chưa làm xong.

-Không phải anh không tin em.

Minh Hiếu thở dài:

-Vâng, anh không còn là Minh Hiếu, và lúc đó em rất có thiện cảm với luật sư Kiệt, anh sợ em khó xử ?

Tường Vi lại nguýt dài :

-Một câu nói rất đáng bị phạt đấy, nhưng em cho anh nợ.

Rõ ràng Tường Vi đã là một cô chàng của những năm trước. Minh Hiếu sung sướng ôm ghì lấy cô thì thầm:

-Anh thật không nghĩ được sẽ có ngày hôm nay.

Tường Vi không nói gì, chỉ dúi đầu vào ngực anh, tận hưởng cảm giác tình yêu tưởng như không tìm lại được.

Chẳng bao lâu sau, bà Hoàng mở cuộc họp gia đình để công bố chính thức sự trở về của Minh Hiếu, tiện thể giải quyết vấn đề của ông An.

Như thường lệ, ông An vẫn là người có mặt sau cùng, bởi vì ông thích thế. Sự chờ đợi của đám đông luôn tạo cho ông một cảm giác quyền thế tuyệt vời.

Sự hiện diện của ông chẳng làm ai chú ý, mọi người vẫn tiếp tục câu chuyện với nhau. Ông đứng ở cửa, im lặng quan sát xung quanh.

Vẫn những gương mặt quen thuộc trong nhà, có thêm luật sư Kiệt và một người đàn ông, cũng ăn mặc chỉnh tề nhưng lại có nhúm tóc trên đỉnh đầu. Không hiểu ông đang nói chuyện gì mà mọi người đều nghe một cách chăm chú, bà An cứ chậm nước mắt liên tục, còn bà Hoàng có vẻ ân cần với ông ta.

Ông An nhếch môi. Vậy là ông đã có lý do để tách Tường Vi và Thu Minh khỏi ảnh hưởng của bà rồi. Vừa đẩy cửa bước vào, ông vừa lên giọng kẻ cả.

-Cô không có việc gì để làm hay sao? Chẳng có lý do gì chính đáng mà cứ bày vẽ mất thời gian.

Không khí trong phòng lặng đi một giây, mọi người chỉ nhìn thoáng ông An một cái rồi ngoác ra chỗ khác.

Bà Hoàng đứng lên:

-Mời anh vào trong này, cả nhà đang đợi anh đấy.

Giọng nói có phần trịnh trọng của bà Hoàng làm ông An thấy dễ chịu. Ông tiến đến ngồi vào chỗ trống có lẽ dành sẵn cho ông:

-Nào, có chuyện gì cô nói nhanh lên đi, tôi không có nhiều thời gian.

Lời phàn nàn của ông An chẳng làm bà Hoàng nao núng. Bà mỉm cười nhìn khắp lượt:

- Xem như gia đình mình đã có mặt đầy đủ. Nhưng trước tiên, tôi muốn giới thiệu với cả nhà một người khách, đây là anh Trung Nhân. Anh An! Anh có nhớ người này không?

Người khách chìa tay trước mặt ông An:

- Bạn cũ lâu ngày mới gặp, có lẽ anh không nhớ tôi.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào hai người đàn ông. Ông An cũng bắt tay người khách, giả lả:

- Hiện tại thì tôi chưa nhớ ra, nhưng cô Hoàng nói anh là ân nhân của cả nhà thì chắc chắn trong đó có tôi. Xin chúc mừng cuộc gặp gỡ của chúng ta.

- Anh không nhớ người này thật sao? Ba ruột của Tường Vi và cũng là người đã cứu giúp Minh Hiếu thoát chết khi bị ngã xuống vực.

- Hả!!!

Lời giới thiệu ba của Tường Vi làm ông An sững sờ bằng tin Minh Hiếu còn sống. Ánh mắt ông cứ đảo nhanh từ bà Hoàng đến ông Nhân và ngược lại.

Chợt ông bật cười:

- Cô khéo đùa quá đấy, cô Hoàng. Câu chuyện của cô nghe thật cảm động.

Minh Hiếu cũng bước tới đứng trước mặt ông, giọng sắc lạnh:

- Chào bác An. Có lẽ bác rất không vui khi gặp lại cháu, nhưng cháu thì ngược lại. Bác vẫn khỏe chứ?

- Ô luật sư Kiệt! Sao cậu lại nói thế? Tôi với cậu là chỗ thâm tình mà.

- Vâng! Bác rất thâm tình với tất cả mọi người.

- Cậu nói gì tôi chưa hiểu?

- Bác không hiểu, hay không muốn hiểu tùy ý. Người bác quyết liệt phản đối làm con rể vẫn còn sống đây.

Ông An biến sắc. Nhưng đã quen với những tình thế bất lợi, ông bật cười một tràng dài, giọng cười của một người độ lượng:

- Ô! Câu chuyện của cậu thật ly kỳ, nó làm tôi chú ý đấy.

- Dĩ nhiên là ông phải chú ý rồi và phải ngẫm nghĩ, xem xét chuyện này giải quyết theo cách nào nữa kìa.

Ông An đã thôi cười, lấy lại giọng uy quyền như mọi ngày:

- Dường như cậu đã hơi quá đà chẳng. Sản phẩm của trí tưởng tượng mà cũng có vấn đề à?

Minh Hiếu điềm tĩnh:

- Tưởng tượng hay không, bác đã biết rồi đấy.

Ông An tiếp tục giả vờ:

- Ô! Câu chuyện cổ tích có nhiều nhân vật nhĩ. Nhưng tôi không hiểu cậu kể câu chuyện ấy với ý gì?

Trọng Hiếu nóng nảy xen vào:

- Chú An! Chú đã nghe rõ tất cả rồi, thì chú hãy trung thực một chút, ít nhất cũng với bản thân mình.

Vớ được thể để trút bỏ thế bị động của mình, ông An gất lên:

- Im đi. Con nít không được xen vào chuyện người lớn.

Trọng Hiếu vẫn hung hăng:

- Dù chú có nhận hay không thì sự thật vẫn là sự thật. Người đang đứng trước chú chính là anh Minh Hiếu đây.

- Nói láo! --- Ông An la lớn --- Lấy gì làm bằng chứng nó là Minh Hiếu?

Với điều kiện của một luật sư, một chút tưởng tượng để mạo nhận người nhà thì mọi người tin ngay à? Tôi sẽ đưa cậu ra tòa vì tội vu khống, lừa đảo.

Thấy ông An cứ một mực ngoan cố, bà Hoàng lên tiếng:

- Anh bình tĩnh lại đi. Chuyện Minh Hiếu bị nạn, anh đã biết. Nhưng điều anh không tính được là Minh Hiếu thoát chết nhờ người đi rừng gặp gỡ và chạy chữa. Nay Minh Hiếu đã hoàn toàn bình phục, chỉ có những vết sẹo

này là không xóa đi được thôi.

- Hừ! Hoang tưởng, bịa đặt. Chuyện chẳng ai chứng kiến, cậu ta nói sao mà chẳng được. Tôi thấy nực cười vì sự cả tin của mọi người. Cậu Kiệt! Cậu không gạt được tôi đâu. Cậu chỉ là người giúp đỡ Tường Vi khi gặp nạn và đã được đền bù xứng đáng chưa đủ hay sao, còn bịa đặt là Minh Hiếu để chiếm gia tài.

Ông An nói càng hăng, khiến bà Hoàng không giữ được sự điềm đạm:

- Chuyện ai muốn chiếm gia tài thì mọi người ai cũng biết cả, anh đừng dùng chữ ấy để chụp thiên hạ. Chẳng lẽ anh không thấy được, trên đời này còn những thứ đáng quý hơn tài sản sao?

Bị tấn công từ mọi phía, ông An đâm nổi khùng nói bừa:

- Cô đừng huênh hoang chữ đạo đức xấu hổ nữa. Hết Thiện Nam rồi đến người đàn ông này, cô danh giá chỗ nào mà lên mặt chứ?

Câu nói ngang ngược của ông An khiến những người có mặt trong phòng hết sức bất mãn. Tiếng bà An chột vang lên khô lạnh và điềm tĩnh:

- Anh ăn nói cho đàng hoàng một chút. Ở đây không ai chấp nhận lối ăn nói ngang ngược của anh đâu, anh đổ vấy cho mọi người những tội lỗi mà họ không bao giờ có, còn anh thì sao?

Ông An quay sang bà, sùng sộ:

- Tôi làm gì sai quấy hả? Tôi chăm chỉ làm việc kiếm tiền về cho gia đình là không đúng sao?

- Trời ơi, anh An! Đó là điều tôi hằng ao ước đấy.

- Bà nói nhằm điều gì vậy? Chẳng lẽ bà cũng không nhận thức được tôi là gì của bà sao?

- Vâng. Ông là chồng tôi và cũng là kẻ thù của tôi. Tôi căm hận ông. Nếu không có ông, tôi đã có một gia đình hạnh phúc, Tường Vi không bị điên loạn trong thời gian qua, Minh Hiếu không phải chịu đựng thương tích như ngày nay. Tất cả đều do ông cả đấy.

- Còn gì nữa, bà cứ nói luôn đi. Chỉ một lời bịa đặt của người ngoài mà gia đình gặp cảnh bất hòa. Cậu Kiệt! Cậu vừa ý rồi chứ. Cậu đã thành công khi dựng chuyện để chia rẽ gia đình chúng tôi rồi đấy.

Bà Hoàng đánh giọng cắt ngang:

- Đủ rồi anh An. Nếu anh nói không đủ can đảm để thừa nhận việc làm của mình thì chúng tôi chấp nhận, chứ anh cứ khẳng khẳng bảo Minh Hiếu bịa đặt vu khống thì tòa án sẽ minh oan cho anh ấy đấy. Đúng không, Vũ Khang?

- Dạ phải.

Giọng nói sắc lạnh của Vũ Khang khiến ông An bất ngờ, ông đảo mắt nhìn quanh và thấy Vũ Khang ngồi lặng lẽ trong một góc, ánh mắt căm hận chiếu thẳng vào ông. Thái độ kỳ lạ khiến ông không khỏi chột dạ. Ông đảo mắt

khấp lượt rồi bỗng bật cười, tiếng cười từng giúp ông vượt qua những tình huống khó khăn nhất.

- Thì ra mọi người đã sắp đặt để dồn tôi vào thế khó. Được rồi, có một tay trong như Vũ Khang thì mấy người nói gì chẳng được. Nhưng Vũ Khang là một tên xảo trá, ai tin được thì cứ tin.

Thu Minh lại không kèm chế được tức giận, xen vào:

- Có thể anh Khang đã là người xảo trá, nhưng khi nhận ra sự thật thì đã biết ân hận, sửa chữa lỗi lầm. Còn chú, chú chẳng quân tử tí nào.

Ông An cũng quát lên:

- Vậy các người là quân tử hay sao. Một khuôn mặt dị dạng, một lai lịch bất minh, vậy mà cũng tạo được lòng tin của mọi người. Cậu Kiệt! Cậu thuộc hàng cao thủ rồi đây.

Câu nói của ông An lại gây nên một cảm giác phẫn nộ trong lòng những người có mặt. Ông Nhân lắc đầu:

- Quả thật Trường An chẳng thay đổi gì cả, thật đáng tiếc.

Tường Vi bật khóc tức tưởi, cô nhìn ông An đầy oán hận, mãi một lúc sau sự uất ức mới bật thành lời:

- Ba ơi! Ba không đúng đâu.

Cô ôm mặt chạy ra khỏi phòng, Thu Minh vội vã chạy theo.

Bà An chậm nước mắt liên tục, nghẹn ngào nhìn khuôn mặt bất động của Minh Hiếu, và không chịu nổi cảm giác ray rức, bà cũng đứng lên đi nhanh ra ngoài.

Ông An cũng không chịu nổi những ánh mắt căm uất, phẫn hận đang chĩa về mình, ông đứng lên:

- Nếu không còn chuyện gì thì tôi về đây. Mấy người cứ ở lại với câu chuyện vớ vẩn ấy đi.

Bà Hoàng gơ tay ngăn lại:

- Anh ở lại chút đi, còn chuyện của anh nữa.

- Chuyện gì thì nói nhanh đi.

Bà Hoàng đã lấy lại tự chủ:

- Hôm nay tôi đã mời anh đến đây để chung vui với cả nhà việc Minh Hiếu trở về. Còn chuyện luật sư Kiệt có phải là Minh Hiếu hay không, chứng cứ đã đầy đủ, anh không tin cũng chẳng can hệ gì. Có điều này anh không tin cũng không được, kể từ hôm nay, anh không còn nắm giữ công việc trong công ty như trước nữa, mọi vấn đề giao dịch sẽ do người khác đảm trách.

Ông An mỉm cười, vẻ giễu cợt. Không tin vào điều vừa nghe, ông nhún vai:

- Cô thách thức tôi đấy à? Cô đủ tư cách để làm chuyện ấy sao?

Bà Hoàng gật đầu:

- Vâng, tôi đủ tư cách.

Giọng nói đĩnh đạc, cương quyết của bà Hoàng khiến ông An không dám

xem thường. Tự nhiên ông ngồi ngay ngắn lại, nhìn bà Hoàng chăm chăm:

- Cô nói lại xem. Tôi bị cách chức à? Cô dám nói với tôi câu ấy à?

Bà Hoàng cũng hết sức bình thản cầm xấp hồ sơ đưa lên:

- Nếu anh yêu cầu thì tôi nhắc lại. Đây là bản di chúc của anh Đạt, giao tôi đồng giám hộ với anh về tài sản của con gái. Nếu trong quá trình thực hiện, có điều gì không đúng theo yêu cầu của anh thì tôi có toàn quyền quyết định truất quyền giám hộ, cũng như mọi quyền điều hành công ty của anh.

Lời nói đanh thép của bà Hoàng đối với ông An như một lời tuyên án, rõ ràng chắc chắn, không gì thay đổi được. Bằng hoàng, choáng váng trước tình thế chưa bao giờ nghĩ đến này, ông ngồi cứng đờ trên ghế.

Mọi người ngồi yên, bình thản chờ đợi cơn thịnh nộ của ông như mọi ngày.

Cuối cùng, lý trí cũng trở lại với ông, nhắc ông nhớ đến tình cảnh bi đát của mình trong tương lai. Ông nổi điên lên, nhìn như muốn nuốt chửng bà Hoàng.

- Không, tôi không tin. Đây là di chúc giả, cô chỉ lừa bịp mọi người.

Giọng bà Hoàng hết sức điềm tĩnh:

- Giả hay không, tôi không biết. Nhưng di chúc này có sự chứng kiến của anh Thành và đã nằm tại văn phòng từ lúc lập xong cho đến nay, anh cứ nghe đọc để biết chắc chắn. Minh Hiếu! Con đọc rõ lên cho mọi người nghe. Minh Hiếu đón tập hồ sơ trên tay bà Hoàng, đọc lớn. Trái với dự đoán của mọi người, ông An ngồi yên nghe từng lời phán quyết về số phận của mình từ bản di chúc...

“Ngày ... tháng ... năm ...

Tôi tên là Triệu Trường Đạt, là chủ công ty Trường Đạt.

Nay lập di chúc khi đang còn tỉnh táo, khỏe mạnh, trước sự chứng kiến của ông Trần Hữu Thành, trưởng văn phòng luật sư và cô Triệu Như Hoàng, em gái tôi.

Cô Như Hoàng và văn phòng luật sư có toàn quyền quyết định sẽ mở di chúc này khi cần thiết. Và khi bản di chúc này được mở ra, mọi quyết định trong bản di chúc trước không còn giá trị pháp lý, được hoàn toàn hủy bỏ.

Cô Như Hoàng có quyền giám sát và thực hiện các điều khoản sau:

Điều 1 – Tôi tạm thời giao quyền cai quản công ty Trường Đạt, cùng số tài sản cho chú em nuôi tên Triệu Trường An, tên thật là Phan Vinh được toàn quyền điều lãnh mọi giao dịch và tiền bạc với cương vị một người thừa hành. Lãi suất chia đều cho mỗi thành viên trong gia đình gồm:

. Triệu Trường An

. Triệu Như Hoàng (em gái)

. Triệu Thu Minh (con gái)

Điều 2 – Cô Như Hoàng sau khi lập gia đình vẫn tiếp tục được hưởng số lợi tức như trên, cho đến khi qua đời (hoặc khi tự ý cô Như Hoàng yêu cầu

chấm dứt)

Điều 3 - Số tài sản gồm vốn lưu động và bất động sản do Triệu Trường An quản lý sẽ được giao lại cho Triệu Thu Minh, sau khi Triệu Thu Minh lập gia đình. Và khi đó, vai trò quản lý của Triệu Trường An (tức Phan Vinh) sẽ chấm dứt.

Điều 4 – Cô Như Hoàng có đầy đủ mọi thẩm quyền để yêu cầu tòa án chấm dứt quyền điều hành của Triệu Trường An trước thời hạn quy định, nếu trong quá trình điều hành quản lý công ty, Triệu Trường An có những vi phạm về đạo đức, về những khoản lợi tức mà không phải bồi hoàn một khoản tiền nào.

Điều 5 - Tất cả mọi thành viên có tên phải thực hiện đúng theo yêu cầu trong bản di chúc này.

Điều 6 – Di chúc được lập thành một bản do văn phòng luật sư cất giữ.

Di chúc được lập xong vào lúc ... giờ ... ngày ... tháng ... năm ...

Người lập di chúc - Triệu Trường Đạt"

Đọc xong, Minh Hiếu gấp tập hồ sơ lại, nhìn khắp lượt. Bà Hoàng hỏi nhỏ, giọng buồn buồn:

- Anh có cần xem lại không?

Ông An chán nản khoát tay:

- Thôi khỏi.

Bà Hoàng nói nhẹ nhàng, như cũng muốn chia xẻ cảm giác hụt hẫng trong ông:

- Anh An, tất cả những chuyện anh làm, cốt chỉ để chiếm bằng được số tài sản anh Đạt đã để lại cho Thu Minh. Nhưng anh thấy đấy, ngoài những tổn thất anh đã gây ra cho mọi người, kết quả có theo ý anh không?

Ông An gất gỏng:

- Đẹp giọng đạo đức của cô đi. Cô cũng dựa vào số đông để thực hiện âm mưu của mình, chứ trong sáng hơn ai. Xét cho cùng, mưu mô của cô còn tinh vi hơn tôi nữa.

- Tùy anh nghĩ. Nhưng nếu tôi có ý định đó thì đã để mặc Hồng Thanh xử anh lâu rồi.

Ông An trừng mắt như định nói câu gì nhưng lại nhún vai, lê từng bước ra cửa. Ông không quên lời đe dọa của Hồng Thanh hôm ấy, nhưng có lẽ bà Hoàng đã dàn xếp thay ông. Mọi sự tranh cãi lúc này chẳng có ý nghĩa gì.

Chuyến Xe Cuối Năm

Chương 18

Tường Vi ngồi nép vào Minh Hiếu, lim dim mắt như tận hưởng làn gió ban mai tinh khiết lùa vào trong xe. Bên cạnh cô, Hiếu cũng nhìn ra bên đường khuôn mặt anh có vẻ thư thái. Anh mỉm cười để yên cho những sợi tóc Tường Vi bay lòa xòa trên vai mình.

Phía băng trước, Trọng Hiếu và Thu Minh cũng im lặng, vẻ mặt mỗi người trầm ngâm chứ không có một vẻ hài lòng như cặp vợ chồng mới cưới ở băng sau.

Tường Vi muốn hưởng tuần trăng mật ở nhà mình và nhất quyết đòi cho được Trọng Hiếu và Thu Minh đi theo. Buộc Trọng Hiếu phải xin nghỉ một tuần để đi Buôn Mê Thuột. Anh không xem đó là chuyện bắt buộc, nhưng để cảm thấy vui vẻ thì hoàn toàn không, thậm chí có một cái gì đó gượng gạo muốn tránh né, khi bên cạnh còn có Thu Minh.

Anh tránh nhìn đến cô, và luôn ngó thẳng phía trước, như chăm chú lái xe. Nhìn vào kính, thấy cử chỉ thân mật của ông anh với và chị dâu, anh cảm thấy một nỗi ngao ngán đến kỳ lạ. Tâm trạng đó làm vẻ mặt anh trở nên đăm đăm khó hiểu, nó càng tạo cho anh và Thu Minh một khoảng cách khó gần. Đến Bảo Lộc, Tường Vi đòi ghé nghỉ ngơi và ăn uống. Mọi người xuống xe, đi vào một quán bên đường Tường Vi ngồi bên cạnh Minh Hiếu, loay hoay ngó vào phía trong quầy tìm món ăn. Còn Thu Minh thì lơ đãng ngó ra đường, cô cũng muốn mình vui vẻ như Tường Vi, nhưng không thể.

Cả Trọng Hiếu cũng vậy, khi mọi người ăn thì anh chỉ ngồi im uống cà phê Sự im lặng bất thường của anh và Thu Minh làm Tường Vi cụt hứng. Cô đá nhẹ chân Thu Minh dưới gầm bàn, rồi nhả mặt:

- Hai người này kỳ lạ quá, đi chơi mà như là đi đưa đám vậy. Bộ đi với em chán lắm hả? Vậy thì đám cưới đi, rồi cũng sẽ có tuần trăng mật thôi.

Trọng Hiếu quay mặt đi chỗ khác, làm như không nghe. Thu Minh nghiêm nghị:

- Đừng đùa Tường Vi.

Tường Vi cười tinh quái, rồi cúi xuống tiếp tục ăn. Vẻ nghiêm trang của Trọng Hiếu và Thu Minh làm cô thấy tức cười.

Từ lúc tỉnh trí, biết được chuyện của hai người, cô đã vạch cho Thu Minh thấy sự tránh né đó thật là vô lý, nhưng Thu Minh cứ gạt phắt đi. Và thời gian đó xảy ra quá nhiều việc, nên cô không có thời gian nhắc lại.

Chuyến đi này, cô cố ý để hai người có dịp gần nhau, và giải quyết cho xong

vấn đề, chứ cứ nhìn mối quan hệ còn bỏ ngõ như vậy, cô không chịu được. Thật ra, đến giờ cô cũng không hiểu Thu Minh nghĩ gì. Bình thường thì rất linh hoạt, nói nhiều, dữ nữa, nhưng khi có mặt Trọng Hiếu thì lại có vẻ tránh né, xa vời. Cả Trọng Hiếu cũng vậy, nhưng cô không tin rằng anh đã quên Thu Minh.

Mọi người rời quán trở ra xe. Trên suốt đường đi, ai cũng im lặng. Đúng hơn là không khí trong xe hơi trầm, vì chỉ có tiếng của Tường Vi rủ rủ với Minh Hiếu ở băng sau.

Đến gần trưa mới tới Đà Lạt, theo chương trình, cả nhóm sẽ ghé nhà bà Ngân Chi ở hai ngày, rồi sẽ đi Buôn Mê Thuật.

Ngôi nhà đó nằm ở sườn đồi, giữa không gian rất thơ mộng và được trồng trọt nhiều hoa. Khi bước xuống xe, Thu Minh để ý ngay vườn hoa và cô rất thích khung cảnh như vậy.

Trong khi mọi người lo lấy hành lý trong xe thì cô đứng nhìn xung quanh với vẻ thích thú trầm lặng. Tường Vi đập vai cô một cái, tinh quái:

- Chịu chỗ này rồi, phải không. Trước sau gì cũng là nhà chồng, thích thì ở luôn cũng được.

Thu Minh quay phắt lại:

- Nếu em còn nói vậy, chị sẽ về trước đó. Và nhớ là không được nói năng lung tung trước mặt bác ấy, nếu không ...

Chưa hết câu thì bà Chi trong nhà đi ra. Mặc dù đã gặp một lần trong đám cưới Tường Vi, nhưng cô không có dịp nhìn rõ. Ấn tượng của cô về bà là một phụ nữ hiền hậu, có lẽ lúc còn trẻ bà đẹp lắm. Và cô nhìn bà rất chăm chú.

Bà Chi không giấu được vẻ vui sướng khi thấy đám con về, nhưng bà bộc lộ rất trầm tĩnh. Bà ôm vai Tường Vi, âu yếm:

- Đi đường xa mệt không con?

- Dạ, đi đông nên vui nên con không mệt lắm. Mẹ! Chị Thu Minh đó mẹ.

Thu Minh gật đầu chào bà. Bà Chi dịu dàng cầm tay cô:

- Bác có gặp hôm đám cưới, nhưng lu bu quá không có dịp nói chuyện với cháu.

- Dạ.

Tường Vi hồn nhiên:

- Mẹ! Chị Minh thích vườn hoa này lắm đó mẹ.

- Vậy hả con? Vậy chắc Thu Minh có sở thích giống bác lắm hả cháu?

Thu Minh cười nhẹ:

- Dạ, cháu thích nhà trồng nhiều hoa, nhìn cho vui.

Tường Vi cười tinh quái:

- Thì thế nào chị cũng sẽ ở đây luôn, mẹ cho không hở mẹ? Mẹ thích có con dâu mê hoa như chị ấy không?

Nói xong, cô cười khúc khích. Thấy gương mặt đỏ bừng và cái lừ mắt của Thu Minh, bà Chi lơ mờ hiểu vấn đề. Bà lắc đầu:

- Đùng chọc như vậy con, Thu Minh ngại rồi kìa. Thôi, mấy đứa vô nhà rửa mặt đi, mẹ chuẩn bị cơm sẵn rồi. Vô đi con.

Rồi bà đi đến cạnh Minh Hiếu, anh cao hơn bà gần cái đầu, vậy mà bà vẫn vuốt tóc anh một cách thương mến. Ý nghĩa mình đã có lại đứa con đã mất, khiến bà chỉ muốn ôm lấy anh mà vuốt ve, giá như anh còn bé để bà được tự do bộc lộ tình cảm theo bản năng người mẹ.

Minh Hiếu rất ngượng vì cử chỉ âu yếm đó. Nhưng hiểu được sự xúc động của mẹ, nên anh không tránh đi. Cả anh cũng có cảm giác yếu đuối khi đứng trước mặt mẹ ruột của mình, có điều anh không quen bộc lộ.

Mọi người đi vào nhà, Tường Vi quăng xác tay xuống ghế, chạy tới ngắm bức tranh trên tường. Còn Thu Minh thì đứng bên tủ, nhìn nhìn bức tranh.

Trọng Hiếu đưa mắt nhìn cô:

- Ra sau rửa mặt đi.

- Cám ơn.

Nói xong, Thu Minh chợt thấy mình khách sáo quá, cô bèn nói tiếp:

- Để lát nữa cũng được.

Trọng Hiếu không nói gì thêm. Anh vào phòng mình dẹp đồ. Anh quăng bừa chiếc vali vào tủ, rồi để nguyên quần áo nằm dài xuống giường, đưa mắt nhìn lên trần nhà, tư lự.

Ngoài phòng khách, mọi người nói chuyện lao xao, chủ yếu là tiếng của Tường Vi. Cô không ngớt nói bóng gió về chuyện của anh với bà Chi.

Thỉnh thoảng, nghe tiếng Thu Minh răn đe cô. Còn Minh Hiếu và bà Chi chỉ cười.

"Cô ta trở nên ít nói từ lúc nào vậy? Không hiểu được cô ta nghĩ cái gì. Nếu không thích, cô ta vẫn có thể từ chối kìa mà". Hiếu nghĩ thầm một mình. Anh rất bức với cái cách tránh né khép kín của Thu Minh. Đó đâu phải là bản chất của cô.

Và cả Tường Vi nữa, tinh quái trêu chọc, làm anh cũng thấy khó xử. Anh đã lơ mờ đoán được ý định của cô. Nhưng đừng như vậy thì hay hơn, tự anh cũng sẽ biết cách phải làm gì.

Chiều xuống, Tường Vi hãy còn ngủ trong phòng, Minh Hiếu ngồi nói chuyện với bà Chi ở phòng khách. Trọng Hiếu đi cửa sau ra ngoài tìm Thu Minh. Cô đang ngồi ngoài vườn hoa một mình, mắt tư lự ngó ra xa. Hiếu đến ngồi xuống bên cạnh cô:

- Sao ngủ ít vậy, không mệt à?

- Không.

Anh im lặng một lát, rồi liếc nhìn qua cô:

- Ra kia nói chuyện một chút.

Anh đứng dậy, đi theo con đường nhỏ về phía ngọn đồi . Thu Minh lững thững đi phía sau, trên tay còn cầm một nhánh hoa hái trên đường đi . Cử chỉ của cô không vội vã, cũng không miễn cưỡng.

Hiếu liếc nhìn về mặt trầm lặng của cô, rồi bất chợt đứng lại, Thu Minh cũng đứng theo . Thấy anh nhìn chăm chăm vào mặt mình, cô cười khẽ:

- Anh muốn nói chuyện gì, phải không ?

- Lại đây.

Vừa nói, Hiếu vừa kéo tay Thu Minh đến cây thông, ấn cô tựa người vào thân cây . Thu Minh rất bất ngờ vì cử chỉ của anh . Cô định lách ra, nhưng bị anh đẩy trở lại, cô nhả mặt:

- Anh làm gì vậy ?

Hiếu nhìn cô gườm gườm:

- Thái độ của em làm anh khó chịu . Em không thích chuyển đi này, phải không ?

- Chuyện đó đâu có ảnh hưởng gì đến ai ?

- Nếu không thích, sao em không từ chối ngay lúc đầu . Em bực mình vì có anh, hay đi vì chiều ý Tường Vi ?

- Thật ra đi chơi cũng vui, ở nhà làm gì.

Hiếu buông vai cô ra, rồi chống tay vào thân cây, vẻ mặt vẫn gườm gườm:

- Vui mà nặng nề như vậy sao ? Từ sáng giờ, em làm anh tự ái vô cùng . Em làm cho anh có cảm giác em bị cưỡng bức khi về nhà anh . Như vậy mẹ anh sẽ nghĩ sao ?

Thu Minh ngẩn người:

- Em không nghĩ là em làm mọi người không vui . Thật ra em có làm gì đâu ?

- Không những không vui, mà tệ hơn, còn rất khó chịu . Em nghĩ mình đi chơi hay đi đưa đám vậy ?

- Nếu có vậy, cho em xin lỗi.

Hiếu nín lặng, buông tay xuống . Anh quay người nhìn ra phía khác, đầu hơi cúi xuống suy nghĩ . Thật ra anh không thể trách thái độ tránh né của Thu Minh . Tại trước giờ cô đã như vậy, chứ đâu phải chỉ mới đây . Có điều, lúc này anh không chịu nổi sự dè dặt đó và dăm ra bực mình.

Anh quay lại phía Thu Minh, thở dài:

- Nói chuyện cũ một chút, được không ?

Lập tức Thu Minh lảng tránh:

- Chuyện gì nữa đây, cái đó qua lâu rồi, nói làm gì.

Cô dợm người định đi, nhưng Hiếu lập tức cản lại:

- Một khi hai đứa có thể gặp nhau, thì chuyện đó chưa phải là chấm dứt.

- Đừng nhắc lại nữa, anh Hiếu . Em sợ khơi lại lắm . Cái gì qua rồi thì cho qua, không tốt hơn sao ? Nhắc để buồn vô ích thì nhắc làm gì ?

- Không phải để buồn, mà để giải quyết, để đi đến kết thúc.

Anh ngừng lại một chút, rồi hỏi thẳng thắn:

- Nói thật đi . Em còn yêu anh không ?

Thu Minh hơi bất ngờ vì cách hỏi đơn giản như vậy, nhưng cô lại thấy xúc động dữ dội . Nó khơi lên cái điều cô vẫn ngấm ngấm ao ước . Nhưng rồi lại không dám nói và cô lặng thinh.

Thấy cô không trả lời, Hiếu hơi nản . Rồi không làm chủ được mình, anh chột ghì lấy Thu Minh, cúi xuống môi cô . Cái hôn áp đặt đó khiến Thu Minh như mất hết sự đề kháng, cô buột miệng:

- Sao tới giờ anh mới làm điều này ?

Hiếu buông cô ra, bàng hoàng:

- Như vậy là sao ? Có nghĩa là anh đã quá ngốc, phải không ?

Thu Minh không trả lời . Cô gỡ tay anh, đứng nhích ra . Lý trí đã trở lại với cô và cô giữ vẻ mặt lãnh đạm:

- Em chỉ buột miệng nói vậy thôi, không có ý gì đâu.

- Em đùa với anh đó hả Minh ? - Hiếu nghiêm giọng.

Thu Minh cúi đầu nghĩ ngợi:

- Cũng có lúc người ta yêu lòng, em cũng vậy và em bắt mình phải sống theo lý trí.

Hiếu làm lì nhìn cô:

- Chết tiệt thứ lý trí thừa thãi của em đi . Anh biết em nghĩ gì, quan niệm thế nào, nhưng đối với anh, nó vớ vẩn giống như cách nghĩ của một đứa con nít . Anh đâu phải là người phong kiến.

- Đủ rồi . Đừng nói nữa, anh Hiếu.

- Không . Đã đề cập tới thì phải nói cho hết, thậm chí phải mổ xẻ từng khía cạnh, rồi sau đó không nhắc lại nữa.

Thu Minh run giọng:

- Phân tích làm gì, để rồi sau đó không đó kết thúc . Nếu anh muốn thì em sẽ nói cho anh biết em nghĩ gì đây . Anh biết lúc nghe Tường Vi chọc em trước mặt anh, em đã tức nó ghê gớm không ?

- Tức cái gì ?

- Nó ấu trĩ quá . Nếu em là con gái, cách chọc đó có thể chấp nhận được, nhưng em đâu có còn là thanh tân gì . Chẳng lẽ đợi em phải nói: Tôi không phải là con gái, tôi đã từng bị cưỡng bức, từng có một đứa con . Đây, nếu mà mẹ anh biết, liệu mẹ anh có chấp nhận được không, có thân thiết với em được như với Tường Vi không ?

- Vớ vẩn! Mẹ anh không phải là bà già phong kiến.

- Nhưng hãy thử so sánh giá trị giữa em và Tường Vi xem . Em không chịu nổi cảm giác mình không ra gì đâu, thà là em không có anh.

Hiếu quắc mắt:

- Em làm anh tức điên lên được, đầu óc em thật là lạc hậu.

Anh gật gật đầu:

- Bây giờ phân tích thẳng vấn đề đi . Cho là tất cả mọi người trên thế giới này biết chuyện đó đi . Thì sao ? Và cho là họ cười anh là thằng ngu đi nữa . Thì sao ?

- Thì không ai sống nổi với dư luận, sẽ mất hạnh phúc, anh hiểu không ?

- Em làm . Cái đó không liên quan gì tới hạnh phúc của mình . Chẳng lẽ em thiếu bản lĩnh đến mức coi trọng miệng lưỡi của mấy người hẹp hòi ? Còn anh thì không quan tâm.

- Nhưng liệu mẹ anh có chấp nhận được không ?

Hiếu lắc đầu ngán ngẩm:

- Em có biết đời tư của mẹ anh không ? Ngày trước, mẹ anh chấp nhận sống ngoài hôn nhân với ba anh đấy . Mẹ anh quan niệm thoáng, chứ không bảo thủ như em.

Thu Minh buồn rầu:

- Em cũng đã suy nghĩ rồi, đã đắn đo nhiều lần, cuối cùng em...

Hiếu ngắt lời:

- Đem hạnh phúc của mình đặt dưới chân của dư luận, em là người ngốc nhất trên đời . Nói chuyện với em, anh tức phát điên lên.

Thu Minh định nói, anh chặn lại:

- Mấy tháng nay anh im lặng, không phải anh bỏ cuộc, mà anh muốn em có thời gian suy nghĩ , đợi cho cú sốc trong lòng em lắng xuống, hy vọng em sẽ sáng suốt hơn . Không ngờ...

Hiếu ngừng lại, im lặng quan sát Thu Minh, cố tìm ở cô một vẻ khuất phục . Nhưng cô cứ buồn rầu nhìn tránh đi chỗ khác . Anh cúi xuống sát mặt Thu Minh như muốn hôn, cô lại né đầu sang một bên.

Hiếu ngẩng phắt lên:

- Rồi em sẽ hối hận, anh sẽ không chờ nữa đâu.

Anh quay người bỏ đi một mạch về phía nhà, Thu Minh đứng chết lặng nhìn theo . Tự nhiên cô ngồi bệt xuống cỏ, khóc khổ sở một mình.

Khi cô vào nhà thì trời đã tối, bà Chi đang loay hoay trong bếp . Thấy cô, bà cười thân mật:

- Sao về tối vậy con, này giờ con đi đâu vậy ?

- Dạ, con lên đồi chơi . Tường Vi đâu rồi hả bác ?

- Vợ chồng nó đi chơi rồi, không đưa nào ăn cơm hết . Thằng Hiếu lúc này về một chút rồi cũng đi uống cà phê . Thằng này tệ thật, đưa khách về rồi bỏ đi một mình.

Thu Minh cười gượng:

- Dạ, con với anh Hiếu cũng đi chơi lúc này đó bác.

Trong một phút, bà Chi quay lại nhìn Thu Minh như tìm hiểu . Rồi bà mỉm

cười:

- Nhà chỉ còn hai bác cháu với nhau thôi, mình ăn cơm đi con, khỏi đợi tụi nó về, lâu lắm.

- Dạ.

Thu Minh phụ dọn bàn với bà . Không có ai ở nhà nên bà và cô trở nên gần gũi nhau hơn . Thình thoảng, cô bắt gặp cái nhìn dò xét và như thông cảm . Cô có cảm giác bà đã biết chuyện của mình, biết bằng sự vị tha phóng khoáng, chứ không phải để xét nét đo lường.

Ăn xong, bà giữ Thu Minh ngồi lại bàn nói chuyện rất lâu . Rồi ngoài dự đoán của Thu Minh, bà nói chuyện một cách trực tiếp, giản dị:

- Bác nghe Tường Vi kể chuyện của con với thằng Hiếu . Bác không biết bây giờ con đã nhìn thoáng hơn chưa, nhưng với bác, một cô gái làm lỡ đi nữa, cũng có thể làm lại cuộc đời, huống gì on chỉ là bị hại.

Thu Minh mở mắt ngạc nhiên, bất ngờ ngoài sức tưởng tượng . Cô không sao tin nổi những rắc rối trong lòng mình lại được bà chủ động nói ra, mà là nói một cách nhẹ nhàng như vậy . Nhưng cô vẫn lặng thính ngồi nghe.

Cử chỉ cam chịu của cô làm bà Chi thấy tội . Bà nói như khuyên:

- Cho là con mặc cảm, nhưng thằng Hiếu đã chấp nhận như vậy, con phải nghĩ cho nó nữa . Đừng để nó thất vọng vì mặc cảm không đáng có của con . Đời người, đâu phải ai cũng dễ tìm được người hợp với mình . Đừng để sau này hối tiếc đẩy con.

Thu Minh không nói gì, nhưng cô cảm thấy một sự biết ơn sâu sắc đối với bà . Những rắc rối trong lòng cuối cùng được giải tỏa, không hiểu sao cô bỗng thấy mình rất nhẹ nhàng, thanh thản.

Cô "dạ" nhỏ một tiếng, chớp chớp mắt như muốn khóc . Thấy vậy, bà Chi đứng dậy:

- Con có muốn đi chơi không, hãy đi cho khuây khỏa, ở nhà với bà già chán lắm.

- Con thích ở nhà với bác hơn.

Dọn dẹp xong, cô theo bà lên xem tivi . Bà Chi chăm chú theo dõi tuồng cải lương, trong khi cô thì xem một cách lơ đãng . Cô nhìn lên màn hình, nhưng lòng luôn tự hỏi Trọng Hiếu đi đâu . Hy vọng là anh không đi tìm rượu để uống.

Thình thoảng, cô lại đưa mắt nhìn đồng hồ, rồi lại sửa dáng ngồi ngay ngắn để giấu tâm trạng của mình.

Xong chương trình cải lương, bà Chi tắt tivi, rồi bảo Thu Minh:

- Đừng chờ tụi nó, vô ngủ trước đi con . Cứ để cửa đó, không sao đâu.

- Dạ.

Thu Minh tắt đèn, theo bà vào phòng . Nằm bên cạnh bà mà cô cứ thao thức nghe ngóng ngoài cửa . Cuối cùng, cô ngồi dậy, nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Cô vừa ra phòng khách thì Tường Vi về tới . Thấy cô, Tường Vi ngạc nhiên:

- Chị chưa ngủ sao ? Sao thức khuya vậy ?
- Hai người đi đâu khuya thế ?
- Tụi em ra bờ hồ uống cà phê.
- Vô ngủ đi, coi chừng cảm lạnh đó.

Tường Vi áp tay vào mặt:

- Lạnh thật đó, em đi ngủ đây.

Cô bám tay Minh Hiếu, định đi vào . Nhưng thấy Thu Minh vẫn ngồi yên, cô ngạc nhiên:

- Sao chị ngồi đây hoài vậy ? Chờ ai hả ?
- Không chờ ai hết.

Thu Minh trả lời với một nụ cười lặng lẽ . Cô giục Tường Vi vào nhà, rồi lại tiếp tục co ro trong ghế, lắng nghe những tiếng động bên ngoài.

Trời càng khuya càng lạnh, nhưng cô không có ý định vào lấy thêm áo ấm .

Cuối cùng thì Trọng Hiếu cũng về đến . Cô nghe tiếng giày nghiêng trên sỏi và chậm chạp đứng lên, đi ra trước thềm.

Trong bóng tối, cô vẫn thấy được vẻ mặt lầm lì của Hiếu . Anh không thấy cô, kéo cao cổ áo cho đỡ lạnh, anh bước lên thềm, định đến mở cửa . Nhưng Thu Minh đã bước tới đứng gần bên anh, vịn nhẹ tay lên tay anh với cái nhìn trách móc.

Hiếu mím môi hất tay cô ra, giọng lạnh băng:

- Sao không ngủ, ra đây làm gì ?
- Em chờ anh.

Hiếu quay nhanh qua nhìn cô, rồi kéo mặt cô lên nhìn cho rõ, giọng anh nhỏ, nhưng rành rọt:

- Chờ làm gì ?
- Hồi chiều anh giận, làm em khổ sở quá.
- Khổ sở thì có ích gì, cứ bỏ mặc thì hay hơn, anh đâu cần điều đó.

Thu Minh quyết định rất nhanh, cô mạnh dạn đặt tay lên ngực áo anh, nín chặt như không để bị hất ra lần nữa . Cô không nói gì, chỉ nhìn anh rất lâu, cái nhìn nói lên tất cả, và anh vụt hiểu.

Anh nhìn cô chăm chú:

- Cái gì làm em thay đổi nhanh như vậy ?

Hỏi xong, anh lại lắc đầu:

- Mà thôi . Không cần biết lý do, chỉ cần em không còn do dự, ngốc nghếch, thế đủ rồi.

Anh kéo cô sát vào người . Cả hai đứng yên trong bóng tối, quên cả đêm khuya và quên cả trời lạnh.

Hết

Nguồn: vietlangdu.com

Người đăng: mickey

Thời gian: 07/02/2004 9:25:52 CH